Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecțiilor noastre, și ținând cont de condițiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilități cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POȘTĂ“:

– plata taxelor poștale,

– reducere de 10 % la achiziții de până la 10 cărți,

– reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărți pe titlu sau diverse titluri.

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
VALERY, CLAIRE
Întâlnire neașteptată / Claire Valery
București: Alcris, 2001.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (fr.): Los coeurs a l'unisson.
ISBN 973-8251-97-4
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

CLAIRE VALERY

Întâlnire neașteptată

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

ALCRIS

La concursul „THE BEST“
organizat de Editura ALCRIS au ieșit câștigători
următorii patru participanți:

1. Un sirtaki în numele iubirii – Iris Madeiros
(Alexandrina Vlad)
2. Missy – Rita Beaven
(Dimitriu Carmen Moroi)
3. O problemă de încredere – Ela Dani Rubig
(Gabriela Dinu)
4. Din nou în viață – Sabrina Maj
(Dorothea Radu)

Capitolul 1

Un an. Trecuse aproape un an de când ea lucra la *Calul Negru,* barul hotelului Foothills. Și ca în fiecare seară de atâtea luni încoace, Charlotte simți un nod în gât când înfruntă lumina difuză a salonului.

Fără să lase să se vadă nimic din stânjeneala ei, Charlotte mergea încet printre mese. Simțea asupra ei, asupra picioarelor și umerilor goi, povara privirii clienților.

A fi chelneriță într-un bar nu se potrivea deloc cu temperamentul tinerei femei, dar să lucreze împopoțonată doar cu un corsaj minuscul și o bucățică de pânză ce nu avea comun cu fusta decât numele, îi displăcea îngrozitor. Și îndrăzneau să numească ținuta asta „uniformă"!

Zâmbind totuși, așa cum o cerea funcția, Charlotte ajunse în fața tejghelei și, cu un gest amical, îl salută pe Tony, responsabilul barului. Acesta o privi cu uimire.

– Astă-seară pari foarte bine dispusă, zise el. Se poate ști de ce?

Ea ridică din umeri.

– Nimic special. Doar că tocmai mă gândeam la ziua în care îmi voi lua adio de la acest loc. Perspectiva aceasta mă face întotdeauna veselă.

– Chiar așa, Charlie? Și eu care credeam că numai la gândul de a nu mă mai vedea, mori de tristețe...

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, Tony, dar în ziua aceea, voi mulțumi Cerului.

– O să vezi tu, o să vezi ce dor o să-ți fie de mine! La toamnă, când te vei trezi într-o clasă, în fața unei armate de copii zburdalnici și insuportabili, vei regreta că ai lăsat baltă clienții aceștia generoși, lumina asta blândă, ambianța asta odihnitoare...

Tony îi întinse Charlottei un platou pe care ea îl luă mecanic.

– Dacă ai ști cât sunt de nerăbdătoare să-i am în fața mea pe acești „copii insuportabili"! zise ea. Altfel, mi-aș fi găsit de multă vreme o slujbă mai decentă.

Charlotte își înălță capul cu mândrie. Cum să nu fie mulțumită când a putut, singură, să-și plătească studiile și să obțină diploma care-i va permite să facă meseria pe care o visase întotdeauna? Sigur, în aceste condiții dificile, pregătirea examenului final îi luase cinci ani în loc de patru, dar ce mai conta această întârziere, din moment ce reușise!

Și totuși, prin câte mai trecuse înainte să ajungă aici! Mai întâi spălase vase într-un restaurant, apoi fusese vânzătoare de ziare și, în sfârșit, chelneriță în acest bar unde primea un salariu convenabil...

De mică, Charlotte visase să devină învățătoare. Și iată că această dorință urma să se împlinească! În curând, nu va mai

trebui să înfrunte lumina asta difuză, nici privirile ațintite pe picioarele și pe decolteul ei! Nu va mai fi nevoie să poarte „uniforma“ asta umilitoare și tocuri înalte! Cu chipul luminat de aceste gânduri, își privi colegul ai cărui ochi începură să sclipească.

– Înainte să te transformi într-o bătrână învățătoare ursuză, zise el, aș vrea să te pictez în plenitudinea tinereții și frumuseții tale. Sunt sigur că noul proprietar nu va vedea nici un inconvenient dacă schimbăm puțin decorul.

Charlotte nu dăduse niciodată o prea mare atenție tabloului atârnat deasupra barului, pe care Tony i-l arăta acum. Nu-i trebui prea mult timp să-l privească pentru a surprinde vulgaritatea lui; reprezenta o femeie goală, cu un piept generos, cu un zâmbet ademenitor, întinsă pe o sofa... Nici unui pictor amator nu i-ar fi fost greu să facă o operă de o calitate mai bună și mai ales de mai mult bun-gust.

– Ai accepta să pozezi pentru mine?

– Și ce-o să zică Ann, soția ta, dacă m-aș dezbrăca special pentru tine? întrebă Charlotte pe un ton ironic.

– Nici o grijă în privința asta; Ann și cu mine am vorbit deja. I s-a părut ideea genială.

Tony spunea adevărul, fără îndoială. Ann era cea mai încrezătoare nevastă de pe pământ. Nu avusese niciodată nimic de obiectat în privința prieteniei care se legase de la început între soțul ei și Charlotte. Bineînțeles, era vorba doar de relații pur profesionale, dar în cazul de față „tovarășa de muncă“ era o creatură sculpturală blondă, cu ochi violeți, ceea ce ar fi putut să nu fie pe gustul unei neveste legitime.

Oricum, cu sau fără acordul Annei, Charlotte era ferm hotărâtă să nu pozeze goală, nici pentru Tony nici pentru oricine altcineva. Și ca să-și demonstreze hotărârea, schimbă subiectul.

– Când o să-și preia atribuțiile noul proprietar?

– Cum?! exclamă Tony, cu un aer prefăcut indignat. N-ai fost la ședința de azi după-amiază? Toate angajatele au fost prezente. Noul patron ne-a explicat ce așteaptă de la noi.

– Știi bine că n-am fost liberă. Așadar, ce-a zis noul patron? Și cum arată?

– Habar n-am! Nici eu n-am fost.

– Și îndrăznești să-mi faci mie observație!

– N-ai decât s-o întrebi pe Linda. O să-i facă o plăcere nebună să-ți povestească totul în amănunt.

– Nu mă îndoiesc. Și de altfel, grăbește-te și dă-mi mărunțiș înainte să apară ea. Pentru că, dacă începem să trăncănim, n-o să mai terminăm niciodată!

Pentru Charlotte, Linda era ca un fenomen venit de pe altă planetă, un fel de marțiană, pentru că își adora meseria, considera că a fi chelneriță de bar reprezenta o stare socială inestimabilă, și se simțea flatată de fiecare dată când un client se arăta mai întreprinzător față de ea. Fusese chiar încântată când, într-o seară, doi bărbați nițel cam cherchelițti se bătuseră din cauza ei. Entuziasmul ei copilăresc ar fi putut s-o facă simpatică dacă, pe lângă toate astea, Linda nu s-ar fi dovedit a fi cea mai mare bârfitoare din tot stabilimentul.

Dumnezeule, iat-o că vine! Era imposibil să-i mai scape! Și Tony, care nu-i mai dădea odată mărunțișul acela de care Charlotte avea nevoie ca să dea restul clienților!

– Salut, amândurora! Nu v-am văzut la ședință! Vă păstrasem locuri lângă mine.

– Salut, Linda!

Charlotte îi aruncă o privire scurtă colegei sale, apoi începu să numere banii pe care Tony i-i dăduse în sfârșit.

– A fost interesant? o întrebă Tony pe Linda.

– Pff! O grămadă de discursuri despre ceea ce trebuie sau nu trebuie să facem, ca de obicei! Dar, pe de altă parte, noul proprietar merita deplasarea. N-am văzut în viața mea un bărbat mai seducător! Are un magnetism irezistibil!

În timp ce Linda își ridica în tavan ochii extaziați, Charlotte și Tony schimbară o privire amuzată și exasperată în același timp.

– Un farmec de-ți taie răsuflarea! continuă Linda. Nu înțeleg de ce nu s-a făcut actor de film. Dacă ar apărea pe ecran, ar face prăpăd! Și se pare că este enorm de bogat. Așa a zis Murray. O să se instaleze în apartamentul de la mansardă. Oh, dacă măcar m-ar remarca puțin!

Era deja prea mult pentru Tony și Charlotte. Lăsând-o pe colega lor cu fantasmele sale, plecară fiecare să-și vadă de treburi. Sigur, erau obișnuiți cu reacțiile excesive ale Lindei de fiecare dată când un bărbat cât de cât arătos intra în bar, dar n-o văzuseră niciodată într-o asemenea stare de surescitare.

Pentru o clipă, Charlotte avu un sentiment de milă față de tânăra femeie. Pentru că și ea, odată, cunoscuse un bărbat cu un „magnetism irezistibil“. Și, din întâlnirea aceea, trăsese niște învățăminte pe care nu le va uita curând...

După puțin timp barul începu să răsune de râsete, zgomote de voci, chemări. Ca în fiecare vineri, în afara clienților hotelului, care veneau la bar, erau și mulți oameni din împrejurimi veniți să se relaxeze după o săptămână de muncă. Valurile muzicii revărsate de difuzoare acopereau hărmălaia conversațiilor, și fumul de țigară forma un nor deasupra capetelor.

Tot făcând curse între mese și bar, Charlotte simțea cum, încet-încet, o cuprinde oboseala.

Istovită, două ore mai târziu, își luă răgazul să mai răsufle puțin, în timp ce Tony îi pregătea comanda.

– Bietele mele picioare! zise ea, gemând.

– Gândește-te mai bine la bacșișurile pe care o să le iei, îi sugeră Tony.

Tony avea dreptate. Așa că își luă platoul și plecă tocmai când acesta o întreba:

– Charlie, nu l-ai văzut pe Clark? Abia acum a venit, cu niște prieteni. Dacă pot să-ți dau un sfat, este să uiți de picioarele tale și să zâmbești. Pentru că încă el este patronul, chiar dacă nu pentru multă vreme.

Și, coborând vocea, adăugă:

– De altfel, ar trebui să fii de două ori atentă. Nu se știe niciodată, poate că bărbatul care-l însoțește este chiar succesorul lui...

– Eu sunt întotdeauna atentă, afirmă Charlotte.

Aruncă o privire spre celălalt capăt al sălii și-l recunsocu pe domnul Clark după chelia lui strălucitoare. La masa lui se mai aflau două femei și un bărbat; în semiobscuritatea din încăpere, nu li se puteau distinge trăsăturile. Dacă străinul de

la masă era într-adevăr noul proprietar, se întreba de unde ideea Lindei despre „magnetismul lui irezistibil". Nu, zău, Charlotte nu-i găsea nimic remarcabil, cel puțin de la distanța asta.

Dar acum ea avea alte griji! Se strecură printre două mese și se duse să servească doi clienți care-i comandaseră cocteiluri.

– Face patru dolari optzeci.

Cel mai gras dintre bărbați scoase din portofel o bancnotă de cinci dolari pe care o strecură în decolteul fetei zicând cu o voce groasă:

– Poți să păstrezi restul, scumpo.

Jignită, Charlotte luă două monede de pe platou și le aruncă pe masă.

– Mulțumesc, dar eu nu accept bacșișuri de la oameni grosolani.

Și, întorcându-se brusc, se pregătea să plece când cel de al doilea client îi dădu o palmă ușoară pe coapsă. De data asta, era prea mult! Furioasă, cu mâna deja ridicată, Charlotte vru să-l pălmuiască pe odiosul pesonaj. Totuși, se stăpâni. Toate privirile erau îndreptate spre ea și cu siguranță că vor atrage și atenția domnului Clark. Deviza acestuia însă era: „Clientul are întotdeauna dreptate". În aceste condiții, era inutil să conteze pe înțelegerea lui. De altfel, era timpul să se ducă să-l servească. Cu un zâmbet încurcat, Charlotte se apropie de masa la care stătea acesta cu oaspeții lui.

– Ai probleme, Charlie? întrebă domnul Clark.

– Nimic grav, domnule.

– Foarte bine. Cunoști principiul meu: înainte de orice, contează fericirea clienților noști.

– Știu, domnule.

Luându-și carnețelul, Charlotte notă comenzile domnului Clark și apoi ale celor două femei care-l însoțeau. Cea mai tânără dintre ele o surprinse cu înfățișarea ei juvenilă. Cu mutrișoara-i rotundă, cu părul brunet, lung, prins cu o panglică, cu rochia roz-pal, semăna mai mult cu o fetiță model decât cu o obișnuită a barurilor. Ea comandase un cocteil ușor dar cu alcool totuși. Câți ani o fi având? Șaisprezece? Optsprezece? În orice caz, nu mai mulți. Ceea ce însemna că prezența ei aici era absolut ilegală, pentru că nu erau acceptați tineri de mai puțin de douăzeci și unu de ani.

Charlotte ezită o clipă. Domnul Clark le recomanda angajaților săi să nu încalce regulamentul și astă seară tocmai el avea la masă o adolescentă!

Oare îi întindea o capcană Charlottei, ca să afle dacă, într-o asemenea împrejurare, este în stare să respecte legea? Ce să facă? Să-i ceară tinerei un act de identitate? Dar era asta oare o manieră diplomatică de a te purta cu un client a cărui „fericire o doreai înainte de orice“? În mod sigur că nu. S-ar putea ca domnul Clark să nu aprecieze această inițiativă. Totuși, dacă s-ar întâmpla să fie un control la bar tocmai astă-seară, dacă ar veni un inspector să se asigure că nici un minor nu se află aici ca să consume alcool, ce s-ar întâmpla? Cine ar suporta consecințele? Firește că Charlotte, și nu domnul Clark.

Cam pe aici era Charlotte cu întrebările privind ieșirea din această situație încurcată, când privirea îi căzu pe celălalt

bărbat așezat la masă. Imediat bănui că este vorba de noul proprietar. Incontestabil, corespundea perfect descrierii entuziaste pe care i-o făcuse Linda.

Era foarte frumos, de o frumusețe virilă la care nici o femeie nu putea rămâne insensibilă, cu fruntea lată, cu pomeții înalți, cu bărbia bine conturată. Când întoarse ochii spre ea, privirile li se întâlniră și ea rămase țintuită de stupoare. Privirea aceasta luminoasă, o privire care îți scotocea până în adâncul sufletului, nu-i era deloc străină. Inima fetei începu să bată furtunos.

Chiar și după atâția ani, simpla prezență a acestui bărbat îi provoca Charlottei o tulburare nemaipomenită. Era ca un adevărat cataclism! Îi scruta cu aviditate trăsăturile, remarca și cele mai mici schimbări.

Șase ani! Trecuseră șase ani de când nu se mai văzuseră...

Firește, Harris nu mai avea nimic din tânărul de douăzeci și trei de ani pe care ea îl cunoscuse. Chipul i se maturizase, trupul căpătase parcă forță. Cu toate astea, pentru Charlotte era la fel de familiar, ca și cum nu s-ar fi despărțit niciodată. Cu o violentă emoție, ea îl redescoperea pe bărbatul cu care ar fi trebuit să se mărite, tatăl copilului pe care-l purtase în pântec.

Fremătând de nerăbdare, se pregătea să-l salute, să-i spună pe nume. Dar, ca pentru a se feri de un pericol, el comandă pe un ton glacial:

– Un whisky, te rog.

După care își întoarse privirea de la Charlotte și-și continuă discuția cu prietenii.

Ea rămăsese țintuită pe loc, siderată, fixând cu privirea profilul lui Harris, minunându-se ca odinioară de puritatea trăsăturilor lui, de gâtul puternic. Dar el, o recunoscuse oare? Sau ea s-o fi schimbat chiar atât de mult? Doar dacă nu cumva el și-o șterse pur și simplu din memorie? Nu, nu! Era o prostie să gândească astfel! El știa foarte bine cine era ea. Nu tresărise și el când privirile li se întâlniseră o clipă?

– Ei bine, Charlie! Ce mai aștepți ca să ne aduci de băut?

Domnul Clark, pe un ton patern pe care Charlotte îl detesta, o readuse la realitate.

– Păi... da... Mă... mă ocup imediat, bâigui ea.

Alungându-și cu greutate valul de amintiri care o năpădiseră, vru să se îndepărteze, când o forță de nestăpânit o făcu să se întoarcă din nou spre Harris. Și din nou, ea îi întâlni privirea, o privire care-l trădă. Numai era nici o îndoială; bărbatul pe care ea îl iubise la nebunie o recunoscuse și el. Repede, trebuia să scape imediat de acest magnetism! Să se pună la adăpost. Să-și ascundă propria privire pentru ca el să nu-i poată citi în ochi suferința...

*
* *

Avu o clipă de răgaz până ce Tony pregătea comenzile... O clipă în care să nu se mai gândească la nimic... Să-și golească mintea... Ca și cum s-ar fi putut așa ceva când suferința te sfâșie!

Charlotte se întrebase adeseori care ar fi fost reacția lui Harris dacă s-ar fi întâlnit din întâmplare. Numai Dumnezeu

știe câte scenarii imaginase pe această temă! Niciodată însă nu și-ar fi imaginat că el s-ar fi putut preface că n-o recunoaște.

La urma urmei, poate că nici n-ar fi trebuit să fie atât de tulburată, mai ales după tot ce se petrecuse între ei. Nu hotărâseră doar, de comun acord, să rupă logodna?

De fapt, la drept vorbind, nu fusese o decizie comună. Harris trebuia să se căsătorească cu Charlotte numai pentru că era însărcinată. Dacă n-ar fi așteptat un copil, n-ar fi avut loc nici o nuntă. Povestea lor fusese deci cât se poate de simplă.

Charlotte simțea o strângere de inimă. De ce, după atâția ani, amintirea scurtei sale aventuri cu Harris o făcea încă să sufere? Poate din cauză că perioada aceea fusese cea mai fericită din viața ei. Este adevărat că în relația lor existase o tandră complicitate, pe un fond de permanentă bucurie și râsete. Dar dragostea? Fusese oare vorba într-adevăr de dragoste, sau povestea lor frumoasă fusese doar o joacă de copii? Un lucru era sigur: idila lor se sfârșise în tristețe și lacrimi.

Ce ciudat de departe și de aproape în același timp păreau toate astea acum!

Se întâlniseră la târgul agricol din Denver, unde tatăl Charlottei, un mic crescător de animale ambițios, se hotărâse să-și expună vitele. De la moartea soției sale, el nu mai trăia decât pentru vitele lui cărora le consacra mai mult timp decât unicei sale fiice. Atunci cum să mai fie de mirare faptul că Charlottte începuse să deteste la fel de mult cireada de vite cât și pe tatăl său? Și când acesta îi ceruse să-l însoțească la Denver, ea refuzase categoric. Până la urmă însă cedase.

Se dusese așadar la Denver, sufocându-se de furie și de plictiseală, în timp ce tatăl ei încerca să încheie cea mai mare

afacere a vieții lui cu un magnat al industriei hoteliere. Negocierile se prelungiseră și până la urmă se soldaseră cu un eșec. Între timp, Charlotte căzuse pradă farmecului lui Harris, fiul industriașului.

La început, aventura aceasta nu fusese pentru fată decât un joc un pic cam crud pentru a se răzbuna pe autoritatea atât de rece a tatălui ei. Ce putea fi mai amuzant, într-adevăr, decât să flirteze fără scrupule, sub privirea dezaprobatoare a tatălui său? Ea știa foarte bine că acesta se va feri să intervină, pentru a nu-l jigni pe potențialul client. Charlotte nu-l scutise de nimic pe tatăl ei, nici de hohotele de râs provocatoare, nici de sărutări fugare chiar sub nasul lui... Cât de mult se bucura să-i ofere, nepedepsită, spectacolul veselei ei libertăți! Știa cât de mult suferea tatăl său văzând-o astfel scăpându-i din mână. Dar ea era de asemenea conștientă și de faptul că această suferință făcea parte din răzbunarea ei. Pentru că tatăl său prea adeseori o mustrase, formând în jurul Charlottei un adevărat pustiu afectiv, descurajându-i pe băieții care se interesau de ea.

În ce moment exact încetase oare fata să-l mai considere pe Harris doar ca pe un instrument al represaliilor ei față de tată? Când anume fiul industriașului apăruse în ochii ei ca bărbat? Greu de spus. Schimbarea de atitudine se produsese oare în prima noapte pe care o petrecuseră împreună? Poate că nu. În orice caz, la puțin timp după aceea, Charlotte se îndrăgostise nebunește de Harris, primul bărbat din viața ei.

Oricum, îi păstrase o amintire de neșters. La cei douăzeci și trei de ani ai lui, Harris avea totul dintr-un playboy obișnuit cu cuceririle ușoare. Și fără îndoială că nici Charlotte n-ar fi

fost pentru el decât o altă fată frumoasă de adăugat la palmaresul lui, dacă ea n-ar fi rămas însărcinată. Acest copil care trebuia să-i conducă spre o căsătorie fusese oare programat de fată cu bună-știință, pentru a se putea lega definitiv de bărbatul pe care-l iubea? Nici astăzi, Charlotte n-ar fi putut răspunde la această întrebare.

Pe vremea aceea, nu era decât o copilă de șaptesprezece ani, cuprinsă de o pasiune nebună. Și se știe foarte bine până unde poate duce pasiunea!

*
* *

– Ce after-shave folosește?

Charlote tresări și-l privi pe Tony, speriată. Pierdută în amintirile ei, uitase totul, până și de prezența colegului ei care-i întindea un platou plin cu pahare cu cocteiluri.

– Ce after-shave? reluă Tony. Dacă i-aș ști marca, l-aș folosi și eu.

– Al cui after-shave?

– Al noului patron, bineînțeles. Hotărât lucru, de când te-ai dus la masa lui, ești complet cu capul în nori. S-ar zice că are asupra ta un efect mai puternic chiar decât asupra Lindei!

Charlotte nu-i răspunse. Se vedea bine că era cu mintea în altă parte. De fapt, încerca să distingă în fundul sălii, prin fumul gros de țigară, silueta elegantă a lui Harris și cea, atât de fragilă, a tinerei lui însoțitoare. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigură că adolescenta nu putea să fie decât amanta primei ei iubiri. Harris, care nu acceptase niciodată să

meargă într-un bar cu Charlotte sub pretext că era minoră, părea că astăzi are mai puține scrupule! O constatare foarte neplăcută pentru ea, chiar și după toți acești ani...

Nu se putu abține să facă o mutră amară pe care Tony o remarcă imediat. Nu-i plăcea s-o vadă tristă sau preocupată.

– Haide, Charlie, zâmbește un pic! zise el.

Charlottte nici măcar nu-l auzi. Luă platoul și se duse la masa patronului, urmărită de privirea intrigată a colegului său.

Nimeni, nici măcar domnul Clark, nu-i acordă atenție când începu să servească băuturile. În felul acesta, ea putea s-o privească mai atent pe fată. Poate că se înșelase în privința vârstei ei? Poate că, la urma urmei, nu era chiar atât de tânără? Tocmai de aceea, Charlotte îi privi chipul în lumină. Avea o mutrișoară de păpușă, cu niște ochi mari, candizi. Nu era nici o îndoială: Harris își luase ca amantă o puștoaică de vreo șaisprezece ani.

Ce rușine! Charlotte simți indignare și ranchiună. Mâinile începură să-i tremure, și ultimul pahar pe care urma să-l servească se răsturnă pe platou. Băutura se împrăștie și curse în cascadă pe rochia roz a adolescentei.

Stângăcia Charlottei fu întâmpinată cu un țipăt de groază și o avalanșă de insulte.

– Idioato! Nu ești bună de nimic! Incapabilo!... Cum poți să fii atât de neîndemânatică?

– Iertați-mă, îmi pare rău, murmură Charlotte.

Nu era nici o notă de sarcasm în vocea ei, doar o politețe rece. Tânăra continua să-și șteargă rochia cu un șervet, spunând:

– Chiar sper să-ți pară rău. Este minimum de bun-simț! De ce or fi angajat aici o chelneriță atât de incompetentă? Ar trebui să fii concediată!

– Vă... vă rog să mă scuzați... Îmi pare într-adevăr rău...

Și Charlotte încercă și ea, cu un șervet, s-o ajute pe fată, dar aceasta se îndepărtă violent, ca și cum simpla ei atingere îi făcea greață. Supărarea și furia aspriseră chipul adolescentin. Și deodată, Charlotte își dădu seama că amanta lui Harris probabil că nu era chiar atât de tânără pe cât crezuse ea.

Doamna Clark se ridică, înconjură masa și veni s-o consoleze pe tânăra de lângă Harris.

– Haide, haide, liniștește-te, Janice! Se mai întâmplă asemenea accidente, și nu-i chiar atât de grav. Sunt sigură că pata o să iasă la spălat.

– Este o rochie care nu se spală! Întotdeauna o dau la curățat.

De bine de rău, Charlotte reuși să-și păstreze stăpânirea de sine.

– Firește că am să preiau asupra mea cheltuielile, propuse ea. Și dacă pata n-o să iasă, am să vă plătesc contravaloarea rochiei.

– Pentru asta, ar trebui să ai cu ce!

Cât dispreț în glasul Janicei! De data asta, insolența ei depășise limita. Ochii Charlottei se umplură de lacrimi. Sigur, era vinovată pentru această stângăcie. Dar era acesta un motiv să se lase insultată de o puștoaică prost crescută? Ah! Nu! O s-o facă să înțeleagă ce părere avea despre manierele ei. Și cu atât mai rău dacă asta o va costa postul de chelneriță! Charlotte se pregătea deja să riposteze când interveni Harris:

– Doamna Clark are dreptate, Janice. N-a fost decât un accident. Nu-i cazul să faci o tragedie din asta. Uită tot și du-te în apartament să te schimbi.

Fata scutură din cap cu o mutră încăpățânată, apoi sfârși prin a capitula, bosumflată.

– Bine, Harry. Dacă tu zici că a fost un accident, am să te cred.

Oftă, se ridică de pe scaun și o invită pe doamna Clark să meargă cu ea.

Charlotte le privi pe cele două femei îndepărtându-se, apoi privirea i se îndreptă către domnul Clark și către Harris. Acesta nu luă în seamă privirea de mulțumire pe care ea i-o adresă. Atunci, Charlotte se întoarse spre patron.

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat, domnule Clark.

– Din moment ce n-ai făcut-o intenționat, să nu mai vorbim, răspunse el.

În viața ei Charlotte nu mai suferise o asemenea umilință. Ca să-și facă de lucru, se aplecă și adună șervețelele de hârtie mototolite de pe masă.

Totuși, nu se putu abține să arunce o privire fugară spre Harris și observă că și acesta o privea. Ochii lui cenușii aveau o strălucire metalică pe care ea o cunoștea bine. Știa că dincolo de această aparentă indiferență, Harris o judeca. Fără îndoială că în sinea lui o acuza că provocase acest accident. La gândul acesta, o inundă un val de îngrijorare.

– Vă rog să mă scuzați, zise ea brusc. Trebuie să mă întorc la lucru.

Și, fără să mai aștepte, se grăbi să se întoarcă la bar.

– Ei bine, Charlie, ce s-a întâmplat? întrebă Tony.

– Oh! Nimic. Un mic accident fără importanță. Oricum, scorpia aia mică nu avea vârsta la care are voie să bea alcool. A fost mai bine că a plecat de la masă, altfel am fi riscat să ne pierdem licența.

– Ești sigură că este minoră?

– N-are mai mult de optsprezece ani, te asigur!

– Data viitoare, mai bine cere-i actul de identitate decât să răstorni pahare peste „prietena“ patronului!

– Prietena cărui patron?

– A celui nou, firește!

– Tu... Vrei să spui că... bărbatul care-l însoțește pe domnul Clark este noul proprietar?

– Ce ți-a venit, Charlie? Doar am vorbit adineauri despre asta!

Într-adevăr, vorbiseră! Acum își amintea. Trebuie că era foarte tulburată de uitase! Într-o clipă, situația i se înfățișă cu tot ridicolul ei: Charlotte urma să lucreze sub patronajul lui Harris!

Capitolul 2

Un măr, un iaurt și câțiva biscuiți nu cereau să ai un apetit grozav. În seara asta însă, Charlotte nu se simțea în stare să înghită nimic. Se jucă o clipă cu cuțitul apoi îl puse la loc pe tavă. Se sprijini de speteaza scaunului, se descălță și-și întinse picioarele ca să se relaxeze. Păcat că direcțiunea hotelului nu a prevăzut un șezlong bun în sala de odihnă rezervată personalului! Poate că succesorul domnului Clark va aduce câteva modificări în amenajarea locului?

Hotărât lucru, degeaba încerca Charlotte să și-l alunge din minte, gândurile ei zburau inevitabil spre Harris. Și, de fiecare dată, își punea aceeași întrebare: de ce se prefăcuse fostul ei logodnic că n-o recunoaște? Ei și? N-o să-și strice acum momentul ei de odihnă din cauza unui bărbat care o lăsase baltă! Pentru că el fusese cel care pusese capăt relației lor, după ce ea plecase din Denver, cu durere în suflet. El știa totuși că o fată de șaptesprezece ani nu putea să scape de tutela părinților. Când tatăl ei se întorsese la fermă, Charlotte

n-a avut încotro și a trebuit să-l urmeze. Imediat după ce ajunsese acasă, îi telefonase lui Harris. Și asta, de mai multe ori. Până când și-a dat seama că este inutil să mai insiste. Bineînțeles, el nu-i închisese niciodată telefonul când îi auzea vocea la celălalt capăt al firului. Îi vorbise chiar politicos. Dar cu câtă răceală!

După ce-și pusese o mulțime de întrebări în legătură cu această atitudine, Charlotte a ajuns la concluzia că Harris nu mai era interesat de ea, pur și simplu. Constatare dureroasă, dar pe care a trebuit s-o accepte.

Și chiar în momentul când începuse să se obișnuiască cu ideea de a trăi fără el, își dăduse seama că este însărcinată. Următoarele două săptămâni după această descoperire au fost un infern. Charlotte le-a trăit ca pe un adevărat coșmar, păstrând numai pentru ea secretul, neștiind ce se va alege de ea și de copilul pe care-l aștepta. Până în ziua în care a fost imposibil să-și mai ascundă starea.

Și astăzi când își amintea de acea zi, Charlotte se mira de reacția tatălui său. Ea, care trăise toată viața cu teama de furiile lui, se gândea că o va ucide când va afla adevărul. Și, împotriva oricărei așteptări, el reacționase cu umor, aproape cu bucurie. Fără îndoială pentru că nu-i displăcea ideea de a avea un nepot de la un bărbat atât de bogat ca Harris.

De altfel, domnul Harper a fost cel care a îndemnat-o pe fiica lui să-i mărturisească totul tânărului. Charlotte a ezitat mult înainte s-o facă.

Mai întâi, nu putea suporta ideea că tatăl ei vrea s-o oblige să-și clarifice situația, doar din interes. După aceea, nu era sigură de sentimentele lui Harris. Dacă și el ar fi iubit-o așa cum îl iubea ea, i-ar fi arătat atâta răceală?

Și apoi, datorită tinereții și naivității sale, Charlotte a sfârșit prin a crede că totul se va aranja până la urmă. O dată cu nașterea copilului, Harris va descoperi cât de mult este și el îndrăgostit de ea. Așa că se vor căsători, vor avea și alți copii și vor trăi fericiți multă vreme... Ca în povești!

Venise și vremea logodnei. În ambele familii toți păreau încântați de acest preludiu al unei nunți fastuoase care se pregătea deja cu febrilitate. Dar era oare Charlotte într-adevăr atât de mulțumită pe cât părea? Nu, cu siguranță, nu. Pentru că o preocupa mereu aceeași întrebare: Harris ar fi acceptat oare să se însoare cu ea dacă n-ar fi existat copilul? Gândul că viitorul ei soț accepta acest rol numai din obligație îi era insuportabil. Cât timp va mai putea ea oare trăi în această teribilă incertitudine? Era o întrebare neliniștitoare la care obținuse răspuns în ziua în care pierduse copilul...

*
* *

Zgomotul ușor făcut de ușa pe care cineva o deschidea cu precauție, o trezi pe Charlotte din visare. Se ridică, își puse repede pantofii, și-și dădu seama că trebuie să fi oferit o imagine bizară, singură în sala de odihnă, în fața cinei sale neatinse. Atunci, luă mărul și începu să-l curețe.

În mod ciudat, nu mai auzi nimic. Totuși cineva intrase, era sigură. Intrigată, se întoarse să vadă.

La câțiva metri de ea, în picioare, nemișcat, stătea Harris. Privirile li se întâlniră și, preț de câteva secunde, nu se dezlipiră, unite printr-o legătură invizibilă dar puternică.

Inima Charlottei începu să bată mai repede, mâinile îi tremurau. În același timp, o pătrundea o tulburare nedefinită. Linda avea dreptate. Bărbatul acesta avea un farmec căruia era imposibil să-i reziști. Chiar după toți acești ani lungi și după toate lacrimile vărsate pentru el, Charlotte se simțea din nou în puterea lui. Ce proastă era! Îi venea să-și tragă palme pentru această slăbiciune inadmisibilă.

Mai trecură câteva secunde. Harris nu se mișca, nu zicea nimic. Tăcerea devenea apăsătoare. Atât de apăsătoare încât Charlotte se hotărî s-o rupă.

– Bună... zise ea. Bună ziua... Harris!

Cât de sfidător îi pronunțase numele! Ca pentru a-i da de înțeles că ea nu avea de gând să-i spună „domnule Jordan“ chiar dacă va fi nevoită să lucreze sub ordinele lui. Ținându-și răsuflarea, Charlotte aștepta verdictul. Va continua oare Harris să se prefacă a n-o cunoaște, sau îi va reproșa familiaritatea ei?

– Charlie... murmură el dând din cap.

Fata simți că i se înmoaie picioarele. Spre deosebire de toți cei care o cunoșteau, Harris nu-i spusese niciodată altfel decât „Charlotte“. Și ea nu se plânsese niciodată, pentru că nu-i plăcea diminutivul ei.

Totuși, astă-seară, aceste două silabe rostite de bărbatul pe care-l iubise aveau gustul mierii...

Ca să-și ascundă tulburarea, își tăie mărul în patru, prefăcându-se că-și concentrează toată atenția asupra acestui gest. Din nou urmă o liniște apăsătoare, pe care Charlotte simți nevoia s-o rupă.

– A trecut mult timp... nu-i așa?

– Nu suficient de mult, cel puțin în ceea ce mă privește. Ce faci aici?

– Vezi bine: cinez.

Cât de furios părea el dintr-o dată! Charlotte jubilă, fericită că reușise să-l înfurie.

– Știi foarte bine ce vreau să spun! strigă el apropiindu-se de ea. Te întreb ce faci aici, în ținuta asta, în hotelul meu?

– Muncesc. Trebuie să-mi câștig pâinea cumva.

– Înțeleg...

Ce putea el să înțeleagă? Așteptând să găsească un răspuns la această întrebare, Charlotte ronțăi un sfert din mărul ei. Fructul era acrișor și ea se strâmbă.

– Și dacă eu te-aș ruga să mă lași în pace o dată pentru totdeauna? strigă iarăși Harris, scos din fire.

Charlotte fu cât pe ce să se înece de stupefacție.

– Ce?... Ce vrei să spui?

– M-ai auzit bine. Nu face pe proasta! Deja ți-ai mai bătut joc de mine, acum câțiva ani. Și-ți imaginezi că am de gând să mă las din nou păcălit? Ei bine, nu, te înșeli! Așa că, te rog, o dată pentru totdeauna, ieși din viața mea și uită-mă.

Cu ochii măriți de surprindere, Charlotte îl privi în timp ce simțea cum o inundă un val de furie. Își aruncă restul de măr pe tavă și se ridică, cu pumnii strânși ca și cum ar fi vrut să se apere împotriva unui adversar redutabil.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? exclamă ea. Te-ai debarasat de mine ca de o jucărie veche, ai dispărut fără nici o explicație, lăsând în urma ta doar haos, și vii astăzi în chip de victimă?

– Îți amintesc că tu ai fost cea care a rupt logodna.

– Nu-mi spune că ai avut inima frântă și că ai rămas neconsolat în toți acești ani! Știi foarte bine că însurătoarea nu era pentru tine decât o obligație. Recunosc, eu am rupt logodna. Dar mărturisește că îți doreai această ruptură mai mult decât orice pe lume.

– Ce te-a făcut să crezi asta?

– Toată atitudinea ta înainte de... de copil. Și chiar după aceea... Când am înțeles cât de mult te-ar fi apăsat căsătoria aceea...

Harris o întrerupse.

– Este singurul motiv pentru care ai luat acea hotărâre?

– Niciodată n-a fost un altul.

Ca să-și ascundă lacrimile care-i umezeau ochii, fata luă bucata de măr și începu s-o mănânce.

– N-ar fi trebuit să faci niciodată asta, murmură Harris. Era ultimul lucru pe care-l voiam.

– Haide, haide, nu este cazul să-mi spui povești! Oh! Și la urma urmei, la ce bun? Totul aparține de acum trecutului! De ce să-l mai răscolim?

Charlotte își termină mărul fără să-i mai acorde atenție lui Harris. El o privea în tăcere.

– Ei bine, să nu mai vorbim de trecut! zise el în sfârșit. Să revenim la prezent. Tocmai voiam să-ți pun o mică întrebare în legătură cu ce s-a întâmplat astă-seară la masa mea. De ce ai răsturnat paharul acela pe rochia lui Janice?

– De ce? Ce întrebare! Parcă poți să explici un accident?

– Ciudat accident!

– Ce vrei să spui?

– N-ai suportat să mă vezi cu Janice, și ea a fost cea care a plătit pentru gelozia ta, nu-i așa? Dacă amintirile mele sunt exacte, erai o fire foarte posesivă odinioară.

– Nu mai suntem „odinioară"! Suntem astăzi! Și „astăzi", amanta ta poate să-ți țină companie oriunde, dar nu într-un bar! Pentru că legea ne interzice să primim în bar tineri care au mai puțin de douăzeci și unu de ani. Imaginează-ți că am fi avut un control. Dacă nu suntem în regulă vor închide barul, iar eu mi-aș pierde slujba. Și, închipuie-ți, am nevoie de ea ca să trăiesc!

Urmă un moment de tăcere, apoi Charlotte adăugă, pe un ton sfidător:

– Știu că locul acesta îți aparține. Dar nu s-ar zice, după cum nu-ți pasă de el. De obicei, proprietarii de bar sunt foarte vigilenți și tremură la gândul că și-ar putea vedea anulată licența. Ție, s-ar părea că nu-ți pasă de asta! La urma urmei, poate pentru că ai devenit foarte bogat...

– Ia stai, ia stai! Nu prea înțeleg... Tu crezi că Janice nu este la vârsta la care să frecventeze barurile! Așa este?

– Ei, da! Și mă înșel cumva?

Harris izbucni în râs.

– Janice ar fi măgulită să afle aprecierea ta. Își dă atât de mult silința să pară mai tânără, și iată că în seara asta a reușit! Vezi, nu era nevoie să-i verși paharul cu cocteil pe rochie ca s-o obligi să plece!

– Ai venit doar ca să-mi vorbești despre „prietena" ta? Foarte bine! Dacă ai terminat, atunci lasă-mă. Vreau să-mi termin cina în liniște.

În mod deliberat, Charlotte îi întoarse spatele și reîncepu să se joace cu cuțitul. În loc să iasă, Harris se apropie de ea și, sprijinindu-se cu amândouă mâinile pe masă, se aplecă deasupra ei.

– Nu am terminat. Mai este ceva ce trebuie să auzi. Ceva foarte important...

– Te ascult.

– Trebuie să demisionezi cât mai repede. Nu vreau să te mai văd aici.

– Și pentru care motiv, mă rog?

– Pentru că simpla ta prezență îmi amintește de un trecut pe care vreau să-l uit. Așa că îți cer să dispari definitiv din viața mea.

– Imposibil! Am nevoie de această slujbă. Ți-am mai spus.

– Caută altceva. Până la urmă vei găsi un mijloc de a-ți câștiga pâinea altfel. Până atunci, eu pot să te ajut financiar, dacă asta aștepți de la mine.

Văzându-l pe Harris că-și duce mâna la buzunar ca să-și scoată portofelul, Charlotte roși de umilință, în timp ce un torent de furie îi fierbea în vene. Sări ca arsă de pe scaun.

– Drept cine mă iei, sălbaticule? strigă ea. Păstrează-ți banii! N-am nevoie de mila ta, nici de a altora. Eu muncesc ca să-mi câștig pâinea. Îmi pare rău dacă prezența mea aici te supără, dar nu conta pe mine ca să-mi sacrific slujba pentru micul tău confort moral. Dacă vrei să scapi de mine, va trebui să mă dai afară. Dar te previn că s-ar putea ca sindicatul să nu vadă cu ochi buni această concediere.

Fără să se lase impresionat, Harris deschise portofelul.

– Calmează-te și gândește! Ceea ce-ți propun eu n-are nimic dezonorant! Este chiar o soluție foarte rezonabilă. N-o să mă faci să cred că-ți place atât de mult munca asta!

Bineînțeles că ei nu-i plăcea slujba de chelneriță! Dacă ar fi bănuit Harris cât de mult ura ea atmosfera asta plină de fum, privirile clienților care o măsurau, uniforma asta ridicolă, oboseala care o dobora... Cu câtă bucurie ar fi acceptat Charlotte să plece din acest loc detestabil dacă i s-ar fi oferit ocazia! Dar nu va pleca numai ca să-i facă plăcere lui Harris Jordan! Cu ce drept se amesteca el în viața ei? Credea oare că, dacă a cumpărat hotelul Foothills, a devenit automat și proprietarul personalului? Ah, nu! Ar fi prea ușor și teribil de nedrept să-și poată arunca personalul în stradă după bunul lui plac!

Tânăra femeie îi întâlni privirea și i-o susținu atât de provocator încât el fu acela care-și plecă ochii. Imediat, Charlotte auzi o exclamație izbucnind de pe buzele lui Harris:

– Dar tu sângerezi!

Într-adevăr, un firișor de sânge se prelingea din palma fetei. Abia atunci observă că ținea încă în mână cuțitul cu care curățase mărul. În furia ei, Charlotte îl strânsese atât de tare încât lama lui îi tăiase palma. Speriată, se lăsă să cadă pe un scaun. O durere bruscă o făcu să geamă ușor, apoi se stăpâni. Nu trebuia sub nici o formă să plângă în fața lui Harris. Nu trebuia să-i ofere spectacolul slăbiciunii ei. Dar el o apucase deja de umeri și o conducea spre chiuvetă, la celălalt capăt al încăperii. Regăsindu-și sângele rece, Charlotte se zbătu, vru să scape.

– N-am nevoie de tine! protestă ea. Sunt destul de mare ca să-mi fac singură un pansament.

Degeaba! Târând-o aproape cu forța, Harris îi imobiliză mâna rănită deasupra chiuvetei, și lăsă să curgă peste rană un jet de apă rece.

– Este periculos să te joci cu cuțitul, mai ales atunci când ești furioasă! O să ai nevoie de câteva copci. Am să-ți pun un pansament, îți trag o fașă și te conduc la spital.

– Nu vreau să merg la spital!

Cu un gest brusc, Charlotte își eliberă mâna, fără să știe exact de ce anume voia să scape. Ce îi era mai insuportabil? Senzația de arsură pe care i-o provoca tăietura, sau atingerea degetelor lui Harris? O atingere care-i trezea o tulburare incredibil de dureroasă.

Harris, care pornise în căutarea unei truse de urgență, o găsi până la urmă într-un dulap.

Dar plaga continua să sângereze. Ce putea să facă altceva decât să-l lase s-o panseze? N-avea cum să evite asta. Dar cooperarea ei se va opri aici, își promise.

– N-am să merg la spital, repetă ea. Mai întâi pentru că nu am timp, trebuie să mă întorc la bar. Apoi, aproape că nu mă mai doare.

Mințea! Acest ultim argument nu era decât o minciună, trădată imediat de grimasa ei de durere.

– Nici să nu te gândești că ai să te întorci la lucru astă-seară! decretă Harris pe un ton ce nu admitea replică. Mă duc chiar acum la bar să-l anunț pe responsabil, și vin imediat să te iau.

Se duse să pună la loc trusa de urgență.

– Și prietena ta? Trebuie să se întrebe unde ești! N-o face să te aștepte prea mult. Eu sunt destul de mare ca să iau un taxi, știi bine!

– Îți mulțumesc că mi-ai amintit de existența lui Janice. Nu-ți face griji pentru ea. Am să-i las un mesaj ca să-i explic ce s-a întâmplat și unde m-am dus. Haide, vino! Am pierdut destul timp.

– În ținuta asta! Îți imaginezi că am să merg la spital îmbrăcată așa?

Cu un aer ofensat, Charlotte arătă spre minuscula fustă și corsajul decoltat.

– Dacă uniforma asta te stânjenește atât, de ce accepți s-o porți? întrebă Harris. Și de ce ții neapărat să lucrezi aici? Caută-ți altceva de lucru. Eu tocmai ți-am propus să te ajut. De ce refuzi?

– Ți-ar conveni să nu mă mai vezi în barul tău, nu-i așa? Ți-e teamă să nu dezvălui și altora secretul tău nenorocit! Ei bine, liniștește-te. Voi rămâne mută ca un mormânt, pentru că nici eu nu sunt mândră de trecutul nostru împreună.

Îi aruncă lui Harris o ultimă privire sfidătoare, apoi, cu demnitate, se îndreptă spre vestiare.

*

* *

Era aproape imposibil să-și schimbe hainele cu un singur braț valid. Mai ales că trebuia să-și desfacă fermoarul aflat în

spatele corsajului. Avea de ce să se enerveze. Exasperată, Charlotte mai făcu o încercare, cu o asemenea forță încât țesătura se rupse. Uniforma ei se făcuse praf! Firește, va fi nevoită să plătească una nouă, ceea ce însemnau cheltuieli neprevăzute. Dar măcar, scăpa de bucata asta oribilă de pânză și va putea să se prezinte la spital într-o ținută decentă.

Repede! Trebuia să se grăbească pentru ca să fie gata înainte de întoarcerea lui Harris care plecase să caute un taxi. Îmbrăcată doar în bikini-ul ei de dantelă, fata își căuta cu febrilitate, prin dezordinea din dulap, tricoul, când simți o prezență în spatele ei.

Era o senzație ciudată și surprinzătoare pentru că nu auzise ușa deschizându-se. Se întoarse. La câțiva metri de ea, se afla Harris. În picioare, nemișcat. O contempla. Foarte încet, asemeni unui pictor care admiră frumusețea modelului său, el își lăsă privirea să rătăcească pe contururile siluetei ei, poposind pe rotunjimea sânilor, pe finețea taliei, pe arcuirea mijlocului. Și Charlotte, în loc să se ferească de ochii lui, cădea pradă puterii lor magnetice. Exact ca odinioară. Câte secunde, minute, ore, rămase ea astfel prizonieră a farmecului lui, asemenea unei păsări fascinate de ochii șarpelui? Mai are oare timpul vreun sens atunci când trecutul și prezentul se contopesc?

– Ce faci aici? întrebă ea în sfârșit.

O surprinse sunetul vocii sale. Oare chiar ea vorbise? Și Harris aparținea oare unui vis straniu, sau realității? El însuși părea să se îndoiască de realitate.

Când străbătu cei câțiva pași care-l despărțeau de Charlotte, s-ar fi zis că este un somnambul. Acum era lângă ea, atât de aproape încât ea îi putea simți răsuflarea caldă pe piele. Fata începu să tremure.

Atunci, înțelegând dintr-o dată pericolul, își luă tricoul și-și acoperi sânii. Cu un gest rapid, Harris apucă bluza și o aruncă pe jos.

– Nu, Charlotte, nu, te rog, nu te îmbrăca! Mai lasă-mă să te privesc. Ești atât de frumoasă! Chiar mai frumoasă decât în amintirile mele.

Privirile li se întâlniră și Charlotte roși. Doamne! De-ar avea curajul să strige, să cheme în ajutor, să scape! În loc de asta, rămăsese nemișcată, tăcută, supusă. Era ca și cum se stârnise o furtună și vântul îi alungase toate gândurile, toată voința. În același timp, mâinile care-i atingeau brațele, gâtul, umerii, trezeau în tot corpul ei un freamăt delicios.

Nu protestă când Harris o strânse la piept. Și nu numai că nu-i opuse nici o rezistență, dar îi răspunse la îmbrățișare cu o înflăcărare ce nu mai lăsa nici o îndoială în privința propriei ei dorințe. Când mâinile care o mângâiau se opriră pe sâni cuprinzându-i în palme, ea își arcui talia, oferindu-se în totalitate. Harris își cuibări capul în valurile buclelor ei blonde, respirându-le parfumul cu voluptate.

– Te doresc... murmură el.

Nu! Nu Harris! În nici un caz Harris! Undeva, în adâncul conștiinței sale, fata auzea o mică voce care o avertiza împotriva acestei nebunii. O voce slabă însă, care nu reuși să înăbușe chemarea unei pasiuni prea mult timp nepotolite. Ca o ființă

înfometată care este invitată brusc la un banchet, Charlotte nu avea decât o dorință: să se satură cu sărutările și mângâierile bărbatului pe care nu încetase nici o clipă să-l iubească. Trădată de trupul său, cu simțurile trezite, ea își ridică privirea și se pierdu în adâncul ochilor cenușii...

– Harry! Harry, dragul meu! Unde ești?

Vocea feminină ascuțită le întrerupse sărutul, dar rămaseră înlănțuiți, fiecare auzind bătăile inimii celuilalt. Se auziră pași pe coridor, apoi ușa se deschise. Amândoi își ținură răsuflarea. Urmă o tăcere apăsătoare, apoi ușa se închise. Fiind în spatele dulapurilor din vestiar, Janice nu putuse să-i vadă.

Rămași în picioare, față-n față, Charlotte și Harris se observau unul pe altul fără să spună nimic, conștienți amândoi de tensiunea pe care apariția lui Janice o provocase. Charlotte era pur și simplu paralizată și nu știa ce să facă. Harris fu cel care rezolvă situația îndepărtând-o de el fără nici un pic de blândețe.

– Totul este numai din vina ta, Charlotte. Îmbracă-te!

Luând de jos tricoul pe care-l aruncase, el i-l puse în mână. O furie surdă o năpădi pe tânăra femeie.

– De ce ai venit aici să mă răscolești? Nu te-am invitat.

– Nu se poate spune nici că m-ai fi dat pe ușă afară!

Din păcate, avea dreptate! Charlotte își reproșa îngrozitor că cedase din nou „magnetismului irezistibil“ al lui Harris. Dar nu era oare mai bine să ia lucrurile așa cum erau? Sau măcar să se prefacă?

– Ți-e teamă că o să-ți pierzi prietena! Pff! Pierzi una, găsești zece!

Îi atinsese oare un punct sensibil? Poate... Pentru că fața lui Harris căpătă o expresie sinistră.

– Janice și cu mine trebuie să ne căsătorim foarte curând. Și eu țin la această căsătorie. Acum înțelegi de ce trebuie să pleci de aici cât mai curând posibil?

De data asta, Harris lovise tare. Urma așadar să se căsătorească, și acest lucru Charlotte nu-l putea accepta. Deși, ar fi trebuit să se aștepte. La treizeci de ani, cei mai mulți dintre bărbați renunță la burlăcie pentru a-și întemeia o familie.

„Haide, Charlotte! Reacționează! Doar nu mai ai nici un drept asupra lui.“ Își scutură cu putere capul dar nu-și putu reține lacrimile să-i umezească ochii.

– Îmbracă-te! îi ordonă iarăși Harris. Am să te aștept la bar. Nu uita că mâna ta are nevoie de îngrijiri.

El își regăsise stăpânirea de sine.

– N-am nevoie de serviciile tale. Am să iau un taxi.

– Nu, eu te duc la spital. Pregătește-te.

Tonul lui nu admitea nici o replică. Charlotte îl privi pe Harris ieșind din încăpere, apoi își puse tricoul, resemnată.

Capitolul 3

Câteva minute mai târziu, își croia cu greu drum prin sala plină de oameni și fum. Orchestra cânta un slow și perechi înlănțuite tandru dansau pe ring. În mod reflex Charlotte căută cu privirea masa domnului Clark. Așa cum se așteptase, Harris și logodnica lui erau așezați și ei acolo. Inima Charlottei se strânse. Dacă s-ar fi putut măcar să nu-i vadă împreună niciodată! Gândul de a da ochii cu ei după ceea ce se întâmplase îi era insuportabil. În mod ciudat, deși își reproșa propria slăbiciune, nu se simțea vinvoată. Ea, cel puțin, era liberă. Spre deosebire de Harris. Stranie purtare pentru un viitor soț aceea de a-și încerca puterea de seducție asupra altei femei decât logodnica sa!

Tony o întâmpină pe Charlotte la bar cu un zâmbet compătimitor.

– Îmi pare rău pentru toate catastrofele pe care le-am provocat astă-seară, îi zise ea. Cum o să te descurci fără mine? Cu toată lumea asta...

– Nu-ți face griji. Domnul Jordan a avut grijă. A rugat o chelneriță de la restaurant să te înlocuiască.

Domnul Jordan... Așadar, Harris își intrase în rolul de patron! Era o constatare puțin încurajatoare pentru Charlotte. Și mâna asta care o durea din ce în ce mai rău! Cum își stăpâni cu greu o grimasă de durere, Tony spuse:

– Ar fi timpul să te duci la spital.

– Îl aștept pe Har... pe domnul Jordan.

Tulburată cum era, fusese cât pe ce să-i spună pe numele mic patronului cel nou. Slavă Domnului că Tony nu remarcase!

– Ești gata?

Charlotte se întoarse. Harris se afla în spatele ei, rece, distant. Logodnica lui îl însoțea, sprijinită languros de brațul lui. Își schimbase rochia roz cu alta în același stil. Contrar a ceea ce crezuse Charlotte, fața ei era într-adevăr puternic machiată, dar atât de abil încât ar fi trebuit o lumină intensă ca să se observe. Aici, în lumina violentă a barului, trăsăturile tinerei femei îi trădau vârsta. Fără îndoială că se apropia de treizeci de ani. Cum de putuse Charlotte s-o ia drept adolescentă?

– Ești gata? repetă Harris.

De data aceasta, întrebarea o trezi pe Charlotte din visare.

– Da, dar nu este nevoie să mă însoțești. Este o stație de taxi chiar alături. O să-l rog pe Murray să-mi cheme unul.

– Am zis că te însoțesc la spital. Nu m-am răzgândit.

Charlotte îi aruncă lui Harris o privire exasperată. Îi recunoștea ușor încăpățânarea. În ceea ce o privește pe Janice, aceasta nu părea să aprecieze încăpățânarea logodnicului ei.

– Dragule, zise ea fandosindu-se, dacă... dacă Charlie vrea să ia un taxi...

– Nu. Eu am s-o duc la spital. De altfel, plecăm chiar acum.

Cu un gest autoritar, Harris o prinse pe Charlotte de braț. Traversară barul, urmați de Janice care încerca să se facă auzită în hărmălaia de voci și muzică.

– Harry! Harry, ascultă-mă!...

– Nu este cazul să mai discutăm, Janice! Și așa am pierdut prea mult timp.

Cum logodnica lui rămăsese blocată, gata să plângă, Harris reluă pe un ton mai blând:

– Îmi pare rău, draga mea. N-am vrut să te supăr. Ascultă, inimioară, n-o să dureze prea mult. Urcă în camera ta și eu am să te găsesc acolo imediat ce mă întorc.

Ochii lui aveau o strălucire care trezi din nou gelozia Charlottei. Era greu să nu ghicești promisiunile conținute în privirea aceea! De altfel, nici lui Janice nu-i fu greu să priceapă. Ridicându-se în vârful picioarelor, ridică fața spre Harris care o sărută pe buzele întredeschise, înainte de a-i șopti ceva la ureche. Ceva ce Charlotte nu auzi, dar nu-i fu deloc greu să-și imagineze văzând chipul radios al lui Janice.

– Tot ce vei vrea tu, dragostea mea, murmură aceasta.

O dată în plus, celebrul „magnetism irezistibil“ își produsese efectul. Fuseseră uitate cuvintele autoritare, manierele brutale. Janice era gata de orice pentru Harris. Chiar și să-l lase să plece singur cu o chelneriță din bar.

În timp ce el o conducea spre ieșire, Charlotte nu se putu abține să zică:

– Dacă aș fi fost logodnica ta și mi-ai fi vorbit pe tonul ăsta exact înainte să pleci cu o altă femeie, poți fi sigur că nu m-ai fi găsit în camera mea la întoarcere. Nici chiar după frumoasele tale promisiuni.

– Da, dar tu nu mai ești logodnica mea.

Ajunseseră în stradă. În ciuda nopții destul de calde, Charlotte tremură ușor. Fără îndoială din cauza prezenței lui Harris. Mai degrabă ar muri decât să-l lase să-i bănuiască tulburarea. Mai făcură câțiva pași, și ajunseră la mașină. Când Harris îi deschise portiera, Charlotte se opri și-l privi drept în ochi.

– Când m-am îndrăgostit de tine, un singur gând mă obseda, zise ea. Cum să fac să mă iubești și tu la fel de mult cât te iubeam eu? Astăzi, am un răspuns la această întrebare: ar fi fost de ajuns să mă transform într-o marionetă. Tu ai fi fost cel care ar fi tras sforile, și am fi trăit fericiți multă vreme. Soarta însă a decis altfel. Slavă Domnului că s-a întâmplat așa, pentru că eram tânără și destul de naivă, fără îndoială, ca să accept să fiu jucăria ta. În povestea asta, tu n-ai pierdut nimic. Acum o ai pe Janice. Îmi este milă de ea. Da, o plâng din tot sufletul.

– Janice nu este o marionetă. Și chiar dacă ar fi, tu nu ai nici un drept să ne judeci. Iar cât privește așa-zisa ta dragoste pentru mine... am motive să mă îndoiesc. Apropo, cum mai merg afacerile tatălui tău? Tot se mai folosește de farmecele tale ca să momească clienții?

Umilită, Charlotte își întoarse capul ca să scape de privirea glacială a lui Harris. Acesta aproape că o împinse pe scaunul Cadillac-ului înainte de a se instala și el la volan. Când mașina demară, el continuă:

– Ascultă bine ce-ți spun, Charlotte. Mulțumită ție, eu am învățat ceva ce fiecare bărbat ar trebui să știe înainte de a porni în viață: să se ferească de femeile fără scrupule. Dacă amintirile mele sunt exacte, căsătoria noastră a fost anulată în momentul când familia mea a refuzat să se lase înșelată de escrocul tău de tată. Ciudată coincidență, nu-i așa?

Într-adevăr, ar putea părea ciudată. Și totuși era vorba într-adevăr de o coincidență. Dar ce importanță mai avea acum? Charlotte tăiase de multă vreme punțile tatălui său. La ce bun să mai dezgroape acum amintirile? Totuși, degeaba încerca să le alunge, ele îi năvăleau în minte cu o precizie uimitoare...

Ziua în care i-a înapoiat lui Harris inelul de logodnă, de exemplu... Tatăl ei s-a înfuriat îngrozitor. Dacă astăzi înțelegea de ce, pe vremea aceea habar nu avea că el conta pe familia Jordan ca să-i finanțeze o afacere al cărei administrator ar fi fost doar el singur. „Fără căsătorie n-o să mai văd nici un capital." Cam așa gândise tatăl ei cel lipsit de scrupule. Și bineînțeles, nu a pierdut ocazia s-o facă pe ea răspunzătoare de eșecul negocierilor. Dacă el ar fi catadicsit să se preocupe și de altceva decât de afaceri îndoielnice, și-ar fi dat seama de suferința cumplită a Charlottei după pierderea copilului și anularea căsătoriei. Dar puțin îi păsa lui de sănătatea mentală și fizică a fiicei sale. Bineînțeles că Harris nu era la curent cu toate astea. Cum ar fi putut să știe?

– N-ai nimic de zis în apărarea ta?

El pusese întrebarea cu brutalitate, ca pentru a rupe tăcerea apăsătoare. Charlotte întoarse capul spre el.

– Din acest motiv ai ținut atât de mult să mă însoțești? Ca să evoci această poveste veche și să-mi arunci în față acuzații?

Iarăși, tăcere... Ajunseră în fața spitalului. Harris manevră în așa fel încât să parcheze mașina aproape de serviciul de urgențe, apoi opri motorul.

– Nu, răspunse el în sfârșit. Nu din acest motiv. Nu aveam de gând să discut despre trecut. Mărturisesc însă că nu-mi displace să te văd apăsată de greutatea vinovăției tale. Ceea ce voiam eu să te fac să înțelegi, Charlotte, este că trebuie să-ți dai demisia. Barul îmi aparține de acum încolo. Este absolut imposibil ca tu să mai continui să lucrezi acolo.

Așa! Se întorseseră în punctul de plecare. Un punct foarte important pentru Charlotte care avea nevoie de slujba asta ca să se întrețină. Blestemat fie ceasul care i-l scosese în cale pe Harris! Dacă ținuse neapărat să cumpere un hotel, de ce l-a ales tocmai pe ăsta? Nu mai erau sute de astfel de stabilimente în Colorado? Și mai întâi, de ce ar trebui ca tocmai ea să-și sacrifice interesele?

– Așadar, eu sunt cea care ar trebui să plece! Nu ți-a trecut prin minte că tu ai putea să vinzi hotelul, ca să te duci să te instalezi în altă parte? La urma urmei, eu am fost aici prima.

– Am avut nevoie de luni și luni de negocieri ca să închei această afacere. Și mi-am instalat deja cartierul general la ultimul etaj al hotelului. Așa că, vezi, ar fi mult mai simplu să pleci tu.

Charlotte era conștientă de faptul că bătălia era pierdută dinainte. Cuprinsă brusc de o imensă oboseală, se sprijini de speteaza scaunului. Mâna rănită o durea din ce în ce mai tare.

– Sunt obosită, murmură ea. N-am putea amâna discuția asta pe mai târziu?

În lumina palidă a felinarelor, fața îi părea trasă și ochii îi erau marcați de cearcăne adânci. Harris observă.

– Iartă-mă, Charlotte. Ai dreptate. O să mai vorbim despre asta mâine.

Coborî și se duse s-o ajute și pe ea să coboare din mașină. De îndată ce fu în picioare, pe Charlotte o apucă amețeala și i se înmuiară genunchii. Fără ajutorul lui Harris ar fi căzut.

– Am să te duc în brațe, spuse el.

– Nu-i nevoie, Harris. Pot să merg.

Ea se redresă, și se îndepărtă puțin de el ca să nu-i mai simtă atingerea. Numai de n-ar lăsa-o puterile din nou! De ar putea străbate singură cei câțiva metri care o despărțeau de intrarea de la „Urgențe"! Dacă va trebui ca el s-o ducă în brațe, dacă îi va simți din nou căldura trupului, Charlotte era pierdută. Făcuse deja destule prostii în seara asta!

*
* *

Îi puseră trei copci, un pansament, și îi dădură un calmant... Îngrijirile nu durară decât câteva minute. Charlotte trebui să recunoască faptul că Harris alesese un spital al cărui personal se dovedi a fi foarte eficace. Când îi întinseră factura, la recepție, trebui să admită și că, uneori, competența se plătea foarte scump. Nu și-ar fi imaginat niciodată că un chirurg poate să pretindă un tarif atât de exorbitant.

Zâmbind cât putea ea de dulce, se aplecă spre recepționeră.

– S-ar putea să-mi trimtieți factura prin poștă? întrebă ea. Acum n-am bani la mine.

– În principiu, suntem plătiți imediat, răspunse femeia.

Văzând expresia încurcată de pe chipul Charlottei, adăugă:

– Dacă nu aveți acum, reveniți mâine dimineață. Șeful de la contabilitate va fi aici. În unele cazuri, acceptăm și plata lunară, la salariu.

– Păi...

Charlotte detesta să i se rețină din salariu. Trebuie să mai fi avut ceva bani pe carnetul ei de economii. Dacă își va reduce cheltuielile la strictul necesar până la sfârșitul lunii, ar putea să aibă bani ca să plătească și spitalul. Cu condiția ca serviciul de contabilitate să nu încaseze prea repede cecul. Pentru că va trebui să aibă timp să transfere bani din economiile de pe carnet în contul ei bancar. Scotocea prin poșetă să-și caute carnetul de cecuri, când sosi Harris.

– Ah! Iată-te! exclamă el. Am coborât doar să beau o cafea la bufet și, când am urcat, tu dispăruseși.

Aplecându-se peste umărul ei, observă factura și, înainte ca ea să aibă timp să-și scoată carnetul de cecuri, el deja îl deschisese pe al lui. Când îl văzu că își scoate stiloul, ea strigă:

– Ce vrei să faci?

– Să plătesc factura.

– Mulțumesc! Dar sunt în stare să mi-o plătesc singură.

Cu un gest furios, Charlotte își întinse carnetul pe birou. Dar cum să scrie ca lumea cu o singură mână? Reuși totuși, sub privirea dezaprobatoare a lui Harris care insistă:

– Lasă-mă pe mine să plătesc! Sunt singurul vinovat pentru accident.

– N-am nevoie de pomana ta!

– Ești sigură?

În acel moment, Charlotte surprinse privirea lui Harris ațintită pe talonul ceculuiei, exact în locul în care ea își notase suma disponibilă din cont. Era evident că suma aceea nu acoperea complet cecul pe care ea tocmai îl semnase. Harris nu se înșelase. Dar era acesta oare un motiv ca ea să se dea bătută? Cu voce fermă, Charlotte afirmă:

– Absolut sigură!

Și, cu același aplomb, îi întinse cecul recepționerei.

Când ajunseră la ușă, Harris o prinse de braț.

– Știi că este ilegal să semnezi un cec fără acoperire? întrebă el.

– Nu te amesteca în ceea ce nu te privește. Mai întâi că cecul meu nu va fi fără acoperire. Îmi voi transfera economiile în cont.

– Mă îndoiesc foarte tare că economiile tale îți ajung.

Charlotte roși și grăbi pasul. Harris avea dreptate. Dar el nu punea la socoteală și bacșișurile din acest weekend. Îl lăsă să-i deschidă portiera și se așeză pe scaun.

– Charlotte, răspunde-mi sincer. Ai destui bani ca să plătești această notă?

– O să mă lași totuși în pace? Este problema mea. Eu mă ocup cumva de finanțele tale?

Și ea trânti violent portiera. Harris o privi o clipă prin geam, apoi își ocupă locul la volan. Începu să scotocească în buzunar și, scoțând un teanc de bancnote, i-l puse cu forța în mână.

– Nu am nevoie de banii tăi, nu înțelegi?! strigă ea.

– Te rog, acceptă-i. Nu este o pomană. Este doar un avans din salariul tău.

Și Harris apăsă brusc pe accelerație. Cadillac-ul demară. Descumpănită, Charlotte privi banii.

– Este chiar un avans? întrebă ea.

– Da, așa este.

– Ei bine, în cazul acesta... îți mulțumesc.

Își puse banii în poșetă, cu un bizar sentiment de ușurare și de recunoștință. Suma pe care i-o dăduse Harris era într-adevăr providențială. Pentru că, altfel, ar fi trebuit să primească niște bacșișuri extraordinare în acest weekend ca să-și acopere cheltuielile de la spital. Pe de altă parte, nu-i datora nimic lui Harris din moment ce acești bani reprezentau avansul din salariul ei.

– Încotro trebuie s-o iau ca să te duc acasă?

Cu mâna validă, Charlotte îi făcu semn lui Harris s-o ia la dreapta. Deodată, un gând îi trecu prin minte.

– De fapt, zise ea, parcă mi-ai cerut să demisionez? Atunci, cum am să fac să-ți înapoiez banii, din moment ce nu voi mai avea salariu?

– Oh! Te rog! Să nu mai vorbim despre asta. Hotelul pe care l-am cumpărat este imens. Vom putea foarte bine să lucrăm amândoi, fără ca să ne întâlnim neapărat.

Își păstra așadar postul de chelneriță! Nu era minunat? Da, dar în condițiile prezente, nu prea mai avea o totală garanție a slujbei. Sigur, hotelul era imens. Nu îndeajuns însă încât fiecare să-și trăiască viața fără să dea ocazia la bârfe. În hotelul Foothills, totul se afla până la urmă.

Angajații nu se vor sfii să urmărească isprăvile noului patron și ale logodnicei lui. Charlotte își imagina cu ușurință

comentariile mai mult sau mai puțin plăcute care-i vor ajunge la urechi. Și gândul acesta o îngrozea. Era inutil să nege, recunoștea că era geloasă pe Janice.

Când, adineauri, Harris o sărutase sub ochii ei, a simțit că un pumnal îi străpunge inima. Or, această scenă se va repeta probabil de nenumărate ori. Și poate altele și mai dureroase...

N-o mai punea la socoteală pe Linda care nu știa să-și țină gura. Charlotte parcă auzea deja trăncănelile ei insuportabile: „toaletele lui Janice..., bijuteriile lui Janice..." Și ce o să fie când vor începe pregătirile de nuntă? Nici nu-i venea să se gândească! Refuza să suporte tot acest chin.

Aproape că ajunseseră.

– Ia-o la stânga. Este a treia casă pe dreapta, zise Charlotte.

Și, cât se poate de calm, adăugă:

– O să-mi găsesc o altă slujbă. Nu știu când am să pot să-ți înapoiez banii, dar n-avea grijă, ți-i voi da.

Harris opri mașina în fața unei case vechi în stil victorian și coborî să-i deschidă portiera Charlottei.

– Mulțumesc. Nu-i nevoie să mă conduci până la ușă. Cunosc drumul.

Tânăra femeie se îndreptă spre intrare. După numai câteva secunde, Harris fu lângă ea. Mergând alături, îi explică:

– Nu-mi place să las o femeie să intre singură într-un apartament gol, noaptea.

– Și totuși, eu asta fac aproape seară de seară. Deși arareori îmi găsesc apartamentul gol.

– Nu știam că locuiești împreună cu o altă fată.

– Cine a spus că este o altă fată?

Văzând privirea lui Harris ațintită spre degetul ei, Charlotte se grăbi să-i precizeze:

– Nu, nu, nu sunt căsătorită. Vezi, nu port verighetă.

– Ceea ce nu te împiedică să locuiești împreună cu un bărbat, nu-i așa? Asta încerci să-mi dai de înțeles.

– Tocmai privește la televizor. Auzi?

Într-adevăr, prin ușă se auzeau niște voci acompaniate de o celebră muzică de film.

– Lui Jimmy îi plac la nebunie westernurile.

Charlotte răsuci cheia în broască jubilând. Își imagina cu ușurință ce gândea Harris. Și departe de ea gândul de a-l lămuri! Cu bună știință, vrusese să-i creeze o imagine eronată despre adevărata ei relație cu Jimmy. Doar n-o să-și închipuie domnul Jordan că, în toți acești ani, ea nu făcuse decât să jelească, să-și plângă trecutul! El se distrase, slavă Domnului! Cu Janice! Și cu câte încă alte femei? Așa că de ce n-ar fi făcut și ea la fel? Bineînțeles, Charlotte nu avusese parte de astfel de distracții. Dar era oare cazul să spună în stânga și-n dreapta asta? Nu. Și în nici un caz lui Harris. Va păstra pentru ea acest secret. Era o chestiune de orgoliu!

Când Charlotte se întoarse ca să-l salute, Harris deja plecase.

Capitolul 4

Cavalcada îndrăcită a eroilor filmului continua cu o avalanșă asurzitoare de decibeli. Cu siguranță că, din nou, vecinii se vor plânge de gălăgie. Și din nou, Jimmy nu va ține cont de remarcile lor. Încearcă să pui niște căști unuia care a decretat o dată pentru totdeauna că nu este surd!

Charlotte zări într-un fotoliu silueta fragilă a prietenului ei și oftă. În ciuda orei înaintate, fără îndoială că Jimmy era singurul din clădire care dormea liniștit, fără să-i pese de drama care se juca pe ecran. Se duse și stinse televizorul.

Ce liniște, dintr-o dată, în apartament! Charlotte se întinse, savurând cu voluptate prima clipă de relaxare din acea zi. Deodată, îi mirosi ceva a ars. Era o țigară care se consuma în scrumieră. O altă manie a lui Jimmy. Ținea neapărat să fumeze cât îl țineau puterile, știind totuși că până la urmă va adormi fără să apuce să stingă țigara. Cu siguranță că, într-o zi, va provoca un incendiu...

În timp ce Charlotte lua scrumiera ca să se ducă s-o golească, bătrânul se mișcă în somn, apoi se trezi. Cu ochii încă somnoroși, întrebă:

– Tu ești, Charlotte? De unde vii?

– De la slujbă. Tocmai am venit.

Fata nu-și putu reține un zâmbet. În fiecare seară, Jimmy îi punea aceeași întrebare și, cu o răbdare exemplară, ea îi dădea același răspuns. O dată cu trecerea anilor, memoria bătrânului devenea din ce în ce mai deficitară, cel puțin în ceea ce privește micile evenimente cotidiene. Dar, dimpotrivă, își amintea cu o fidelitate și o claritate incredibilă fapte vechi de peste cincizeci de ani. Era conștient de această stare de lucruri și, de fiecare dată când memoria îi juca feste, se înfuria. Ceea ce cu siguranță se va întâmpla și astă-seară, judecând după strălucirea privirii lui. Și bineînțeles că tot Charlotte îi va îndura proasta dispoziție.

– Mă duc să fac o cafea, o să ne priască amândurora, zise ea, în speranța că va preveni furtuna pe care o presimțea.

Cel puțin, inițiativa ei îi dădea o scuză ca să poată ieși din salon. Abia apucă să închidă ușa în urma ei, că un val de muzică se revărsă în tot apartamentul. Jimmy reaprinsese televizorul! Era mai bine să nici nu se gândească la reclamațiile pe care le va primi mâine dimineață, când va ieși să-și facă cumpărăturile! Calmă, luă cafeaua din bufet și începu s-o pregătească.

Bucătăria, pe care Charlotte o zugrăvise chiar ea când fusese în concediu, era luminoasă și foarte plăcută în ciuda parchetului învechit care cerea o întreținere minuțioasă. Uneori, Charlotte se gândea să se mute și fără îndoială că s-ar

fi instalat de mult într-un apartament mai modern, dacă Jimmy n-ar fi fost atât de atașat de acest loc. Nu era oare mai importantă fericirea prietenului său decât propriul ei confort? La cei peste optzeci de ani, nu merita oare Jimmy să-și sfârșească zilele într-un loc pe care-l iubea? Numai lui îi datora Charlotte faptul de a nu se fi prăbușit în disperare în cel mai dramatic moment al vieții ei. Și acest lucru, ea nu-l va uita niciodată.

*
* *

Lunile care urmaseră plecării ei de la ferma părintească fuseseră extrem de dure. Neînsemnatele ei economii nu-i ajunseseră decât foarte puțin timp și, curând, se trezise fără nici o resursă. În ciuda căutărilor intense, nu găsise nimic de lucru. Deprimată deja de pierderea copilului, de ruperea logodnei, Charlotte se simțea pe zi ce trece mai fără putere, pe măsură ce se cufunda într-o situație fără ieșire. Nu mai avea bani ca să se hrănească suficient și nici să-și plătească modestul hotel în care locuia.

Amenințată de proprietar cu darea afară, își petrecea zilele în parcul orașului, așezată pe o bancă unde își împărțea sandvișul cu porumbeii.

Întâlnirea ei cu Jimmy se petrecuse atunci. Îl zărise cu câteva zile înainte dar nu-i dăduse prea mare atenție. El însă o observase bine, pentru că în dimineața aceea, venise și se așezase lângă ea pe bancă și, fără introducere, o întrebase:

– Ce faci dumneata în fiecare zi în parc?

Neavând chef să răspundă întrebărilor indiscrete ale unui bătrân care credea că-i este permis totul, Charlotte se făcuse că nu aude.

– La vârsta dumitale, sunt lucruri mai interesante de făcut decât să dai de mâncare porumbeilor, insistase bătrânul. De ce nu ești la vreo universitate, să studiezi, sau într-un birou, să lucrezi, ca toată lumea?

Charlotte tăcea cu încăpățânare. Fără să se descurajeze, vecinul ei de bancă continuase:

– Ți-am pus o întrebare, domnișoară. Ești atât de amabilă să-mi răspunzi?

Și, ca să fie lăsată în pace, ea cedase.

– Mi-am terminat studiile și încă n-am găsit de lucru.

Bătrânul n-o lăsase în pace.

– Și crezi că, stând aici, o să găsești? Lasă-i pe cei de vârsta mea să hrănească porumbeii și gândește-te mai degrabă la viitorul dumitale. Când zic să „te gândești", vreau să zic „să acționezi". Serviciul n-o să vină singur la dumneata.

De ce se amesteca el? Ultimele lui cuvinte îi provocaseră Charlottei un acces de furie pe care și-l stăpânise cu greu. De luni de zile, trăia ca anesteziată din cauza prea puternicei suferințe prin care trecuse, incapabilă să simtă altceva. Și iată că venea acest bătrân băgăreț ca să-i trezească emoții pe care le crezuse adânc ascunse! Se ridicase și scosese din buzunar o pungă cu grăunțe pe care o avea mereu de rezervă și o pusese cu forța în mâinile bătrânului domn.

– Ei bine, dacă este treaba dumitale să hrănești porumbeii, fă-o și lasă-mă în pace! exclamase ea.

După care, plecase fără să privească înapoi.

Timp de o săptămână, nu mai pusese picioarele în parc. Câte anunțuri de serviciu citise în aceste opt zile? Câți kilometri străbătuse și câte telefoane dăduse ca să-și găsească o slujbă? Fără nici un rezultat. Și atunci, ajunsă în culmea disperării, se întorsese în parc, fără să știe prea bine ce căuta. Bătrânul era în același loc, pe aceeași bancă.

Ar fi o ipocrizie să pretindă că viața lor comună începuse într-un climat idilic. Fiecare trebuise să facă eforturi mari pentru a se adapta cu celălalt. Dar Charlotte avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Iar cât îl privește pe Jimmy, bătrân și singur, avea nevoie mai ales să se simtă util. Iată de ce prietenia lor supraviețuise dificultăților.

*
* *

Când Charlotte se reîntoarse în salon, Jimmy adormise din nou. De ce să-l mai trezească? Ca să-și mai facă griji din cauza mâinii ei pansate? Ca să-l anunțe că se reîntâlnise cu Harris? Bătrânul era la curent cu toată povestea lor. De îndată ce o aflase, condamnase comportarea fostului ei logodnic pe care-l făcea responsabil de întreaga situație, chiar dacă nu era atât de limpede pe cât credea el. Cum nici în mintea Charlottei lucrurile nu erau prea clare și se întreba ea însăși despre sentimentele ei față de Harris, consideră preferabil să nu abordeze acest subiect. După ce stinse televizorul, îl înveli pe bătrân cu un pled, își bău ceașca de cafea și se duse să se culce.

*
* *

– Charlie! Cum a fost plimbarea ta de aseară cu domnul Jordan?

Hotărât lucru, nimic nu-i scăpa privirii indiscrete a Lindei! Și fără îndoială că incidentul din ajun alimenta bârfele din întregul hotel...

– Grozavă plimbare! replică Charlotte. Am fost la spital, la urgență.

– Totuși, el te-a condus acolo. După aceea, te-a dus și acasă?

– De ce n-ar fi făcut-o? Domnul Jordan este un bărbat bine crescut.

– Ți-a propus să mai ieși cu el în vreo seară?

Charlotte îi aruncă o privire furibundă colegei sale. Chiar nu avea chef să răspundă la întrebările ei idioate. Mai ales că avusese o noapte îngrozitoare din cauza rănii care o durea, și nu adormise decât spre ziuă. Evident, se sculase târziu, mult prea târziu ca să mai pornească în căutarea unei noi slujbe așa cum își jurase că o să facă. Ceea ce o enerva cumplit. Și proasta asta de Linda care continua.

– Aș vrea atât de mult ca domnul Jordan să mă remarce! Este bărbatul cel mai seducător pe care l-am văzut vreodată. Ce noroc ai avut să te rănești exact când el era aici!

– Ascultă, Linda, ceea ce tu consideri a fi fost un noroc, pentru mine rămâne un accident stupid de care m-aș fi lipsit cu plăcere! Pe de altă parte, am să-ți dau un sfat: nu-ți face prea multe iluzii în privința domnului Jordan. Este logodit.

– Adevărat?

Chipul Lindei exprima consternarea. Totuși, își reveni foarte repede.

– Imposibil! Dacă ar fi logodit, s-ar ști.

– Ei bine, acum știi, îi replică Charlotte, din ce în ce mai enervată.

Din fericire, Tony îi aduse tava și mărunțișul. Tot era mai bine să înfrunte clienții decât să mai suporte și o secundă pălăvrăgeala acestei descreierate.

Când se întoarse la bar, Linda era în sală, ocupată să-și servească propriii clienți. Ce ușurare să nu mai aibă de suportat hărțuiala ei! Din păcate Charlotte se bucurase prea devreme, pentru că Tony o întrebă:

– Așadar, care sunt noutățile despre domnul Jordan?

– Nu ți le-a spus Linda? Este logodit cu fata care-l însoțea aseară.

– Asta nu-l privește decât pe el. Pe mine mă interesează ce s-a întâmplat între tine și el.

– M-a condus la spital, a băut o cafea la bufet și apoi m-a dus acasă. Nimic mai mult. Spune-mi, Tony, aiureala Lindei este cumva molipsitoare? Ce îți imaginai?

– Nu te supăra, Charlotte. Dacă ți-am pus această întrebare, am făcut-o pentru că am motivele mele. Aseară, domnul Jordan s-a întors la bar. A tot pus întrebări despre tine, despre tine și despre Jimmy. Am avut impresia că-l crede pe Jimmy iubitul tău. I-ai mai făcut tu și pe alți bărbați să creadă asta, știu, dar până acum ai făcut-o doar ca să scapi de ei atunci când deveneau prea întreprinzători...

– Ei bine, să zicem... să zicem că am vrut să scap de domnul Jordan.

– N-are nici un sens! Tocmai mi-ai spus că este logodit.

Tony puse pe platoul Charlottei un ultim pahar de cocteil.

– Se întâmplă ceva ciudat între voi doi, continuă el. Ceva ce eu nu înțeleg. Aș vrea să-mi explici. Îl cunoșteai dinainte pe domnul Jordan, nu-i așa?

Cât de mult ar fi dorit să-și poată lua tava și să se întoarcă în sală! Să fugă de Tony așa cum fugise de Linda. Numai că Tony nu era Linda. Era un prieten. Un prieten prețios la care ținea mult.

– Ai dreptate, Tony, îl cunosc, recunoscu ea în sfârșit. Dar este prea greu să-ți explic. Aș vrea doar să știu... I-ai spus cumva adevărul despre Jimmy?

– Firește că nu. N-aș face-o niciodată fără permisiunea ta.

– Mulțumesc, Tony. Și, te rog, să nu afle cine este Jimmy. În cazul că-ți mai pune întrebări, lasă-l să creadă ce vrea.

– Mă întreb dacă nu greșești. Domnul Jordan părea foarte interesat de tot ceea ce te privește, aseară. Mi-a pus o sumedenie de întrebări despre tine. Și despre Jimmy... Dacă este serios... Dacă te face fericită...

– Nu era interes din partea lui. Doar curiozitate. De ce s-ar interesa domnul Jordan de mine? Este logodit cu adevărat, să știi.

– Eu îmi ziceam că...

– Tony, eu țin mult la tine. Să nu mai vorbim despre asta.

Charlotte îi zâmbi prietenului său, apoi își luă tava și se îndepărtă de bar.

*
* *

Pe la ora zece seara, sosi și Harris însoțit de Janice. Se așezară la o masă de lângă bar. Linda, care nu avea același program cu Charlotte, își terminase deja serviciul. Era deci imposibil pentru Charlotte să scape de ceea ce se temea mai mult: să-și servească la masă fostul logodnic. Neavând încotro, se duse la masa lor.

– Bună seara, zise ea, cu ce vă servesc?

Harris o privi glacial.

– Ce-ți mai face mâna? întrebă el. După acel regretabil accident, credeam că o să-ți iei câteva zile libere.

Cu alte cuvinte, asta însemna că el ar fi preferat să n-o mai întâlnească astă-seară. Fără să se intimideze, Charlotte îi răspunse:

– Mâna mea merge bine, mulțumesc. Nu aveți nici un motiv să vă faceți griji pentru mine.

Apoi, cu un zâmbet amabil, se întoarse spre Janice care comandă o cafea. Harris, la rândul lui, se hotărî să ia un whisky dublu, ceea ce nu păru să fie pe placul logodnicei sale.

„Oare nu cumva Janice este un pic cam puritană?“ se întrebă Charlotte în timp ce se întorcea spre bar. Poate că felul ei de a se îmbrăca precum o fetiță ascundea o teamă de a-și dezvălui trupul? Dacă morala ei era atât de riguroasă, nu-i de mirare că Harris nu-i vorbise despre trecutul lui. Și totuși, aseară, nu-i făcuse Janice niște promisiuni logodnicului său?

Cuvintele ei încă mai răsunau în urechile Charlottei: „Tot ce vei dori, dragostea mea". În plus, Harris urma s-o găsească la întoarcere în camera ei. Nu, teoria unei Janice caste și rușinoase nu stătea în picioare!

Charlotte era din nou la masa lor, servindu-le băuturile, când Tony o strigă:

– Charlie! Ești chemată la telefon.

Surprinsă și oarecum încurcată, ea îl privi pe Harris.

– Ei bine, ce aștepți? zise acesta pe un ton sec. Du-te și răspunde, dacă ești chemată!

Direcția hotelului nu vedea cu ochi buni apelurile telefonice personale, și acesta nu putea să cadă mai rău, exact în momentul când ea era ocupată la masa patronului! După ce murmură un „mulțumesc" abia auzit, Charlotte se duse la Tony care-i întinse receptorul.

– Era chiar atât de urgent? întrebă ea în șoaptă.

– Este Jimmy. Am încercat să-i spun că nu poți fi deranjată, dar pare a fi foarte speriat.

– Alo?

Un șir de fraze total de neînțeles, punctate cu înjurături. ajunse la urechile Charlottei. Jimmy vorbea atât de tare încât ea trebui să îndepărteze receptorul de ureche. Și mai treacă-meargă faptul că Tony era martor la dezlănțuirea verbală a lui Jimmy. Dar Harris! De ce venise acesta la bar? Charlotte habar nu avea. Oricum, el era acum lângă ea și nu pierdea nici un cuvânt din șuvoiul ce se revărsa din telefon. Instinctiv, Charlotte îi întoarse spatele și-și lipi receptorul de ureche.

– Calmează-te, Jimmy! Inutil să te enervezi. Nu înțeleg nimic din ceea ce spui!

Trecu un minut până ce Charlotte reuși să plaseze câteva cuvinte.

– Este un cartuș întreg în bufetul de lângă chiuvetă. Știi bine unde le pun întotdeauna.

Jimmy rămăsese fără țigări. Scotocise toată casa ca să le găsească. În zadar. Explicațiile Charlottei îl înfuriară și mai tare. După spusele lui, ea nu pusese niciodată țigările acolo.

– Ba da, Jimmy, de un an de zile le pun acolo, reluă Charlotte. În fine, fă un efort să-ți amintești în loc să țipi!

Îi fu ciudă că-și pierduse răbdarea, mai ales în fața lui Harris. Dacă ar fi avut măcar delicatețea să se îndepărteze de ea, așa cum făcuse Tony. Dar nu! Charlotte îi simțea prezența în spatele ei și asta o enerva și mai tare.

Până la urmă, Jimmy acceptă să se ducă să verifice spusele Charlottei. Cu un oftat de ușurare, aceasta, închise telefonul. Bietul Jimmy! Măcar de n-ar da foc casei acum că avea ce să fumeze...

– Parcă tu erai cea care-mi reproșa ieri lipsa de răbdare cu Janice, nu? Văd că nu ești mai prejos.

Harris lansase aceste cuvinte pe un ton ironic. Charlotte se întoarse și roși.

– Situația este complet diferită, afirmă ea.

– Nu văd de ce ar fi diferită.

Văzându-l pe Harris luând de pe tejghea o zaharniță, ea roși și mai mult. Detesta să fie surprinsă că greșește! Dacă n-ar fi uitat să ducă zaharnița o dată cu cafeaua lui Janice, Harris n-ar fi trebuit să vină la bar și să audă conversația ei.

El se duse și-și reluă locul lângă Janice. Mai rămânea de rezolvat problema încasării notei de plată. Și din nou Charlotte trebui să-l înfrunte pe Harris.

– Am... am uitat să vă întreb, băigui ea, cum vă achitați consumațiile?

– În hotelurile mele, este obiceiul să mi se prezinte nota de plată lunar. Pe de altă parte, în hotelurile mele, telefonul nu este la dispoziția angajaților pentru mesajele lor personale. Te rog să iei notă de asta și să-ți anunți prietenul.

Cu ce ton de superioritate spusese: „în hotelurile mele"! Ca pentru a-i aminti Charlottei că aici el era stăpânul iar ea, doar o angajată.

*
* *

Duminica următoare când se trezi, Charlotte avu parte de două vești bune: prima era că afară era o vreme superbă, și a doua că Jimmy era foarte bine dispus. Și, culmea fericirii, în ziua aceea era liberă. Așa că se hotărî să-și ducă prietenul la munte. Ar fi un adevărat ghinion dacă bătrânul ei Volkswagen n-ar accepta să-i ducă până acolo!

Odinioară, Jimmy lucrase în Munții Stâncoși, în minele de aur și argint. Din acea perioadă a vieții lui, el păstrase o rezervă considerabilă de povești fabuloase, și nu se lăsa niciodată rugat să le povestească. Așa că această călătorie îi trezi amintirile, îi aduse în memorie o mulțime de istorioare pitorești care făcură deliciul Charlottei, încât uită de toate grijile. Era ca și cum s-ar fi proiectat într-o altă dimensiune, pe o altă planetă, în culori luminoase. Până și seara, când se întoarseră, casa răsună de hohote de râs, de cântece pe care bătrânul continua să le fredoneze.

*
* *

Dar, din păcate, a doua zi viața își îmbrăcă din nou haina ei cenușie. Charlotte își aminti că trebuie să-și caute de lucru. Doar gândul la câte demersuri va avea de făcut era de ajuns ca s-o deprime. A-ți găsi de lucru într-un oraș universitar, la sfârșitul celui de al doilea trimestru, era o adevărată aventură, pentru că studenții nu așteptau vacanța ca să se preocupe de găsirea unei slujbe pe timpul verii. Ea totuși se porni să caute.

După o zi de căutări, Charlotte se întoarse acasă, istovită, complet demoralizată. Singura ofertă care i se propusese fusese aceea a unui comerciant care ținea o tavernă mizerabilă mirosind a bere și tutun, unde se aciuiau probabil mai mult bețivii decât turiștii liniștiți. Dintr-o dată, aversiunea ei față de barul în care lucra se mai potoli. Acolo, cel puțin, decorul era mai convenabil și nu erau tolerați clienții beți sau îmbrăcați neglijent.

La jumătatea drumului, își dădu seama că plecase sâmbătă de la lucru fără să afle programarea și tura în care urma să lucreze în săptămâna următoare. Și trebuia neapărat să afle, pentru a-și putea organiza timpul. Nu-i surâdea deloc ideea să se ducă la Hotelul Foothills, pentru că ar fi riscat să se întâlnească cu Harris. Dar, cum își pierduse definitiv speranța de a găsi o altă slujbă, nu trebuia oare să facă orice ca să nu și-o piardă pe cea actuală? Nu trebuia să încurce programul, nu

trebuia să întârzie, pentru a nu-l nemulțumi pe patron! Așa că era o prioritate să afle în ce tură va lucra și, în consecință, se întoarse din drum.

Când Charlotte intră în birou, Diane, secretara hotelului, tocmai își punea haina.

Nebăgând de seamă privirea speriată a tinerei femei, Charlotte se repezi la panoul pe care era afișat programul de lucru. După ce-l parcurse cu privirea, se întoarse, furioasă, spre Diane.

– Numele meu a fost șters de pe listă. De ce?

– Tocmai, chiar mă întrebam de ce ai venit acum. Domnul Jordan a fost pe aici azi dimineață. Mi-a zis să nu te mai pun alături de ceilalți angajați pentru că ți-ai găsit altceva de lucru.

– A zis el asta?

Așadar, Harris îndrăznise! După ce-i promisese să n-o concedieze, acum o dădea afară din hotelul *lui!* Fără ca măcar s-o întrebe dacă-și găsise o altă slujbă! Charlottei îi venea să plângă de furie. Diane o privea, ușor neliniștită.

– Da, așa a zis, reluă Diane. Chiar a adăugat că ai început deja să lucrezi în altă parte, și că nu mai trebuie să contăm pe tine.

– Așa va să zică! Lucrez în altă parte? Sunt încântată să aflu și eu. Ticălosul! Dacă ar fi acum în fața mea...

– Nu este așa? Nu ți-ai găsit nimic altceva? întrebă Diane, uluită.

– Crezi că m-aș fi deranjat să mai văd programul dacă aș fi fost ocupată în altă parte?

– Poate că este doar o neînțelegere?

Din ce în ce mai descumpănită, Diane era aproape speriată. Și totuși, biata secretară nu avea nici o vină în povestea asta. De ce s-o acuze? Cuprinsă de remușcări, Charlotte răspunse:

– Da, fără îndoială că trebuie să fie o neînțelegere. Trebuie să lămuresc povestea asta cu domnul Jordan. Unde este acum?

– Nu mai este la birou.

Deschizând agenda, Diane aruncă o privire și adăugă:

– Astă-seară nu mai are nici o întrevedere. Presupun deci că nu a ieșit din hotel. Probabil că este în apartamentul lui. Locuiește la mansardă. Vrei să telefonez ca să fii sigură că este acolo? O să-l întreb dacă are o clipă liberă ca să te primească.

După un moment de ezitare, Charlotte scutură din cap.

– Mulțumesc, ești drăguță. Dar nu este nevoie să-l deranjezi. Am să-l văd mâine.

După tot ceea ce-i făcuse, Charlotte nu avea nici un chef să-l menajeze pe Harris. Dacă ar fi lăsat-o pe secretară să-i anunțe vizita, i-ar fi dat timp să-și pregătească riposta. Dacă tot se declarase războiul între ei, era mai bine să nu-i dea inamicului nici o armă. Charlotte își va ataca adversarul prin surprindere.

O salută pe Diane cu un gest amical și, părăsind biroul, se îndreptă spre ascensor.

Capitolul 5

Harris nu avea dreptul! Nu avea dreptul s-o concedieze. Pe măsură ce liftul urca, Charlotte simțea că o cuprinde furia. Când ajunse la ultimul etaj, semăna cu un vulcan gata să erupă. Nu mai avusese niciodată un asemenea acces de furie. Pur și simplu, nu mai răspundea de actele sale. Când se va afla față-n față cu monstrul care se juca cu viața ei cu o uimitoare nerușinare, numai Dumnezeu știe de ce va fi în stare!

Sub pretextul că el era patronul, și pentru că mironosița lui de logodnică nu suporta să audă poveștile din trecutul lui, Harris își permitea să concedieze o angajată cinstită care-și făcuse întotdeauna treaba cu o conștiință ireproșabilă. Era inadmisibil. Absolut inadmisibil.

Pe culoar nu era decât o ușă, așa că era imposibil să se înșele. Fără șovăire, Charlotte bătu la ușă. Nici un răspuns. Atunci răsuci butonul. Ușa se deschise. Cu inima bătându-i ca și cum ar fi urcat pe jos cele cinci etaje, Charlotte se strecură înăuntru.

Descoperi un salon vast, decorat cu un gust rafinat. Mocheta bleu se asorta prfect cu tapiseria gri-pal. Două canapele luxoase din piele neagră, încadrate de măsuțe din sticlă, erau așezate față-n față în apropierea unei uși imense tot din sticlă prin care se vedeau panorama orașului și crestele munților. Charlotte privi în jurul ei dar nu zări pe nimeni în acest decor de vis. Era asemeni unei actrițe care-și făcuse intrarea ca să-și joace marea scenă și găsise sala goală; rămase nemișcată și descumpănită. La câțiva metri de ea, un imens vas chinezesc părea să-i râdă în nas. Un vas pe care l-ar fi aruncat cu plăcere în capul proprietarului său... cu condiția ca acesta să se arate!

– Ce naiba cauți aici?

Charlotte tresări și se întoarse. Harris tocmai intrase în salon. Cu părul ud, cu torsul gol, cu un prosop legat în jurul mijlocului, o privea pe fată de parcă aceasta tocmai aterizase de pe altă planetă. La rândul ei, Charlotte, încremenită, nu-și lua ochii de la el. Ce mai rămăsese din furia ei? Dezamorsată prin absența adversarului, iată că prezența acestuia îi aducea o lovitură fatală! Cum să nu depui armele în fața goliciunii tulburătoare a acestui trup viril, superb, musculos? Un trup care, odinioară, fremătase sub mângâierile ei. Se înfioră. Dorința ei de răzbunare se transformase într-o dorință pasională.

– Ai vrea să-mi explici cum și de ce ai ajuns până aici? reluă Harris.

El îi ghicise tulburarea, Charlotte era sigură de asta. Își plecă privirea încercând să-și adune gândurile, nemaiștiind prea bine ce o adusese în acest apartament luxos. Curând însă îi reveni memoria, în același timp cu furia.

– Am venit să-ți spun ce cred despre tine și despre manierele tale. Faptul că ești patronul hotelului nu-ți dă absolut toate drepturile, și mai ales pe acela de a-ți trata angajații ca pe niște sclavi. Drept cine te crezi? Ești cumva Dumnezeu? Mi-ai spus că o să-mi păstrez slujba. Abia am întors un pic spatele și m-ai și șters de pe lista personalului! Și dacă m-aș duce să-i povestesc logodnicei tale ce fel de individ ești... Așa, doar ca s-o previn, înainte să fie prea târziu și pentru ea...

Abia mai răsuflând de patosul cu care vorbise, Charlotte tăcu. Harris nici nu se clintise în tot acest timp. Palid, cu chipul crispat de o furie reținută, continua s-o privească. Ochii îi scli-peau cu o strălucire metalică ciudată care nu prevestea nimic bun. Dintr-o dată, Charlottei i se făcu frică. Se retrase un pas.

– Ai cumva de gând să mă șantajezi? întrebă Harris pe un ton amenințător.

– Eu nu numesc asta șantaj.

– Dacă nu e șantaj, atunci ce este? Poți să-mi spui cam unde vrei să ajungi?

– Păi... eu...

Fascinată de prosopul care aluneca încetul cu încetul pe coapsele lui Harris, dând la iveală din ce în ce mai mult din nuditatea lui, ea nu-și mai găsi cuvintele.

– Pentru Dumnezeu, ai de gând să-mi explici?!

Urmă un moment de tăcere, apoi Charlotte murmură:

– N-ai putea să te duci să te îmbraci?

Preț de o clipă, Harris păru descumpănit. Își ridică prosopul și-l strânse mai tare. După care, privirea lui o atinti din nou pe Charlotte.

– Dacă i-ai fi cerut secretarei mele o programare ca să mă întâlnești, m-ai fi găsit într-o ținută decentă, declară el.

– Îmi pare rău... Nu m-am gândit că... Ei bine, du-te acum și te îmbracă.

– Din moment ce a fost atât de urgent să mă vezi, mi-aș reproșa dacă te-aș face să aștepți.

– Nu mă deranjează.

– Nici pe mine nu mă deranjează să rămân în ținuta asta. Nu-ți face griji pentru mine, nu-mi este frig. Aici este plăcut, nu crezi? De altfel, de ce nu-ți scoți și tu haina? O să-ți fie cald.

Harris își bătea joc de ea. El știa foarte bine cât era de tulburată. Doar avusese aceeași putere asupra ei, odinioară, când fuseseră logodiți. Ea îi cunoștea bine trupul pentru că-l mângâiase de atâtea ori... Își amintea conturul ferm al coapselor lui, minuscula cicatrice de pe piept, chiar în dreptul inimii, căldura pielii sub palmele ei. Suferea cumplit la gândul că ținuse în brațe acest bărbat superb și că niciodată nu-i va mai aparține. Acum, Janice era cea care savura beția acelor îmbrățișări pătimașe. Simțul moral al Charlottei nu-i dădea voie să seducă bărbați care nu erau liberi. Totuși, în această clipă, nu mai dădea doi bani pe solidele ei principii...

– O să-ți fie prea cald, Charlotte, repetă Harris.

Se apropie de ea și adăugă:

– Am să te ajut să-ți scoți haina.

Ea îl lăsă s-o facă. Cu gesturi lente, el îi scoase încet mantoul de pe brațe. Pe dedesubt, Charlotte purta un fel de ie foarte fină, care-i scotea în evidență rotunjimea sânilor. Când mâinile lui Harris întârziară pe umerii ei, ea se înfioră. Ridică privirea spre el și șopti:

– Harris...

Incapabilă să mai reziste dorinței, ea își sprijini capul de pieptul lui. Îi respiră cu voluptate parfumul pielii, îi ascultă bătăile inimii.

– Charlotte, eu...

Harris vorbise cu o voce ciudat de răgușită. Ea simți că-și pierde controlul, dar brusc, el o îndepărtă. Harris se retrase un pas și o privi încruntat. Ea îi văzu mâinile tremurând.

– Ai avut dreptate, Charlotte, zise el. Mă duc să mă îmbrac. Vorbim după aceea.

Și, întorcându-se brusc, ieși din încăpere.

După ce clipa de stupoare trecu, Charlotte își regăsi stăpânirea de sine. Cine naiba o pusese să vină aici? Ar fi trebuit să prevadă că vizita ei se va termina astfel. Și acum, de ce mai stătea aici în loc să plece? Ușa nu era închisă cu cheia. Încăperea aceasta nu avea nimic dintr-o închisoare și nici Harris nu semăna cu un temnicier. Charlotte era conștientă de asta. Mai știa însă că nu va pleca până ce nu va fi găsit o soluție la problema postului ei. Pentru că asta era o problemă de supraviețuire. Avea nevoie de această slujbă.

Cu un pas hotărât, se duse și se așeză pe una dintre canapele, și așteptă.

Harris nu întârzie să revină. Era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, de o croială impecabilă dar sobră, cu o cămașă albă și o cravată în dungi; era ținuta unui perfect om de afaceri... Pe de altă parte, afișa un aer distant absolut de circumstanță. Pe un ton amabil, o întrebă:

– Vrei să bei ceva răcoritor? Cu ce te pot servi?

Din moment ce el adoptase acest ton protocolar, ea intră în joc.

– Un pahar de vin, te rog. Vin alb, dacă ai.

Fără îndoială că un pahar de coniac ar fi ajutat-o să suporte mai bine confruntarea, dar trebuia să-și păstreze capul limpede.

– Ei bine, care este problema? întrebă Harris după ce o servi.

Așezat în fața ei pe cealaltă canapea, cu un pahar de whisky în mână, el părea foarte în largul lui. „Este ușor să fii relaxat când deții toată puterea!“ își zise Charlotte. Gândul acesta îi trezi dintr-o dată furia. Uitând de fațada protocolară, strigă:

– M-ai dat afară, și îndrăznești să mă mai întrebi care este problema? Vineri seara mi-ai spus că îmi voi păstra slujba. Vin astăzi să mă uit pe program, și Diane îmi spune că ai pus-o să-mi șteargă numele de pe tabel! Ce înseamnă asta?

– Dacă amintirile mele sunt exacte, chiar tu mi-ai spus că-ți cauți altceva de lucru.

Charlotte îi replică:

– Chiar asta am făcut. Numai că n-am găsit nimic. Eu am nevoie să-mi câștig pâinea, înțelegi? Trebuie să-mi păstrez slujba de la *Calul negru* pentru că nu există nimic altceva de lucru pentru mine în orașul ăsta.

– Greșești! Eu ți-am găsit altă slujbă.

– Ce?

Neîncrezătoare, îl privea, întrebându-se dacă el vorbește serios sau își bate joc de ea.

– De lucru într-un hotel, reluă Harris. Un prieten al meu caută o recepționeră.

Recepționeră? De ce nu? Ideea nu-i displăcea Charlottei.

– Când aș putea să încep?

– Imediat. După părerea mea, slujba asta ți s-ar potrivi perfect. Fără să mai punem la socoteală faptul că vei avea posibilități de promovare. Ești inteligentă și, cine știe, poate că într-o zi Steve îți va încredința chiar direcția hotelului. Este totuși mai bine decât să rămâi toată viața chelneriță.

Câtă aroganță în tonul lui Harris!

– Mulțumesc, răspunse ea sec. Dar eu nu-mi caut o slujbă definitivă. După vacanța de vară voi obține postul de învățătoare. De aceea aș fi preferat să rămân chelneriță până atunci.

Harris o privea cu mai mult interes parcă. Oare reușise să-l impresioneze?

– Ți-ai luat diploma?

– Acum câteva luni doar. Am fost a opta.

– Bravo! Presupun că te-a ajutat tatăl tău să-ți termini studiile.

– Nu l-am mai văzut pe tata de mai bine de cinci ani. M-am descurcat singură, muncind. Și mai am încă nevoie să muncesc până în toamnă.

După o clipă de gândire, Harris declară:

– Am să vorbesc cu Steve, să-i explic situația ta. Cred că nu va vedea nici un inconvenient să te angajeze doar pe perioada verii.

– Ce salariu voi avea?

Suma pe care i-o anunță Harris i se părea corectă. De fapt, niciodată Charlotte nu fusese plătită atât de generos.

– Firește, va trebui să lucrezi aproape toate weekendurile. Dar ești obișnuită. Oricum, de data asta va fi vorba doar de un serviciu de zi.

– Nici o problemă. Îmi convine.

Charlottei nu-i plăcuse niciodată să-l lase pe Jimmy singur peste noapte. Dacă i s-ar fi făcut rău, cine l-ar fi ajutat? Ziua, era altceva. El se ducea să se plimbe în parc, sau să joace cărți la Elks. Pentru prima oară în decursul acestei seri, Charlotte se relaxă. După ce mai bău o gură de whisky, Harris reluă:

– Ai să vezi, Westerly este un hotel foarte plăcut. Mai mic decât Foothills, și de un stil mai vechi. Ambianța este mult mai familială, ceea ce nu înseamnă că nu este un hotel foarte elegant.

– Mi se pare perfect. Pot să încep imediat? Parcă așa mi-ai spus, nu?

– De îndată ce ai să te muți.

– Să mă mut? Dar n-am de gând să mă mut. Îmi convine apartamentul meu.

– Din păcate, locuiești prea departe de hotel. Westerly se află la Seattle. Va trebui deci să te muți acolo.

– Asta schimbă cu totul datele problemei!

– De ce? Vei avea o locuință de serviciu. Pentru o persoană.

Preț de câteva secunde, Charlotte își ținu răsuflarea. Motivele pentru care Harris îi propusese această slujbă deveneau acum evidente.

– Cu alte cuvinte, asta vrea să însemne că Jimmy nu va putea locui acolo.

– Ai înțeles perfect.

Charlotte se ridică dintr-un salt.

– În acest caz, vei putea să-l anunți pe prietenul tău Steve să-și caute o altă recepționeră.

Se îndreptă furioasă spre ușă, dar Harris o ajunse din urmă, o prinse de braț și o obligă să-l privească.

– Gândește-te, Charlotte! N-o să găsești prea curând o ocazie atât de bună ca să ieși dintr-o situație dificilă.

Desprinzându-se cu violență, Charlotte întrebă:

– Cine îți permite să vorbești despre situația mea? Ce știi tu despre mine și despre Jimmy?

– Am discutat cu Tony despre asta, într-o seară.

– Știu. Și eu nu-ți dau dreptul să te duci să faci pe inchizitorul pe lângă prietenii mei.

Harris se apără, foarte stânjenit.

– N-am făcut-o din curiozitate, ci din simpatie. Sunt îngrijorat pentru tine, Charlotte, așa cum aș fi pentru orice prieten aflat la ananghie.

– Vrei să spui: la ananghia pe care mi-o provoacă Jimmy, fără îndoială.

– Exact. Jimmy, bărbatul cu care îți împarți viața. Tony mi-a spus că nici nu lucrează. Trăiește deci pe spinarea ta. Iar cât privește caracterul lui, mi-am dat seama de acesta în seara când ai vorbit cu el la telefon. Vrei să știi ce cred eu, de fapt, Charlotte? Bărbatul ăsta nu te merită.

Câtă indignare în glasul lui Harris! Dacă ar fi bănuit că Jimmy avea optzeci și cinci de ani, că era atins de boala Alzheimer, conversația telefonică la care fusese martor ar fi avut un cu totul alt sens pentru el. Dar Charlotte nu avea nici un chef să-i dezvăluie adevărul. De aceea se mulțumi să-i replic:

– Jimmy nu trăiește pe spinarea mea. Are propriile lui venituri.

– Atunci de ce ții tu atât de mult să-ți păstrezi postul de chelneriță? Dacă el are venituri și dacă locuiți împreună, ar trebui să-și asume întreținerea ta.

Ochii lui Harris străluceau de o furie abia reținută. Nu era asta o reacție exagerată din partea unui bărbat care pretindea că face totul doar din prietenie? Chiar dacă ceea ce-și imagina el despre Jimmy și Charlotte ar fi fost adevărat, nu era nici un motiv ca el să se enerveze. Doar dacă...

„Oare Harris este gelos pe Jimmy?“ se întrebă Charlotte. Tulburată de această posibilitate, găsi totuși îndrăzneala să-i dea replica.

– Veniturile lui Jimmy sunt insuficiente ca să putem trăi amândoi decent.

În clipa aceea, ochii îi căzură pe o fotografie în care Janice și Harris, tandru înlănțuiți, zâmbeau cu un aer radios. Fericirea lor afișată astfel avu asupra ei efectul unei palme.

– Când cineva este atât de ocupat cum ești tu, își vede de treburile lui, zise ea pe un ton rece. Nu mai este nevoie să-ți faci griji și pentru mine. Singura mea grijă acum este să-mi găsesc o altă slujbă de chelneriță. După ce voi rezolva asta, totul va fi în regulă.

– Așadar, refuzi oferta lui Steve?

– Cu nici un preț n-aș accepta-o.

Ea se îndepărtase deja. Harris o strigă:

– Charlotte! Sun-o pe Diane mâine după-amiază. Până atunci, eu am să-i spun să te pună pe program.

Stupefiată, Charlotte se întoarse.

– Mulțumesc, murmură ea.

Harris avea o expresie dură pe față, aproape furioasă.

– Dacă nu te deranjează faptul că apari pe jumătate goală în fața unor bărbați amețiți de băutură în fiecare seară, înainte de a ajunge acasă la un amant care nu este în stare să te întrețină, treaba ta. N-o să mă mai amestec în problemele tale.

El se duse și-și luă paharul cu whisky. Gheața se topise, transformând ambra whisky-ului în culoarea aurului pal. Harris sorbi îndelung, încet. Charlotte îi aruncă o ultimă privire apoi, întorcându-se în grabă, ieși.

Capitolul 6

Barul *Calul negru* era aproape de nerecunoscut. Pereții fuseseră zugrăviți, mocheta schimbată, ferestrele lărgite. Obișnuiții localului cedaseră locul clienților mai tineri care veneau de obicei în perechi și comandau cel mai adesea vin alb și sifon în loc de bere. Încăperea era scăldată acum într-o atmosferă luminoasă, caldă, în care ritmurile muzicii moderne înlocuiseră refrenele cântecelor desuete.

În acest nou decor, uniforma chelneriților părea deplasată. În plină lumină, și în fața unor clienți îmbrăcați cu o eleganță rafinată, Charlotte se simțea și mai stânjenită ca înainte. Firește, Harris se gândise să schimbe ținuta personalului. Dar întreprinderea care trebuia să livreze noile modele întârziase livrarea, și atunci se înțeleseseră că, până una-alta, vor folosi tot vechile uniforme. De aceea, mare fu surprinderea Charlottei când, ajungând la serviciu, o găsi pe Linda dichisită în noua ei uniformă. Era cât se poate de simplă și practică: o fustă dreaptă, vesta ușor strânsă pe corp, croite dintr-o țesătură de bumbac de culoare albatru-închis, bluza

albă, pantofi albi. Noua uniformă nu avea nimic de-a face cu fustița și corsajul ridicol pe care Charlotte încă le mai purta.

– De unde ai luat asta? o întrebă ea pe Linda.

– De la ședința de azi-dimineață. Au împărțit noile uniforme. Dar ca de obicei, tu n-ai fost.

Neluând în seamă tonul sarcastic pe care-i vorbise colega ei, Charlotte oftă. Și ei i-ar fi plăcut să participe la ședința de lucru organizată de Harris. Bunul mers al hotelului o interesa și pe ea la fel de mult ca și pe ceilalți. Dar era evident că Harris nu ținea s-o vadă prea des. Și, din moment ce îi permisese să-și păstreze slujba, măcar să nu-l enerveze. Ei însă îi lipsea îngrozitor. O chinuia gândul să-l știe atât de aproape și să nu-l poată întâlni.

În seara asta, pentru prima oară după multă vreme, el intră în bar tocmai când ea lua comanda unor clienți. În loc să se așeze la o masă, Harris se îndreptă spre Tony și începu să discute cu el. Inima Charlottei începu să bată mai tare. Cât ar fi vrut să se poată repezi spre el, să-i audă măcar vocea! O readuse însă la realitate o altă voce.

– Ne cunoaștem, nu-i așa?

Cel mai tânăr dintre cei doi clienți o privea atent și cu îndrăzneală.

– Nu cred, răspunse Charlotte.

Doar n-o să cadă în capcana asta veche de când lumea! Fără să se tulbure, întrebă:

– Cu ce vă pot servi?

Bărbatul comandă două beri pentru el și prietenul lui, după care exclamă:

– Ba da! Acum îmi amintesc. Ești Charlie, Charlie Harper. Am fost colegi la școala Platte Valley High.

Era acum rândul Charlottei să-l privească cu atenție. Trecuse atâta vreme de când plecase de acasă încât își uitase anii copilăriei, ai adolescenței. Era oarecum ca și când această perioadă n-ar fi existat. Și iată că un necunoscut îi reamintea că avea un trecut. Încetul cu încetul, chipul clientului îi devenea cunoscut, fără ca, totuși, să-i poată da un nume.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu reușesc să-mi aduc aminte.

– Gary. Gary Sanders. Stăteam alături de tine la cursul de matematică.

– Oh, da. Acum îmi amintesc.

De ce oare nu-l recunoscuse imediat? Nu se schimbase prea mult. Era la fel de blond, cu același fizic de atlet. Sigur, mai îmbătrânise ceva. Dar Charlottei i se părea că arată mai bine ca înainte. Politicoasă, deși fără prea multă convingere, adăugă:

– Ei bine, mă bucur că te-am revăzut.

– Nu mă așteptam să te întâlnesc într-un asemenea loc. Nu prea era stilul tău. Ca să vezi! Ar trebui să mai stăm de vorbă, să ne amintim!

Măsurând-o pe Charlotte cu privirea din cap până-n picioare, Gary Sanders continuă:

– Acultă, dacă nu ești prea ocupată mâine seară, te invit. Patronii mei dau o mare petrecere. Vor fi bucuroși să te cunoască.

Ah! Nu. Charlotte, una dintre puținele fete de la colegiu care nu căzuseră pradă farmecului lui Gary, n-o să-i cadă în brațe tocmai acum! Căuta un mod politicos de a-l refuza, când recunoscu în spatele ei vocea lui Harris.

– Ce se întâmplă, Charlie? Ai vreo problemă?

Fără îndoială că el o observase de la bar. Și nu-i plăcea deloc s-o vadă că întârzie prea mult la masa clienților.

– Nu, nu, totul e-n regulă, domnule Jordan. Tocmai m-am întâlnit cu un fost coleg de clasă. Gary... Gary Sanders. Nu ne-am mai văzut deloc după terminarea școlii. De aceea...

Tăcu brusc, stânjenită.

– Ah! zise Harris. Mă bucur pentru tine. Dar nu mi se pare momentul potrivit să depănați amintiri din copilărie. Mai sunt alți clienți, la masa alăturată, care încearcă cu disperare să te facă să-i observi și să-i servești. Te sfătuiesc să nu-i lași să mai aștepte prea mult.

Ce putea fi mai umilitor decât să ți se facă observație în public? Mai ales în fața înfumuratului de Gary! Charlotte roși violent, ofensată. Era o ofensă gratuită, nejustificată, pentru că tinerii de la masa alăturată, ocupați să se privească ochi în ochi, nu păreau prea grăbiți să li se ia comanda. Se vedea bine că Harris îi căuta nod în papură ca s-o concedieze.

Se întorcea spre bar, când Gary o strigă din nou.

– Hei! Charlie! Nu mi-ai dat un răspuns pentru mâine. Ce zici de invitația mea?

Charlotte se opri, ezitând o clipă. Apoi privirea i se îndreptă spre Harris. Acesta părea din cale afară de nervos. Atunci, privindu-l pe Gary în ochi cu un zâmbet fermecător, Charlotte răspunse:

– Accept cu plăcere. Sună-mă acasă, ca să fixăm ora. Găsești numărul meu în cartea de telefon.

Îi aruncă o privire arogantă fostului ei logodnic, apoi se îndepărtă. Abia apucă să facă trei pași că Harris o ajunse din urmă. O apucă de mână și o obligă să-l privească.

– Am venit să mă asigur că sunteți toate îmbrăcate în noile uniforme. Și văd că tu n-ai ținut cont de recomandările mele. De îndată ce îi vei servi pe acei domni, du-te și te schimbă. Fie

că-ți place sau nu, va trebui ca de acum încolo să nu mai apari pe jumătate goală în fața clienților, dacă vrei să continui să lucrezi aici.

Profund rănită de aceste cuvinte usturătoare, Charlotte îl privi pe Harris traversând sala și ieșind. Un singur gând mai avea ea acum în minte: să se răzbune!

*
* *

Petrecerea fusese foarte plăcută. Cel puțin două sute de persoane răspunseseră invitației familiei Mitchell care inaugurau un nou hambar la ferma lor. Împărtășind veselia generală, Charlotte își aminti de tradițiile de la țară, apreciind ca odinioară bucuriile simple ale petrecerilor câmpenești. Era într-adevăr o petrecere reușită. Chiar și Gary fusese un partener fermecător. Curtenitor, fără agresivitate, o prezentase prietenilor săi, și chiar acceptase ca ea să danseze și cu alți cavaleri. Timpul trecuse cu o viteză incredibilă. Trebuiau să se gândească deja la întoarcere.

Căutându-l cu privirea pe Gary, Charlotte îl văzu așezat pe o bancă. Își scosese cravata și-și desfăcuse gulerul cămășii; tocmai bea o bere privind agitația mulțimii din fața lui. O zări pe Charlotte apropiindu-se și exclamă:

– Salut, frumoaso! Tocmai mă întrebam ce faci.

Și, înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, el se și ridică, o prinse în brațe și o sărută pe buze. Era evident că băuse prea mult, ceea ce n-ar fi fost o problemă în sine dacă Gary n-ar fi

trebuit s-o conducă pe Charlotte acasă. Știind că el nu va accepta sub nici o formă să-i dea cheile mașinii, ea se hotărî să încerce totul pentru a-l împiedica să mai bea.

– Mă duc să-ți aduc un desert, propuse ea.

– Nu mi-e foame.

– Atunci, hai să dansăm.

El își termină berea, apoi se ridică, clătinându-se ușor.

– Să dansăm? De ce nu?

O prinse de braț și o conduse până la ringul de dans unde o mulțime de perechi se mișcau într-un ritm îndrăcit. Dar, fără să ia în seamă ritmul, Gary începu, de bine-de rău, să danseze slow, strângând-o pe Charlotte atât de tare încât aceasta abia mai putea să respire.

– Aseară, când te-am văzut la bar, nu-mi venea să-mi cred ochilor, șopti el. Fata cuminte care erai, îmbrăcată într-o ținută atât de lejeră! Nu mi-aș fi imaginat niciodată. Iată, blugii pe care îi porți astă-seară îți vin la fel de bine. Pot chiar să spun că te fac să arăți ca o strengăriță.

Dacă Gary s-ar fi mulțumit să-i susure aceste cuvinte pline de subînțelesuri... Dar nu. Începu să-i mângâie spatele, coapsele, lipindu-se de ea într-un fel destul de indecent. În vreme ce ea se străduia cu disperare să se îndepărteze de el, Gary continuă:

– Nu, pe cuvânt, nu-mi vine să cred! Această Charlie pe care o țin acum în brațe este oare aceeași cu cea după care-mi copiam problemele la matematică? Mă întreb dacă nu visez.

Exact, și Charlotte își punea aceeași întrebare. Acceptase invitația lui Gary numai pentru a-și potoli setea de răzbunare față de Harris, și ideea asta o adusese în această situație pe cât de stânjenitoare pe atât de ridicolă. Căutând o modalitate să scape, exclamă:

– Dumnezeule, cât sunt de obosită! Nu mă mai țin pe picioare. Ce-ar fi să ne așezăm?

Nu avea decât o dorință: să se întoarcă acasă cât mai repede. Și nu-i nimic dacă Gary nu era în stare să conducă. Orice era mai bine decât să mai suporte mult timp brațele acestui bărbat în jurul trupului său, răsuflarea lui fierbinte pe ceafă.

– La ordinele tale, frumoasa mea!

Plecară de pe ringul de dans. Prinzând-o pe Charlotte pe după umeri, Gary întrebă:

– Pot să-ți aduc un ultim pahar? Sau vrei să plecăm imediat?

– Prefer să plecăm. Lasă-mă doar să mă duc să le salut pe gazde și să le mulțumesc.

Unii dintre invitați plecau. Alții abia acum veneau. Domnul și doamna Mitchell stăteau în prag pentru saluturile de rigore. Când Charlotte și Gary se apropiară de ei, aceștia tocmai discutau cu o altă pereche. Recunoscându-i pe Harris și pe logodnica lui, Charlotte amuți de surprindere și de emoție. Hotărât lucru, soarta n-o scutea de surprize neplăcute... În timp ce ea încerca să-și recapete stăpânirea de sine, Gary, în schimb, încerca să-și păstreze echilibrul.

– Plecați deja? întrebă doamna Mitchell.

– Trebuie s-o conduc pe Charlie acasă. Vă mulțumim pentru această minunată petrecere. Ne-am distrat într-adevăr foarte bine.

Privind cu un ochi critic fața congestionată a angajatului său, domnul Mitchell răspunse pe un ton sec:

– Într-adevăr, se vede.

Charlotte care-și regăsise în sfârșit glasul, consideră că este momentul să intervină.

– Vă mulțumesc și eu. Am petrecut câteva ore foarte plăcute.

Întinse mâna către gazdele lor, neluându-i în seamă pe Harris și pe Janice care se aflau alături.

– Mă bucur că v-am cunoscut și sunt fericită că v-am avut printre invitații mei, declară doamna Mitchell.

Din ce în ce mai amețit, Gary abia se mai ținea pe picioare. Într-un așa hal, încât patronul lui se îngrijoră.

– Nu mi se pare că ești în stare să conduci, tinere. Ar fi mai bine dacă ai lăsa în grija altcuiva să-ți conducă prietena acasă.

– Nicidecum! protestă Gary. Mă simt foarte bine. N-am băut decât vreo două-trei beri. Mi-ar trebui mai mult ca să-mi pierd controlul.

Căută privirea Charlottei și adăugă:

– Nu-i așa, dragă?

O prinse de mijloc și o strânse lângă el. În clipa aceea, Harris propuse:

– Pot s-o conduc eu pe Charlie acasă.

O tăcere stânjenitoare îi întâmpină oferta. Apoi Janice murmură:

– Dar, Harris, dragule, noi abia am venit!

– Nu mi-ar lua decât câteva minute, sufletelule. Nu pot s-o las pe Charlotte să plece cu...

Harris se întrerupse și-i aruncă lui Gary o privire plină de dispreț. Atunci, Charlotte se grăbi să intervină.

– Gary se simte foarte bine, vă asigur. Nu mă deranjează deloc să plec cu el.

Mințea! Ar fi dat orice să nu fie nevoită să urce în mașina filfizonului ăstuia beat. Dar o speria și mai mult gândul de a rămâne singură cu Harris.

– Așa este! exclamă Gary.

O trase pe Charlotte și mai aproape, și o sărută pe buze cu o asemenea ardoare încât fetei îi veni să verse. După care, el continuă:

– Nu toată lumea are norocul să aibă o prietenă atât de drăguță.

Charlotte întâlni privirea lui Janice și ghici în ea o expresie de dezgust. Aceeași scârbă o cuprinsese și pe ea. Așadar, nu era scutită de nici o umilință! Nici măcar de aceea de a se afla în fața lui Harris și a logodnicei lui, în compania unui bețiv care dădea de înțeles că este amantul ei. Dar cu ce drept s-ar plânge? Nu avea și ea partea ei de responsabilitate în povestea asta nenorocită? Din moment ce lăsase lucrurile să ajungă atât de departe, trebuia să facă față situației. Cu ultimele ei resurse de demnitate, îl urmă pe Gary.

*

* *

După ce urcară în mașină, avu loc o mică altercație. Gary voia cu orice preț ca Charlotte să stea ghemuită lângă el pe tot parcursul drumului. Chiar dacă ar fi simțit vreo atracție față de el, nu l-ar fi lăsat niciodată să conducă astfel. Așa că îl refuză scurt, iar el avu măcar bunul-simț să nu mai insiste. Cu teama în suflet, îl văzu pornind mașina, apăsând pe accelerație. Pe parcursul primilor kilometri, Charlotte rămase atentă, cu privirea ațintită pe șosea. Din fericire, Gary conducea destul de încet. După o vreme, ea se mai relaxă. Începuse să aținească, dar deodată simți că mașina se oprește. Deschise

ochii și văzu că Gary oprise în plin câmp și stinsese farurile. Descumpănită, se întoarse spre el. Profilul lui se detașa net în lumina lunii.

Era imposibil să nu-i bănuiești intențiile! Oare el o credea chiar atât de naivă încât să-l lase să acționeze? Sigur, se aștep-tase la unele probleme de acest gen. Dar când ar fi ajuns acasă, nu aici. În apartamentul său, se afla însă Jimmy a cărui prezență l-ar fi descurajat repede pe acest jalnic individ. Ce să facă? Să fugă? Și unde să se ducă? În jurul lor era numai câmp pe kilometri întregi. Nu se zărea nici o casă. Poate era mai bine să încerce să-l potolească pe Gary, să-l facă să raționeze.

Acesta însă își desfăcuse centura de siguranță și se apropia de ea, cu ochii strălucitori. Înainte ca ea să poată face vreun gest, el o și prinse în brațe. Buzele lui i le zdrobiră pe ale ei. Charlotte se zbătea.

– Dă-mi drumul, ce naiba! Drept cine mă iei? strigă ea.

– Drept ceea ce ești. O fată frumoasă și îndrăzneață.

– Și care urcă în mașina unor domni în speranța că aceștia o vor agresa? Asta crezi tu?

– Nu-ți place să faci dragoste în mașină?

– Te rog, du-mă acasă. Este tot ce-ți cer.

Deodată, speteaza scaunului se lăsă pe spate, o dată cu Charlotte.

– Când o să vezi cum este într-o mașină atât de confortabilă ca a mea, o să te răzgândești, reluă Gary. Este la fel de bine ca și într-un pat mare.

Se aplecă să răsucească butonul radioului, apoi desfăcu centura Charlottei pe care aceasta nu avusese timp s-o des-facă. În timp ce din difuzoare se revărsau valuri de muzică asurzitoare, el se întinse peste fată, murmurând:

– Crezi că nu e bine aici?

Adunându-și toate puterile, Charlotte se eliberă din strânsoarea lui și-l lovi cu un pumn puternic în umăr. El se ridică și, preț de o clipă, o privi stupefiat. O fracțiune de secundă, Charlottei aproape că îi fu milă de el. Cum de putea să fie atât de neghiob? Totuși, furia fu mai puternică decât compasiunea.

– Ești chiar atât de prost încât să-ți închipui că am să-ți cedez? Bagă-ți în cap o dată pentru totdeauna că n-am să fac niciodată dragoste cu tine, chiar dacă mi-ai oferi un pat cu cerșafuri de mătase! Acum, ridică scaunul ăsta și du-mă acasă.

Gary însă își revenise între timp. Mâinile lui apăsau din nou bustul Charlottei. Ochii de culoare deschisă străluceau cu o licărire tulbure, în timp ce o menținea cu forța pe scaun.

– Haide, haide, frumoaso! Nu-i cazul să faci fițe. Eu cunosc prea bine acest gen de fete care lucrează în baruri. Îți place să te faci dorită? Eu am tot timpul. Cu puțină perseverență, o să-mi ating scopurile. Și fără îndoială că nu voi fi nici primul nici ultimul.

De data aceasta, Charlottei i se făcu frică. Temerii ei se adăuga și furia de a trebui să suporte insultele acestui individ odios, fără a putea să se apere. De ce se purta cu ea astfel? Nu avea dreptul. Ea își făcea meseria de chelneriță numai pentru a-și câștiga pâinea. Nici măcar o dată nu se abătuse de la regulile ei de conduită, care erau foarte severe. Nici un client nu se putea lăuda că-i obținuse favorurile. Dar Gary nu voia să creadă asta. O apăsa din ce în ce cu mai multă greutate. Zdrobindu-i încă o dată buzele, o sărută cu o violență nemaiîntâlnită. Sărutul se prelungi insuportabil, o veșnicie. Când, în sfârșit, Gary se îndepărtă, o făcu numai ca s-o întrebe cu o voce suavă:

– Ei, ce zici? N-a fost minunat?

Scârbită, gata să izbucnească în plâns, Charlotte își stăpâni totuși furia. La ce i-ar folosi să protesteze, să-și strige indignarea? Nefiind în stare să se lupte cu Gary, răspunse instinctiv:

– Într-adevăr. A fost minunat.

– Știam eu. Știam eu că dacă insist un pic voi obține tot ce vreau. Tu ești genul acelor fete care vor să fie dorite, nu-i așa, frumoaso?

Și, mângâind-o pe gât, continuă:

– Îmi place pielea ta... atât de netedă, atât de fină...

Cum el se aplecă pentru ca s-o sărute din nou, Charlotte se lăsă să alunece ușor ca să se apropie de portieră. Ajunse cu mâna la mâner și-l apucă.

– Este foarte cald aici, nu ți se pare? N-am putea deschide puțin geamul? întrebă ea pe un ton nevinovat.

– Dacă e să ne dezbrăcăm, n-o să mai fie atât de cald.

Și Gary începu să descheie bluza Charlottei. Ea strânse mai tare mânerul ușii, gata să-l tragă. Dar era încă prea devreme. Pe un ton pe care se strădui să-l facă și mai languros, ea șopti:

– Asta nu te împiedică să deschizi geamul.

Gary se enervă. Butonierele bluzei nu cedau destul de repede degetelor lui neîndemânatice.

– Ai dreptate, zise el. Te sufoci aici. Am să deschid geamul din partea mea.

În sfârșit ocazia pe care o aștepta se ivise, gândi Charlotte.

Capitolul 7

Gary se întorsese cu spatele ca să coboare gemul. Cu o mișcare scurtă, Charlotte trase în sus de mâner și împinse portiera. Fără să piardă o secundă, sări, și se trezi, clătinându-se, afară. Acum, trebuia să alerge, să alerge cât mai repede. Luna dispăruse în spatele unui nor, cufundând câmpia în întuneric.

Charlotte auzi în urma ei pașii grei ai lui Gary. Fără să se întoarcă, fugi ca o săgeată până la o căpiță de fân, în spatele căreia se ascunse. Ajunsă aici, își ținu răsuflarea și ascultă cu atenție. Gary se apropia. O striga și profera înjurături oribile. În sfârșit, se opri la câțiva metri de căpiță. Speriată, Charlotte se afundă mai adânc în fân. Firele uscate îi înțepau pielea. Se feri totuși să se miște.

După încă vreo câteva înjurături, Gary strigă:

– Tu ai vrut-o, frumoaso! Dacă îți place să-ți petreci noaptea în aer liber, treaba ta! Eu mă întorc la petrecere.

Îl auzi îndepărtându-se, apoi se trânti portiera. Mașina demară, făcând cale-ntoarsă. Charlotte ieși din ascunzătoare.

În depărtare, două luminițe roșii străpungeau întunericul. Ea le urmări cu privirea până ce acestea dispărură la un viraj. Cu mâinile încă tremurând, își scoase cu un gest mașinal firele de fân din păr.

Luna apăruse din nou și scălda câmpia cu lumina ei palidă. Charlotte constată atunci că se afla la câțiva metri de un drum, departe de șosea.

– Ei bine, ești într-o încurcătură grozavă! Așa îți trebuie! zise ea cu voce tare.

O despărțeau cam cinci-șase kilometri de ferma familiei Mitchell. Ar fi mai înțelept să se îndrepte mai degrabă într-acolo decât s-o ia spre oraș care trebuie să fi fost mult mai departe. Numai că, a se întoarce la fermă însemna să-l revadă pe Gary, fără să-i mai pună la socoteală pe Harris și pe logodnica lui, pe ceilalți invitați, toate persoanele care asistaseră la scena umilitoare în care Gary o tratase cu atât de puțină delicatețe.

Neștiind ce hotărâre să ia, Charlotte se așeză la marginea drumului ca să se gândească. Îi veniră în minte cu o precizie dureroasă momentele oribile prin care tocmai trecuse. I se părea că încă mai simte mâinile lui Gary pe trupul ei, răsuflarea lui scârboasă, presiunea trupului. I se făcu rău. Crezu că o să leșine. Dar în aceeași clipă, o inundă un val de furie. A fost ca o biciuire salvatoare. Într-o clipă, fu în picioare. Își făcu, fără nici un pic de indulgență, reproșuri, se mustră.

„Nu este momentul să-ți plângi de milă. Nu folosește la nimic să te gândești la toate lucrurile astea. Trebuie să-ți mobilizezi forțele și să ajungi acasă. Trebuie să existe o linie de

autobuz care leagă ferma de oraș. Cu puțin noroc, nu va întârzia să sosească."

Încurajată de această speranță, Charlotte se duse la șosea. Deodată, își dădu seama că poșeta ei rămăsese în mașina lui Gary. Cu ce o să-și plătească biletul de autobuz?

Pur și simplu, era urmărită de ghinion. Rămânea o singură soluție: să aștepte trecerea unui automobilist care ar accepta s-o ia cu mașina. Abia îi trecu însă prin minte această idee, că Charlotte o respinse. După pățania ei cu Gary, să se arunce din nou în gura lupului? Ar fi fost curată nebunie! Mai bine pornea la drum pe jos până își va epuiza forțele...

Un zgomot de motor venit din spatele ei o făcu să se întoarcă. Venea o mașină. Surprinsă de fascicolul luminos al farurilor, constată cu spaimă că mașina încetinește, apoi se oprește. O singură persoană știa că ea se află aici. Teama îi dădea aripi, și începu să fugă ca o nebună pe marginea șoselei. Plămânii o ardeau, sângele îi bătea în tâmple. Șoferul ieșise din mașină și o urmărea. Charlotte îi auzea pașii pe șosea. Când se va termina oare coșmarul ăsta?

Deodată, o voce o strigă în noapte. O voce pe care o recunoscu imediat. Slavă Domnului, nu era Gary!

– Harris? Harris, tu ești!

– Bineînțeles că sunt eu! Cine altul ar mai fi atât de prost ca să alerge în plină noapte pe un drum de țară, după o descreierată care nu face decât ce-o taie capul?

Un țipăt de durere urmă acestor cuvinte. Charlotte îl văzu pe Harris clătinându-se, apoi redresându-se imediat. Când ea ajunse lângă el, acesta se așezase pe marginea taluzului și-și masa glezna. Ea îl întrebă, îngrijorată:

– Te-ai rănit?

– Nu-i nimic. O entorsă. Într-o clipă o să-mi treacă. Dar tu? Tu ce faci?

Harris o privea cu un aer îngrijorat. Probabil că bănuia ce trebuie să se fi întâmplat. Charlotte îi răspunse:

– Mă simt bine, mulțumesc.

Măcar de n-ar afla el adevărul! Cu orice preț, această tristă experiență trebuia să rămână secretă. Era deja destul de umilitor pentru ea că o împărtășea cu Gary.

– Eu nu sunt chiar atât de sigur, zise Harris. Vino și stai lângă mine. Încă mă mai doare puțin glezna. Trebuie să mă odihnesc câteva minute înainte să mă urc în mașină.

Charlotte îl ascultă, fără tragere de inimă. Rămase tăcută, cu brațele prinse stângaci în jurul genunchilor. Începuse o adiere ușoară, aducând până la ei mireasma fânului cosit. Un greiere începu să cânte și, curând, un câine lătră în depărtare. Apoi, liniștea deveni apăsătoare. Charlotte nu găsea nimic de spus. Și deodată, nervii o trădară.

– Știu ce crezi! exclamă ea. N-am decât ceea ce merit, nu-i așa? Asta îți zici în sinea ta!

– Dar tu? Tu ce crezi?

– Am vrut doar ca el să mă ducă acasă. Îți jur, Harris. Nici o clipă nu m-am gândit că...

Incapabilă să-și mai rețină lacrimile, Charlotte izbucni în plâns.

Atunci, apropiindu-se de ea, Harris îi înlănțui umerii. Îi mângâie cu tandrețe părul.

– Ce s-a întâmplat de fapt? întrebă el.

– Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Nu înțeleg de ce trebuie să faci așa o problemă din asta. A oprit doar mașina aici. Am crezut că face o glumă...

Pe Charlotte o cuprinse un râs nervos și nu mai putu să continue. Harris avu răbdarea să aștepte ca ea să se calmeze, apoi o încurajă să continue.

– Și după aceea?

– Ei bine... după aceea, a coborât scaunul. L-am rugat să mă ducă acasă. Asta l-a înfuriat. M-a sărutat... I-am zis că îmi este cald și am profitat să fug atunci când el era ocupat să deschidă geamul.

– Nimic altceva? întrebă Harris.

Charlotte scutură din cap. O străbătu un fior. Puțin ar mai fi trebuit ca să se producă ireparabilul.

Dumnezeule, încă era cumplit de tulburată! Conștient de starea ei, Harris o strânse mai aproape de el. Charlotte își cuibări capul pe umărul lui. Cât de bine se simțea astfel, la adăpost de toate pericolele. Poate că ar fi adormit dacă n-ar fi cuprins-o dintr-o dată un sentiment de vinovăție. Harris credea că ea acceptase invitația lui Gary de plăcere. Cum să-i mărturisească faptul că nu fusese decât o stratagemă ca să-l facă pe el gelos? Dar el, ce mai aștepta de nu spunea nimic? Tăcerea lui devenea insuportabilă. Pierzându-și din nou stăpânirea de sine, izbucni iarăși în plâns.

– Este vina mea. Ar... ar fi trebuit să accept să mă conduci tu acasă, zise ea.

Ștergându-i cu vârful degetului o lacrimă ce aluneca de-a lungul obrazului, Harris o consolă.

– Nu, Charlotte! Nu este vina ta. Fără îndoială că ai fost lipsită de discernământ ieșind cu individul ăsta. Asta însă nu-i scuză purtarea. Nici un bărbat nu are dreptul să se folosească de forță pentru a-și atinge scopurile cu o femeie. Ar merita o corecție bună.

Cum Charlotte încă mai tremura, el o strânse mai tare la piept. Apoi, ridicându-i bărbia, o sărută pe buze foarte ușor.

– Te simți mai bine acum? șopti el.

Privindu-l drept în ochi, ea murmură:

– Da.

Parcă îl implora cu privirea s-o mai sărute. S-o mai mângâie. Avea nevoie de el, de dragostea lui, ca să-și poată alunga umilitoarea amintire a jalnicei ei experiențe.

– Oh! Charlotte, nu mă privi astfel!

Era evident că Harris lupta împotriva teribilei forțe care-l atrăgea spre ea. Până la urmă, cedă. Se aplecă și-i cuprinse din nou buzele. Sărutul lor se prelungi, arzând cu o pasiune îndelung stăpânită. Pe timpul acestei îmbrățișări, Charlotte, fremătând de înflăcărare, uită tot ce nu ținea doar de dorința ei.

Când buzele li se dezlipiră, Harris scrută chipul Charlottei de parcă ar fi vrut să-și graveze în memorie fiecare trăsătură a ei. Apoi, brusc, o îndepărtă, zicând:

– Am face mai bine să plecăm.

Când se ridică, încă îl mai durea glezna, și se întoarse șchiopătând la mașină. Smulsă din farmecul acestei clipe duioase, Charlotte reveni cu greu la realitate. Aceste câteva minute de fericire intensă fuseseră de ajuns ca s-o cufunde

într-o altă lume. O lume limpede, luminoasă, care însă îi era interzisă de acum. Pentru că bărbatul pe care-l iubea nu era liber...

– Ce ai făcut cu logodnica ta? întrebă ea.

Harris răspunse fără tragere de inimă:

– A rămas la familia Mitchell. Sunt prieteni buni.

Uimitor! Nimic nu lăsa să se înțeleagă că va lua o asemenea hotărâre, adineauri, când fuseseră împreună la fermă. Fără îndoială că Harris și Janice își schimbaseră planurile. Dar de ce? În timp ce Charlotte se întreba astfel, ajunseră la mașină.

Când se așeză pe scaun, Charlotte observă, la lumina plafonierei, că Harris avea chiar sub ochi urma unei lovituri violente.

– Te-ai lovit și la față! exclamă ea. Cu siguranță atunci când ai căzut pe câmp.

Harris porni motorul.

– Nu! S-a întâmplat mai înainte, zise el.

După tonul vocii lui, ea înțelese că nu trebuia să încerce să afle mai multe. Așa că nu mai scoase nici un cuvânt. Până când constată că și mâinile lui Harris erau pline de vânătăi.

– Te-ai bătut!

Cu fruntea încruntată, cu privirea ațintită pe șosea, el rămase mut. Atunci, ea insistă:

– Ce s-a întâmpalt?

Tăcere. Oare, până la urmă, Harris se va hotărî să vorbească? Mai trecu un minut până ce catadicsi să spună:

– Cum crezi că i-am smuls lui Gary informația care mi-a permis să ajung până aici?

– Vrei să spui că te-ai bătut cu el?!

– Catârul ăla refuza să-mi spună locul în care te-a lăsat.

– Dar de unde știai că...

– Imediat ce te-am văzut plecând în compania nemernicului ăluia, mi-am închipuit că o să ți se întâmple ceva. Iar în ceea ce o privește Janice, ea nu a fost deloc de acord să mă amestec în povestea asta. Am avut cu ea o explicație destul de furtunoasă în legătură cu acest subiect, în urma căreia a hotărât să-și petreacă vreo câteva zile la fermă. Acum știi totul. Ah! Poți să te lauzi că ai creat o oarecare dezordine la petrecere.

Acum n-o s-o învinovățească pe ea!

– Mi-ai spus că n-a fost vina mea!

– Știu. Într-adevăr, așa cred. Cu toate atea, poți să-i mulțumești lui Dumnezeu că ai avut noroc. Mult noroc. Când am plecat să te caut, mă așteptam la ce-i mai rău. După starea de ebrietate în care era Gary, îl credeam în stare de orice. Chiar și să te lase dezbrăcată în plin câmp. Slavă Domnului că nu-i așa! Eu, în schimb, m-am ales cu o entorsă, un ochi vânăt, cu mâinile făcute praf... Fără să mai vorbesc de capcana pe care mi-ai întins-o și în care m-am repezit cu o inconștiență pe care nu mi-o iert.

Înțelegând că el face aluzie la sărutul lor, Charlotte murmură:

– Îmi pare rău.

Merseră tăcuți până la intrarea în oraș. Ajunși aici, Harris îi ceru Charlottei să-l ghideze până la locuința ei. Ceea ce ea și făcu, întristată că el avea nevoie de aceste indicații. N-o mai condusese el acasă? Uitase? Se vedea bine că nu-l interesa prea mult persoana ei.

Și totuși, astă-seară, nu ezitase să zboare în ajutorul ei, chiar dacă asta însemna să se certe cu logodnica lui. Era o reacție ciudată din partea cuiva atât de indiferent. Deși, dacă se gândea bine, fără îndoială că acesta nu fusese decât un act cavaleresc. Harris ar fi acționat la fel pentru orice altă femeie aflată în dificultate.

Aproape ajunseseră, când el exclamă:

– Tot acolo locuiești!

– Da, bineînțeles. Nu m-am mutat. Ce te-a făcut să crezi contrariul?

– Atunci, probabil că prietenul tău este cel ce a plecat?

– Vrei să spui Jimmy?

– Vreau să spun cel cu care locuiai.

– Jimmy locuiește tot cu mine.

– Ah, da! Înțeleg...

Harris opri mașina în fața casei apoi, întorcându-se spre Charlotte, o privi disprețuitor.

– Tu măcar, nu ai scrupule.

– Nu înțeleg.

– Trăiești cu Jimmy. Ieși cu Gary. Iar pe mine, care sunt al treilea pe listă, mă săruți cu o înflăcărare care i-ar face geloși pe ceilalți. Ce temperament, Charlotte! Mă impresionezi!

La aceste cuvinte, Charlotte fu cât pe ce să-l pălmuiască. Cât de mult îl ura în această clipă! Sărutul la care se referea Harris nu-l lăsase nici pe el de piatră. Când buzele li se contopiseră, se înfioraseră amândoi, uniți de aceeași înflăcărare. Și el își permitea acum să ia în zeflemea acel moment minunat! Sufletul Charlottei era împărțit între suferință și furie.

Din pricina ei, nimeni nu avea de ce să sufere, pentru că nu era logodită. Harris nu putea spune același lucru.

– Nu ești decât un ipocrit, îi aruncă ea. Jimmy și cu mine ne înțelegem perfect. Cum aș putea să-l înșel dacă lui nu-i pasă cu cine ies sau pe cine sărut? El nu-mi cere niciodată socoteală. Tu poți să spui același lucru despre Janice, logodnica ta?

Janice era o fire rece, calculată. Făcea pe fetița nevinovată pentru a-i manipula pe bărbați. Charlotte detesta sclifoselile ei. Cu toate acestea, nu se putea abține să aibă o oarecare compasiune față de tânăra femeie. Pentru că nu exista nenorocire mai mare decât aceea de a te căsători cu un bărbat care nu merită încrederea soției lui. Un bărbat care n-ar șovăi s-o înșele cu prima venită...

„Haide, Harris, protestează! Apără-te!“ Cu ochii în lacrimi, Charlotte pândea un cuvânt, o privire. Aștepta ca el s-o asigure de dragostea lui. Să-i dea singura explicație care i-ar fi putut justifica purtarea: dacă nu-i era fidel lui Janice, era pentru că o iubea pe ea, pentru că nu încetase niciodată, în decursul acestor ani lungi, s-o iubească. Va spune oare până la urmă ceva în loc să privească în gol, în fața lui, de parcă ea nici n-ar exista? Ca și cum ea n-ar fi decât o fantomă?

Harris nu se clinti, nu scoase o vorbă. Furioasă, Charlotte coborî, trântind portiera. Fără grabă, ca și cum aștepta ceva, o chemare, sau zgomotul pașilor lui Harris în urma ei, se îndreptă spre casă.

Cheile apartamentului rămăseseră în poșeta din mașina lui Gary. Charlotte trebui să sune. Ca de obicei, lui Jimmy îi trebui un oarecare timp până să deschidă. În clipa când îl auzi că trage zăvorul, mașina lui Harris demară. Cu tristețe în suflet, Charlotte împinse ușa și intră.

Capitolul 8

A doua zi, ajunse la *Calul negru* cu o oră întârziere. Harris ajunsese deja și discuta cu Tony, la bar. Charlotte se scuză:

– Îmi pare rău. Mașina mea n-a pornit. A trebuit să aștept autobuzul.

De fapt, adevărul era cu totul altul. Cheile mașinii se aflau în poșeta pe care o lăsase în mașina lui Gary. Dar ăsta, firește, nu era un lucru pe care să-l strigi în gura mare...

– Domnul Jordan și cu mine tocmai ne făceam griji în privința ta, zise Tony.

Când îi dădu tava, el observă vânătăile pe care ea le avea pe brațe. Atunci, Tony își îndreptă privirea spre Harris. După care, cu ochii scânteind malițios, exclamă:

– Se pare că v-ați bătut cu același dușman, aseară!

Charlotte roși. Ce-o să creadă Harris? O va acuza oare că povestise tuturor episodul lipsit de glorie din ajun?

– Ce te face să zici asta? întrebă ea.

Tony arătă spre brațul Charlottei și apoi, mult mai discret, spre ochiul vânăt al lui Harris.

– E de ajuns să vă privească cineva pe amândoi!

Urmă o tăcere stânjenitoare pe care Charlotte o rupse prima.

– Ei bine, ar fi timpul să mă apuc de treabă!

– Și eu!

Conștient de tensiunea pe care o provocaseră cuvintele sale, Tony se duse să spele paharele la celălalt capăt al tejghelei.

Charlotte vru să se îndepărteze, când Harris o prinse de braț. Degetele lui atinseră ușor urmele rămase pe piele.

– Sanders ți-a făcut asta?

– Da.

– Atunci, nu regret bătaia pe care i-am dat-o.

Mâna lui Harris mai întârzie o clipă pe brațul ei rănit. Atingere tulburătoare care făcu să-i bată mai tare inima Charlottei. Închise ochii și se înfioră toată. Harris îi dădu drumul brațului. Vraja se rupse, ea deschise ochii.

– Sper ca această experiență să-ți fi servit de lecție. Data viitoare, când un client te va invita să ieși cu el, gândește-te de două ori înainte să accepți.

Mustrată pe acest ton sever, Charlotte se revoltă. N-o să se lase acum tratată ca o fetiță! Îi replică, insolentă:

– Este cumva un ordin, domnule Jordan?

– Chiar așa!

– Foarte bine. Am luat notă.

După ce îi aruncă fostului ei logodnic o privire arogantă, Charlotte îi întoarse spatele.

*
* *

– Hotărât lucru, oamenii vor crede că barul *Calul negru* a devenit o anexă a spitalului!

Lui Tony nu-i venea să-și creadă ochilor. Uluit, îl privea pe Gary care mergea șchiopătând spre o masă, apoi se așeză cu greutate. Avea un obraz umflat și vânăt. Ochiul drept nu arăta deloc mai bine. În plus, avea și un pansament pe nas.

Întorcându-se spre Charlotte, Tony o întrebă:

– Nu-i ăsta tipul cu care ai stat de vorbă într-o seară?

– S-ar putea.

– Ai văzut în ce hal este? Ciudată coincidență... Tu, domnul Jordan, el... Parcă ați fi trecut toți trei pe sub un compresor.

Fără îndoială că Tony aștepta o explicație. Dar Charlotte se mulțumi să spună:

– Mai bine să nu-l fac să aștepte prea mult pe acest domn. Mă duc să-i iau comanda.

Era o adevărată corvoadă pentru ea să-l servească pe acest nemernic. Totuși, îi era imposibil să n-o facă. Mai ales că trebuia să-și recupereze și poșeta.

Cu teamă și cu repulsie, Charlotte se apropie de masa lui Gary. Aici, dintr-o dată, îi dispăru însă ostilitatea. Bietul băiat părea că se bătuse cu o fiară sălbatică. El, atletul plin de aere, seducătorul arogant, inspira pur și simplu milă. Și îi datora lui Harris faptul că arăta atât de îngrozitor! La acest gând, Charlotte avu parcă un sentiment de vinovăție.

– Bună seara, Gary. Cu ce te servesc?

– Bună! Nu vreau să beau nimic. Am venit doar să-ți aduc poșeta.

Gary vorbea cu dificultate. Evitându-i privirea, îi dădu poșeta Charlottei.

– Ești sigur că nu ți-e sete? Dacă îți aduc o bere? Sau altceva?

– Abia dacă pot să mai deschid gura. Mă vezi sorbind o bere cu paiul?

– Atunci, te las. Oricum, o seară bună! Și mulțumesc că mi-ai adus poșeta.

– Măcar atât... Presupun că... trebuie să-ți cer scuze pentru aseară. Să știi că n-avaem de gând să-ți fac vreun rău. Crede-mă, nu voiam asta. Dar eu cunosc femeile. De obicei, când îți spun „nu", ele gândesc „da".

Dacă astea erau singurele cuvinte prin care își cerea scuze, atunci își merita soarta! Să se ducă la naiba! Charlotte nu-și va mai pierde vremea plângându-i de milă.

– Eu, când spun nu, este nu! afirmă ea pe un ton glacial.

Abia îi întoarse spatele că se trezi împinsă de o descreierată care se grăbea spre masa lui Gary strigând:

– Ți-am pregătit toate lucrurile. Băiatul de pe etaj ți le va coborî la mașină. Ești gata de plecare?

Uluită, Charlotte o recunoscu pe Janice și o privi ajutându-l pe Gary să se ridice și să se îndrepte spre ieșire.

– N-ar fi trebuit să accept să mă conduci în oraș, zicea tânăra. De îndată ce ajungem acasă, te duci să te culci.

Tony, cel puțin tot atât de mirat ca și Charlotte, o întâmpină pe aceasta cu o privire suspicioasă.

– Poate poți să-mi explici și mie ce se petrece în casa asta...

– Nu știu nici eu mai multe decât tine.

Judecând după zâmbetul lui sceptic, Tony nu o credea.

Seara trecu fără vreun alt eveniment deosebit. Ceva mai târziu, în jur de ora nouă, veni și Harris. Se duse și se așeză la bar, comandă o bere, și rămase astfel, nemișcat, cufundat în gânduri. Charlotte îl observa, ceva mai de departe, fascinată de profilul lui, de mâinile lui, fine și puternice în același timp. Mâini care puteau lovi, dar știau atât de bine să și mângâie...

În sală nu mai rămăsese decât un client. În perioada școlară, Charlotte ar fi profitat de acest răgaz ca să-și repete cursurile. Acum însă era vacanță. Nu mai era nimic de făcut decât să aștepte sosirea unor alți posibili clienți. Tony era la fel de plictisit ca și ea.

– Ascultă, Charlie, zise el dintr-o dată, de ce nu te-ai duce tu acasă? Inutil să ne pierdem timpul amândoi!

Excelentă idee! Dacă Charlotte ar fi venit cu mașina ei... Dar poate că nu era prea târziu să mai prindă vreun autobuz? Aruncă o privire la ceas.

– De acord, răspunse ea. Tocmai am timp să prind ultimul autobuz.

– Oh! Am uitat că n-ai venit cu mașina ta! Nu este prudent pentru o femeie să circule noaptea la unsprezece singură cu autobuzul. Mai bine așteaptă să închidem barul. Te conduc eu acasă.

Charlotte ezită, împărțită între dorința de a părăsi cât mai repede acest loc unde prezența tăcută a lui Harris o făcea să fie din ce în ce mai nervoasă, și teama de a se afla singură pe stradă, noaptea.

– Am s-o conduc eu pe Charlotte.

Harris auzise toată discuția lor. Se apropiase de ea. Charlotte îi aruncă o privire furioasă lui Tony. Din cauza lui, va avea de înfruntat încă o situație din cele mai stânjenitoare. Fără nici un pic de amabilitate, se întoarse spre Harris.

– Nu-i nevoie să mă conduceți.

Tony protestă.

– Ba da, Charlie! În felul acesta, rezolvăm problema.

Ar fi zis că o face special! Cum să mai refuze propunerea lui Harris după această nefericită intervenție a lui Tony?

Ajunseră în stradă, ea, îmbrăcată în ținuta ei de oraș, el, foarte elegant în costumul de culoare închisă.

– Am să iau un taxi, declară Charlotte. Nu vreau să mă conduci acasă.

– De ce?

– Așa.

Nici gând să-și exprime bănuiala! Știa de ce el își petrecuse toată seara la tejgheaua barului, și de ce acum îi propunea s-o conducă acasă: probabil că încerca doar să umple golul lăsat de Janice, ocupată pare-se cu altceva. Să fie doar o înlocuitoare? Charlotte nu va accepta niciodată asta. Continuă, pe un ton îndrăzneț:

– Pentru că îmi este interzis să ies cu clienții. Acesta este ordinul patronului!

– N-am decât ceea ce merit, nu-i așa?

Harris părea descumpănit. Starea aceasta nu dură însă multă vreme, își reveni repede.

– Printr-o derogare excepțională, patronul îți acordă dreptul să nu-l asculți.

Cum să reziste zâmbetului lui fermecător, intonației grave a vocii? În câteva clipe, hotărârile ferme ale Charlottei dispărură. Când, cu o mână caldă, Harris îi mângâie ceafa, ea înțelese că era inutil să mai lupte.

– Charlotte, îți cer prea mult? Voiam doar să mergem să bem o cafea undeva. După aceea, te duc acasă. Nu se va întâmpla nimic altceva. Îți promit.

Propunerea părea sinceră. Oricum, sinceră sau nu, Charlotte tot ar fi cedat, blestemându-și slăbiciunea și această dragoste imposibilă ce o lega de Harris.

Știa că nu-i oferea această seară decât din plictiseală, pentru a-și ocupa cele câteva ore de libertate în timp ce Janice făcea Dumnezeu știe ce...

Și, cu atât mai rău dacă, a doua zi, Charlotte va suferi din cauza propriei sale lașități. Acceptă invitația.

*

* *

S-ar fi putut crede că este începutul unei frumoase prietenii. În zilele ce urmară, Charlotte și Harris își terminau cu regularitate seara în câte unul din acele mici restaurante care rămân deschise până târziu, noaptea. Vorbeau mult, își povesteau viața, micile evenimente cotidiene, dar niciodată nu evocau trecutul.

Printr-un acord tacit, evitau unele subiecte. De exemplu, Janice. Nici măcar o dată nu-i fu pronunțat numele. Aceasta nu mai reapăruse la hotel după faimoasa seară în care plecase cu Gary.

În privința ei circulau o mulțime de zvonuri. Unii dintre angajații hotelului pretindeau că o văzuseră de mai multe ori în oraș, întotdeauna însoțită de Gary. Sigur, Charlotte murea de curiozitate să afle ce s-a petrecut mai exact dar, respectând pactul lor secret, nu-l întrebase niciodată pe Harris despre logodnica lui... care poate că, între timp, devenise o fostă logodnică?

Jimmy reprezenta un alt subiect tabu, spre marele regret al Charlottei. I-ar fi plăcut atât de mult să-i vorbească lui Harris despre bătrân, să-i încredințeze grijile ei în privința asta. Sănătatea mentală a bătrânului ei prieten se deteriora din zi în zi, anunțând o criză gravă care fără îndoială că nu va întârzia să se producă. Charlotte era conștientă de asta. Încercase de mai multe ori să abordeze această problemă, să dezvăluie adevărul, dar de îndată ce venea vorba despre Jimmy, Harris schimba subiectul.

Dintr-un motiv pe care ea nu-l pricepea, el refuza să discute și despre slujba ei la *Calul negru*. Era greu să înțeleagă de ce. În calitatea lui de proprietar, ar fi trebuit, dimpotrivă, să se intereseze ce se întâmplă în barul său. În principiu, proprietarilor le place să afle reacțiile angajaților, ale clienților, în fața vreunei inovații sau schimbări în funcționarea instituției. Dar Harris nu avea nici o curiozitate în acest domeniu.

În ciuda acestor rezerve, Charlotte și Harris găseau o mulțime de alte subiecte de discutat. Odinioară, niciodată nu discutaseră atâta. Este adevărat că pe vremea aceea, purtați de vârtejul pasiunii lor, aveau un alt mijloc de a comunica. În nesfârșite îmbrățișări, nu cunoșteau alt limbaj decât cel al trupurilor lor.

După lunga lor despărțire, se reîntâlniseră pentru a se înfrunta în interminabile certuri. Acum, de-a lungul zilelor, între ei păreau să se țească legături foarte puternice. Cel puțin, aceasta era impresia Charlottei.

Și ar fi fost o mare minciună dacă Charlotte ar fi pretins că relația lor, în prezent pur platonică, nu era o sursă de frustrare pentru ea. Neștiind cui să atribuie indiferența lui Harris față de ea, se pierdea în tot felul de presupuneri. Obosită să-și mai tot pună întrebări în legătură cu acest subiect, decretă că, pur și simplu, probabil că nu-i mai era pe plac.

Câteva zile mai târziu însă, un anume incident îi dovedi contrariul.

Mergeau pe stradă, când Charlotte se împiedică de o bordură. Ar fi căzut dacă Harris n-ar fi ținut-o. La atingerea strânsă a trupului lui, se înfioră. O cuprinse o tulburare profundă. Ridicând capul spre Harris, îi întâlni privirea. Rămaseră îndelung nemișcați, ochi în ochi, luptând fiecare să scape de magnetismul celuilalt.

– Harris... murmură Charlotte.

El se aplecă spre ea. În clipa când buzele lor erau gata să se contopească, o respinse.

– S-a făcut târziu, zise el. Te conduc până la mașina ta. Trebuie să te întorci acasă.

O suferință insuportabilă sfâșie inima Charlottei. Când ajunse la mașină, tremura atât de tare încât nu fu în stare să deschidă portiera. O făcu Harris în locul ei. Îi dădu cheile și o încurajă cu un gest să se urce la volan.

– Noapte bună, Harris, șopti ea.

– Noapte bună, Charlotte.

Cum ea întârzia să se miște, el întinse brațele, o trase spre sine și o strânse foarte tare. Cât timp rămaseră așa, înlănțuiți, cu inimile bătând la unison? Cu capul cuibărit pe umărul lui, Charlotte savura aceste clipe de fericire care se scurgeau, se prelungeau, pentru a se pierde în eternitate.

Când el își slăbi strânsoarea, Charlotte crezu că va muri de durere.

– Este imperios necesar să luăm urgent o hotărâre, zise Harris, cu un aer enigmatic.

Se aplecă spre ea și o sărută cu o infinită tandrețe.

Din nou pierdută, Charlotte aștepta alte mângâieri, cu trupul încordat de dorință. Dar, ca și cum s-ar fi temut să nu fie victima aceleiași înflăcărări, Harris o respinse din nou.

– Noapte bună, murmură el. Fii atentă la drum.

Apoi, brusc, plecă. Charlotte îi urmări cu privirea silueta prelungă. Ajuns la colțul străzii, el se se întoarse. Charlotte îi făcu un mic semn cu mâna, urcă în mașină și porni motorul.

După vreo sută de metri, se opri, incapabilă să-și continue drumul. Îi răsunau în minte cuvintele lui Harris: „Este imperios necesar să luăm urgent o hotărâre“. Despre ce hotărâre vorbea? Avea oare de gând să rupă definitiv relația cu Janice, să dărâme astfel bariera care-l despărțea de Charlotte? Sau poate că se hotărâse s-o sfârșească o dată pentru totdeauna cu ea?

Capitolul 9

– Ascultă! Trebuie să-ți spun ceva... în legătură cu domnul Jordan...

„Uf! Iarăși Linda! Linda și bârfele ei!“ Charlotte nu înțelegea de ce tânăra ei colegă – și toți ceilalți, de altfel – se înverșunau să pândească toate mișcările lui Harris. Niciodată până acum hotelul Foothills nu fusese condus de un patron atât de competent și atât de înțelegător. Sigur, cu toții apreciau calitățile lui umane și aprobaseră transformările pe care le adusese hotelului și barului. Cu toate astea, bârfele începeau imediat ce el întorcea spatele. Și de data asta, nu era cumva vorba despre Harris și Charlotte?

Aceasta tocmai sosise. Tony, căruia Harris îi acordase trei săptămâni de concediu pentru că soția lui născuse un băiat, fusese înlocuit de Kevin, numit responsabil al barului. Așteptând ca tava ei cu comanda să fie gata, Charlotte ar fi avut timp să schimbe câteva cuvinte cu Linda. Dar niciodată nu se lăsase prinsă de trăncănelile acesteia, așa că nici vorbă să înceapă astăzi s-o facă! Totuși, Linda continuă:

– Mi-ar fi plăcut să fiu un șoricel astăzi la prânz, ca să mă strecor în sala de mese. Rachel n-a auzit decât o parte a conversației, dar se pare că...

Charlotte avu un imens sentiment de ușurare. Slavă Domnului că nu era vorba despre ea! Cum de a putut să creadă contrariul? În afară de Tony, care era discreția întruchipată, nimeni nu știa că ea iese în fiecare seară, după slujbă, cu Harris. Așadar, nimeni nu fusese martor la ceea ce se petrecuse în ajun, când Harris o cuprinsese în brațe și-i șoptise acele cuvinte misterioase. Dar ce contează! Chiar dacă nu era ea cea care alimentase zvonurile, Charlotte n-avea nici un chef să asculte urmarea. Așa că îi tăie scurt clevetirile Lindei.

– Nu-i prea frumos să asculți pe la uși. Fiecare are dreptul la o viață privată.

– O viață privată? Tu numești viață privată atunci când te certi de se zguduie pereții barului? Făceau atâta zgomot încât toți se întrebau ce se petrece.

– Cine făcea zgomot?

– Mai și întrebi? Domnul Jordan și logodnica lui, bineînțeles!

Janice? Harris îi făcuse o scenă lui Janice! Charlotte simți un nod în gât. Era mult prea interesată de ceea ce făcea Harris, pentru a rămâne indiferentă la această veste. Pe de altă parte, cearta aceasta putea să schimbe radical relația ei cu fostul logodnic.

– Vrei să spui că s-a ciondănit cu Janice? întrebă ea pe un ton detașat.

– „Ciondănit"? Cuvântul mi se pare destul de slab. Ia te uită, așadar acest eveniment o interesează și pe domnișoara-morală?

– Poate.

– La urma urmei, nu mă miră deloc. De o vreme încoace, îmi tot pun întrebări despre tine și domnul Jordan. Mai precis, din seara în care te-a condus la spital. Mi s-a spus că i-ai făcut o vizită, câteva zile mai târziu.

– Ascultă, vreau doar să știu ce s-a întâmplat astăzi.

Linda, savurând situația, nu răspunse imediat. Nerăbdătoare să afle urmarea poveștii, Charlotte i-ar fi tras cu plăcere câteva palme. Era insuportabil să vadă privirea malițioasă a colegei sale. În sfârșit, Linda se hotărî să vorbească.

– Domnul Jordan și logodnica lui luau prânzul. Rachel n-a auzit prea bine începutul discuției lor. Crede că discutau despre Gary, bărbatul cu care iese Janice în prezent. Abia mai târziu au început să se certe. Se pare că Janice voia să rupă logodna și asta l-ar fi înfuriat pe domnul Jordan. Janice ar fi încercat chiar să-i înapoieze inelul. Dar el i l-ar fi repus cu forța pe deget. Cel puțin asta afirmă Rachel.

Linda făcu o pauză, așteptându-se la vreun comentariu. Cum Charlotte nu spuse nimic, ea continuă:

– Fata asta trebuie să fie complet nebună! Cowboyul cu care s-a încurcat acum nu va putea niciodată să-i ofere decât vreun inel de tinichea. În orice caz, nimic care să se poată compara cu smaraldul oferit de domnul Jordan. Când mă gândesc că a vrut să-i dea înapoi minunea aia! Dacă asta nu este o crimă, nu știu ce să mai zic...

Charlotte pălise. Linda se îngrijoră văzându-i fața răvășită.

– Nu te simți bine?

– Ba da, ba da! Mă simt foarte bine.

– Nu s-ar zice. Ia uită-te într-o oglindă. Ai o față... Sunt sigură că ești bolnavă.

Bolnavă? Charlotte era fără îndoială bolnavă. Bolnavă de durere! Șocată, golită de orice energie. La marginea unei prăpăstii, fără nici o speranță să fie salvată. Cum ar fi putut să nu se prăbușească atunci când toate iluziile ei se spulberau? Pierdute în neant toate visele ei frumoase! În zilele din urmă, se gândise că poate Harris va rupe relația cu Janice pentru a se întoarce la ea. Preț de câteva clipe, această speranță a ei devenise certitudine atunci când aflase de cearta lor, adineauri.

Și apoi, dintr-o dată, Linda îi arunca în față adevărul crud: nu numai că Harris nu avusese niciodată intenția să rupă logodna, dar când această ocazie îi fusese oferită de către Janice, el o refuzase.

Linda o privea cu un aer ciudat. De ce nu-i spusese Charlotte că nu se simte bine? Astfel, ar fi avut o scuză pentru a explica expresia ei răvășită. În vreme ce așa, nu era nevoie să fii un fin psiholog ca să înțelegi cauza tulburării ei. Recăpătându-și stăpânirea de sine, Charlotte spuse:

– Mă doare puțin stomacul. Mă duc să-l întreb pe Kevin dacă n-are niște pastile de mentă.

Revenirea ei de ultimă clipă nu păru s-o convingă pe Linda care o urmări neîncrezătoare cu privirea în timp ce ea se îndrepta spre bar.

*
* *

Seara era pe sfârșite. Linda plecase deja acasă. În sală mai rămăseseră foarte puțini clienți. Charlotte, ocupată să debaraseze o masă, îl văzu pe Harris intrând, și așezându-se la tejghea. Kevin se repezi imediat să-l întrebe ce vrea să bea. Cu un gest din cap, Harris îi dădu de înțeles că nu dorește nimic. Apoi, se întoarse și începu s-o fixeze pe Charlotte. De obicei, el aștepta întotdeauna ca ceilalți angajați să fi plecat înainte să vină după ea. În felul acesta, în afară de Tony, nimeni nu mai era la curent cu întâlnirile lor. De ce astăzi Harris încălca această regulă? Fără îndoială pentru că era vorba de ultima lor întâlnire... Nu mai avea de ce să se teamă de bârfe, când știa că de a doua zi ele vor deveni definitiv fără obiect!

Charlotte își puse tava pe tejghea. Atunci, Harris se apropie de ea. În clipa asta, ea îl văzu mai seducător ca niciodată. Oare avusese întotdeauna mersul acesta felin, eleganța asta discretă, vitalitatea aceasta vibrantă ce emana din tot corpul său? Cu siguranță. Charlottei i se părea însă că abia acum îl descoperea în deplinătatea virilității lui. Ciudată impresie, datorată poate faptului că urma să-l piardă, și că ea știa asta? Indiferent la tulburarea ei, Harris spuse:

– Lasă-l pe Kevin să debaraseze mesele și să ieșim.

În alte împrejurări, nerăbdarea lui ar fi cufundat-o pe Charlotte într-o mare de bucurie. Astă-seară însă, se temea să rămână singură cu el. Cine n-ar fi simțit o asemenea teamă la

gândul că i se va spune: „Totul s-a terminat între noi. Am reluat relația cu Janice. În viața mea nu mai este loc pentru tine.“?

– Astă-seară nu pot, murmură ea.

– Nu poți? Într-adevăr? Și de ce?

– Este târziu. Trebuie să mă duc acasă.

– Nu este mai târziu decât de obicei. Ce e mai special astă-seară?

Charlotte îi răspunse pe un ton ferm:

– Absolut nimic. De acum încolo, mereu va fi așa. N-am să mai ies cu tine.

După care, se întoarse în sală ca să debaraseze o altă masă, sperând că, în acest timp, Harris va pleca. Firește că nu fu așa. Culmea ghinionului, Kevin se dusese în încăperea din spate, și ei se treziră față-n față, singuri, când ea se întoarse la tejghea. Charlotte strigă, cumplit de enervată:

– La urma urmei, n-ai putea să pleci odată? Închidem. Iar eu mă duc acasă.

– Acasă? Direct?

Ochii cenușii ai lui Harris o scrutau cu o curiozitate greu de suportat. Ea îi susținu totuși privirea.

– Acasă. Direct, răspunse ea.

– Îți dorești cu adevărat asta?

– Am spus exact ceea ce gândesc. Nu căuta alte înțelesuri.

Erau despărțiți doar de câțiva centimetri. Dacă ar fi întins doar puțin mâna, Charlotte l-ar fi putut atinge. Și își dorea asta mai mult decât orice pe lume. Să-l mângâie pe Harris, să-l îmbrățișeze, să-l sărute.

În loc de asta, se întoarse, luă de pe tejghea câteva pahare și se duse să le spele.

– Te-ai plictisit de mine, sau poate altcineva te obligă să te duci acasă? întrebă Harris.

Cum de îndrăznea să pună această întrebare? Singurul obstacol în calea întâlnirilor lor era Janice. Și el știa asta.

Pentru că Charlotte nu răspunse nimic, el insistă:

– Ce se întâmplă, Charlotte? Te porți așa din cauza bărbatului acela cu care trăiești? Ți-a reproșat cumva că te întorci prea târziu acasă?

Bietul Jimmy. Era el măcar în stare să-și dea seama de întârzierile ei? Nu avea însă de gând să vorbească despre el cu Harris. Dar din moment ce acesta îi oferea ocazia unui răspuns plauzibil, ea profită.

– Ai ghicit. Este și asta, răspunse ea.

– Charlotte, nu crezi că ar fi timpul să pui capăt acestei relații? Jimmy nu te face fericită, sunt sigur. Altfel, de ce ai fi acceptat să-ți petreci toate aceste seri în compania mea? Charlotte, tu și eu...

Harris se întrerupse și o privi cu intensitate fix în ochi. Inima fetei începu să bată nebunește. Dumnezeule, de-ar continua să vorbească, să rostească cuvintele pe care ea le aștepta! Fără îndoială că chelnerița care-i servise la prânz interpretase greșit scena ce se petrecuse între el și Janice. N-ar fi pentru prima oară când s-ar răspândi asemenea calomnii.

În vreme ce ea aproape că-l implora cu privirea, Harris se mulțumi să spună:

– Toate astea seamănă cu un film prost. Trebuie neapărat ca tu să-ți recapeți libertatea.

– Ca să pot continua să ies cu tine, serile? Doar asta te interesează, nu-i așa?

– Nu mă judeca prea aspru. Mă gândesc înainte de toate la binele tău. Jimmy nu este bărbatul potrivit pentru tine.

– Și totuși, îl iubesc, imaginează-ți!

Văzându-l pe Harris că pălește, ea adăugă:

– El n-are nimic de-a face cu ceea ce ne privește pe noi. Jimmy are optzeci și cinci de ani, este un pic senil. Acum știi totul...

Preț de câteva secunde, Harris păru că nu înțelege. Apoi, cu o voce slabă, reuși să rostească:

– Vrei să spui că bărbatul acesta cu care-ți împarți viața este... un...

– Un bătrân domn, da.

– Ei bine, asta da, surpriză! Bine ți-ai mai bătut joc de mine, isteațo! Când mă gândesc că m-ai făcut să cred că este amantul tău! Iar eu, biet idiot ce sunt, am căzut în plasă! Dar, Charlotte, pentru numele lui Dumnezeu, de ce această minciună? Am fi putut să...

– Să avem un menaj în trei? Tu, eu și Janice? Haide, Harris, spune-mi adevărul! Ai rupt logodna?

– Nu.

Răspunsul a căzut tăios ca o ghilotină. În zadar sperase... Și chiar dacă, pe undeva, se aștepta să fie așa, Charlottei îi fu greu să suporte lovitura. Își adună puterile care-i mai rămăseseră și-i spuse:

– Mi s-a povestit că Janice a vrut să-ți înapoieze inelul de logodnă, în după-amiaza asta, și tu ai refuzat.

– Așadar, ești la curent?

– Toată lumea de aici este la curent. Deci, nu sunt simple bârfe?

– Dă-mi voie să-ți explic, Charlotte.

– Eu nu-ți cer explicații. Îți cer doar să-mi spui dacă este adevărat.

– Ei bine, da, este adevărat. Dar nu este ceea ce crezi tu.

De data aceasta, Harris mersese prea departe. Pierzându-și răbdarea, Charlotte îi strigă:

– Nu-ți permit să gândești în locul meu! Ieși imediat de aici și lasă-mă în pace! Nu vreau să mai aud de tine niciodată.

– Am dreptul să-ți explic, și tu mă vei asculta.

– Nu te mai osteni! Știu ce-mi vei spune: „Nimeni nu mă înțelege... Doar cu tine mă simt bine, etc...“ Eternul refren! Chiar mă crezi atât de naivă încât să-ți mai ascult astfel de baliverne? Singurul lucru care te interesează este doar plăcerea ta. Nu-ți ajunge Janice?

– N-o amesteca pe Janice în problemele noastre. Există ceva ce tu se pare că ai uitat: în urmă cu câțiva ani, te-am cerut în căsătorie. Tu ai fost cea care a rupt logodna.

– Spre marea ta satisfacție, mărturisește! Recunoaște că te-ai simțit ușurat când n-ai mai avut sabia lui Damocles atârnată deasupra capului!

– Ce sabie a lui Damocles? Cu sau fără copil, tu ai fi devenit nevasta mea. Voiam într-adevăr să mă căsătoresc cu tine.

– Din dragoste, fără îndoială! Ai îndrăzni să afirmi asta fără să roșești?

Câteva secunde se scurseră într-o tăcere apăsătoare. Dar furia Charlottei se topi dintr-o dată. Nu mai simțea acum decât o imensă oboseală amestecată cu tristețe.

– De ce ți-aș spune-o? replică Harris. Știu că tu nu m-ai crede.

„Oricum, ar fi o minciună!“ gândi ea. Harris n-o iubise niciodată. Chiar și atunci, demult. Nu acceptase să se logodească decât sub o dublă presiune: cea a Charlottei, pen-

tru că era gravidă, și cea a tatălui ei care voia cu orice preț să legalizeze legătura lor. În felul acesta se petrecuseră lucrurile.

– Am motive serioase ca să nu te cred, murmură Charlotte.

– Aș putea să le știu și eu?

Harris nu-și desprindea privirea de ea. Fascinată de ochii lui, ea lupta din răsputeri să nu mai cedeze și de data asta magnetismului lui. Trebuia neapărat să-și păstreze stăpânirea de sine, să-și păstreze luciditatea, să nu se lase impresionată nici de farmecul nici de cuvintele lui. Trebuia să se bazeze doar pe certitudinile ei. Să nu abandoneze lupta.

I se întâmplase deja de prea multe ori să cedeze în fața dragostei pe care ea i-o purta. Ce de regrete avusese mai apoi! Blestemată fie clipa care îi scosese în cale primul bărbat de care se îndrăgostise! Marea pasiune a vieții ei!

– Vezi, Charlotte, n-ai nici un argument ca să te aperi. Eu, dimpotrivă, am să-ți reamintesc ceva foarte important. Tu mi-ai jurat dragoste eternă, îți amintești? O dragoste despre care spuneai că este mult mai puternică decât a mea. Și totuși, tu ai renunțat la copil, tu mi-ai înapoiat inelul de logodnă. Dacă nu ai fi luat *tu* inițiativa de a rupe logodna, îți imaginezi că eu aș fi putut să te las să pleci?

După aceste cuvinte, Harris se îndepărtă de tejghea, traversă sala și se îndreptă spre ieșire.

Șocată, de parcă ar fi primit o lovitură în creștet, Charlotte rămase țintuită pe loc. Harris, tatăl copilului ei, o acuza că renunțase cu bună-știință la sarcină! Ce neînțelegere dramatică! Alergând în urma lui, îl strigă:

– Harris!

El ajunsese deja la ușă și, fără să se întoarcă, ieși.

Capitolul 10

Luna iulie era pe sfârșite. Charlotte începu să se pregătească pentru noua ei muncă de învățătoare. Își scoase la îndemână cărți și caiete de pedagogie pe care le păstrase cu grijă atâția ani.

În ziua aceea, în timp ce-și clasa dosare și cărți în camera ei, o cuprinse un val de tristețe. Era o stare de spirit surprinzătoare pentru cineva care urma în sfârșit să-și realizeze visul vieții sale, acela de a deveni învățătoare!

Harris nu era străin de această stare. Nu-l mai văzuse din seara în care el vorbise despre ruperea logodnei și despre pierderea copilului. Probabil că-și lua toate măsurile de prevedere ca s-o evite... Ce chin pentru ea să-l știe atât de aproape și să nu-i poată vorbi!

Uneori, era furioasă pe întreaga lume, inclusiv pe sine. În timpul ultimei lor întâlniri, el încercase să-i explice ceva în legătură cu faimoasa altercație pe care o avusese cu Janice. Charlotte refuzase să-l asculte. Dacă l-ar fi lăsat atunci pe

Harris să vorbească, astăzi n-ar mai fi fost nevoită să-și pună o mulțime de întrebări asupra adevăratelor lui sentimente. Deși... Poate că, dimpotrivă, ar trebui să se felicite pentru că-l oprise pe fostul ei logodnic să-i facă confidențe? El știa să mintă atât de bine, să înflorească realitatea, încât ea s-ar fi lăsat încă o dată prinsă în capcana cuvintelor lui frumoase. Și unde ar fi dus-o toate astea? În impasul pe care multe femei îl cunosc bine: a fi amanta unui bărbat însurat! Sigur, Harris nu se căsătorise cu Janice. Nu încă. Dar asta schimba cu ceva situația?

Tocmai concepea niște fișe de teste când se auzi un zgomot puternic. Charlotte ascultă cu atenție. Nu se mai auzi nimic. Se repezi în bucătărie și-l găsi pe Jimmy întins cât era de lung pe jos. Speriată, îngenunche lângă el. Nu-și pierduse cunoștința, dar pe chipul lui era întipărită o expresie de intensă suferință.

– Dumnezeule, Jimmy! Te-ai lovit? Ce s-a întâmplat?

– Voiam să iau blestematul acela de pachet de țigări.

Jimmy încercă să se așeze, dar renunță imediat. Părea că-i este din ce în ce mai rău. Charlotte îl luă de mână ca să-l încurajeze. Bietul bătrân căzuse de pe taburet încercând să deschidă bufetul de deasupra chiuvetei. Uitase pur și simplu că țigările nu mai erau acolo de când Charlotte le pusese într-un loc mai accesibil.

Bietul Jimmy! Obrajii lui aveau o paloare de ceară, ochii lui limpezi erau acum încețoșați de lacrimi. Respira cu dificultate.

– Am să chem o ambulanță, zise Charlotte.

Când vru să se ridice, Jimmy o prinse de mână cu o forță uimitoare.

– Nu! În nici un caz ambulanță! O să te coste o avere. Lasă-mă puțin să-mi trag sufletul și totul o să fie bine. Mai întâi, află că eu detest spitalele.

Nu trebuia să se aștepte la nici o intenție de cooperare din partea lui Jimmy. Chiar și cu un picior în groapă, ar fi fost în stare să-i țină piept și antreprenorului de pompe funebre! Charlotte oftă. Acum nu era momentul pentru glume. La optzeci și cinci de ani, și cea mai neînsemnată căzătură ar putea avea consecințe grave.

– Ascultă, Jimmy, te rog să fii rezonabil. Probabil că n-ai decât vreo câteva contuzii dar, ca o măsură de precauție, trebuie să faci o radiografie. Doar o radiografie. Nu durează mult, nu te doare.

Oasele bătrânilor sunt însă fragile! „Doamne dă să nu fie vreo fractură!“ se gândi ea.

Deodată însă, o spaimă și mai mare o cuprinse pe Charlotte: de ce își pierduse Jimmy echilibrul? Nu cumva căderea aceasta era consecința unei boli grave? Se repezi în grabă la telefon.

*
* *

După răcoarea din cabinetul medical climatizat, căldura de afară părea și mai intensă. Dar Charlotte se înfioră totuși. Își propusese să-i facă o vizită lui Jimmy, la spital, după ce acesta fusese văzut de un specialist. Acum, parcă se temea să dea ochii cu el. Înainte de această vizită, trebuia să se relaxeze un pic. Ce contează dacă va ajunge cu întârziere? Bătrânul ei pri-

eten nu prea mai avea noțiunea timpului. Facultățile lui mintale se deteriorau din zi în zi. Ieri, abia dacă fusese conștient de prezența ei. Cine știe dacă astăzi o va recunoaște?

După o clipă de ezitare, se hotărî. În loc să deschidă însă portiera și să plece cu mașina, Charlotte mai introduse o monedă în aparatul de taxare a parcării.

Să meargă... să meargă pe jos ca să uite. Să privească în jurul ei, să se intereseze de ceilalți pentru a scăpa de propriile ei gânduri și probleme. În jurul ei, oamenii treceau, indiferenți...

Încercă să rețină un chip, o siluetă. Zadarnic. Până la urmă, începu să caute prin vitrine vreun obiect, vreo haină, care s-o distragă de la grijile sale.

Nimic însă nu-i alungă gândurile până în clipa când zări într-un raft un adorabil costum de bebeluș și o încântătoare rochie roz, împodobită cu broderie englezească și fundițe de catifea. Ai fi zis că este făcută special pentru Brandy, fetița lui Tony și a lui Ann. Charlotte n-o văzuse decât o dată, la spital, când se născuse, dar mai păstra și acum în memorie minuscula ei mutriță șifonată. Își propuse solemn că le va face o vizită fericiților părinți. Cât de mult îi invidia! Harris și cu ea nu vor cunoaște niciodată fericirea de a avea un copil.

Și, ca să mai adauge ceva la frustrarea chinuitoare a Charlottei, fostul ei logodnic credea că ea se debarasase intenționat de copilul pe care-l purta în pântece. Cruntă eroare!

Copilul murise pentru că așa hotărâse soarta. Din păcate, asemenea drame se petrec zilnic. Ei i se întâmplase atât de

repede! Nici măcar nu avusese timp să pregătească un trusou, să cumpere un ursuleț de pluș sau să cumpere o rochiță roz atât de frumoasă ca și cea din vitrină.

Harris nu știa cum se petrecuseră lucrurile. Ea doar îi trimisese înapoi inelul de logodnă însoțit de un bilețel scris în grabă. La urma urmei, esențial era să-l anunțe pe tatăl copilului că pierduse sarcina și că anulează căsătoria.

Acum, după acești ani lungi, lucrurile îi apăreau într-o altă lumină. Charlotte regreta că, atunci, nu-i dăduse lui Harris mai multe amănunte asupra motivelor care o determinaseră să rupă logodna. Firește, suferința ei ar fi fost la fel de puternică, dar cel puțin Harris n-ar fi ajuns să-i arunce în față aceste acuzații îngrozitoare!

Charlotte își dădu seama că începuse să plângă. Cu vârful unui deget, pe furiș, își șterse lacrimile care i se prelingeau pe obraz. Grijile pe care le avea din cauza sănătății lui Jimmy, adăugate conflictului pe care-l avusese cu Harris, o mențineau într-o stare de tensiune îngrozitoare. Nu era de mirare că-și pierdea astfel stăpânirea de sine.

Totuși, numai Dumnezeu știe că trecuse în viața ei prin perioade cumplit de grele. Dar era pentru prima oară când se dădea în spectacol pe stradă. Își lăsă capul în jos pentru a-și ascunde suferința și merse mai departe, încercând să-și înăbușe suspinele care o înecau.

Deodată, cineva o prinse de umăr. Recunoscu imediat brațul viguros al lui Harris, căldura trupului atunci când se lipi de el. Această îmbrățișare neașteptată și reconfortantă ar fi trebuit s-o liniștească. Dar, dimpotrivă, Charlotte începu să tremure și hohotele de plâns se întețiră. Harris murmură:

– Haide, haide, Charlotte, liniștește-te! Îți faci rău.

Ea se clătina. Atunci, el o conduse până sub un portal unde se opriră, la adăpost de privirile trecătorilor. Aici, el îi mângâie ușor fața, spatele, așa cum faci cu un copil pradă unei suferințe de neconsolat.

– Știu, știu... bâigui ea între două suspine, nu se face să plângi pe stradă. Oamenii or să mă creadă nebună...

– Să nu-ți pese de oameni! Mai degrabă spune-mi de ce ești în starea asta de încordare. Ce s-a întâmplat?

Ce să-i răspundă la această întrebare? La drept vorbind, Charlotte nu știa nici ea de ce, subit, cedase acestei crize depresive. Obișnuită cu loviturile dure ale destinului reacționase întotdeauna cu curaj. Oare și-a pierdut orice capacitate de a se lupta cu necazurile?

– Probabil că te întrebi ce caut eu aici, reluă Harris. Întâmplător, treceam pe stradă când tu ai ieșit din cabinetul medical. Păreai foarte tulburată. Mi-am lăsat mașina în parcare și te-am urmărit. De câteva săptămâni, n-ai mai fost văzută la bar. Presupun că te pregătești pentru noua ta slujbă. Mă gândeam totuși că-ți vei relua slujba de chelneriță pentru câtva timp, până începe anul școlar. Vreau să știu adevărul, Charlotte. Ce se întâmplă?

Harris părea într-adevăr îngrijorat. De ce să-i mai ascundă ce anume o preocupa?

– Este vorba despre Jimmy... murmură Charlotte.

Simplul fapt că pronunțase numele bătrânului ei prieten făcu să i se umple ochii de lacrimi. Simțind că este gata să se prăbușească din nou, Harris o strânse mai tare la piept.

– Hai să bem o cafea, vrei? O să-ți facă bine. Și o să-mi povestești necazurile tale.

– Nu pot să merg în halul ăsta! Probabil că arăt îngrozitor.

– Atunci, hai la mine. Acolo o să fim liniștiți.

La hotelul Foothills? Ar fi și mai rău. Acolo o cunoșteau toți. Fără s-o mai pună la socoteală pe Janice... Nu! Charlotte nu avea nici un chef să alimenteze bârfele colegilor ei. Oare Harris îi ghicise gândurile? Înainte ca ea să aibă timp să refuze, el reluă:

– Am o altă idee. Te duc să facem o plimbare cu mașina. O mică plimbare ca să te relaxezi.

Ea acceptă. Ținând-o de braț, Harris o conduse până la Cadillac-ul său alb pe care-l lăsase în parcare. Pe Charlotte o cuprinse o senzație stranie. Încordarea îi dispăruse brusc și i se părea că plutește între cer și pământ. Ce putea fi mai liniștitor decât prezența bărbatului pe care-l iubea? De acum încolo, va avea alături un tovarăș care s-o ajute să se lupte cu necazurile. De fapt, să se lupte cu cine? Cu ce? Nu mai existau obstacole, nu mai existau dușmani. Viața urma să se desfășoare pe un covor de trandafiri, ca în poveștile cu zâne.

Cel puțin, așa gândea Charlotte în drumul ei spre mașina lui Harris. Până când își zări propria mașină parcată în fața aparatului de taxat. Trezită dintr-o dată, reintră în contact cu realitatea.

– Ora limită este depășită, remarcă ea. Nu pot s-o mai las mult timp aici.

– Mai introdu o monedă.

– Prea târziu! Am deja o contravenție.

Într-adevăr, sub ștergătorul de parbriz fusese strecurată o foaie de hârtie. Charlotte se duse s-o scoată ca s-o pună în

buzunar, cu un calm uimitor. Incidentul care pusese capăt momentului de intimitate cu Harris, departe de a o întrista, îi produse un sentiment de ușurare. Toate lucrurile reveniseră la locul lor. Harris se va căsători cu Janice, așa că nu exista nici un motiv să mai aibă și grija Charlottei. Aceasta își va rezolva singură problemele, ca și în trecut.

Se pregătea să deschidă portiera mașinii ei, când Harris interveni.

– Dă-mi cheile tale. Trecem pe la hotel și o să rog pe careva să vină să-ți ia mașina și s-o ducă în parcarea hotelului.

Tonul lui autoritar nu admitea nici o replică. Charlotte șovăi. Avea o mie de motive ca să refuze propunerea lui, printre care și inevitabilele bârfe, gelozia legitimă a lui Janice, fără să mai pună la socoteală propria ei mândrie. Nerăbdător, Harris întinse mâna. Ca hipnotizată, ea îi dădu cheile.

*
* *

– Doctorul mi-a spus că n-am de ales. Dacă ar fi fost doar fractura aceea de șold, mai treacă-meargă, aș fi putut să-l iau pe Jimmy acasă. Dar căderea lui se pare că a fost provocată de un mic atac cerebral, urmat de alte atacuri pe timpul spitalizării. Starea lui necesită supraveghere și îngrijri permanente.

Charlotte se întrerupse, străduindu-se să-și înăbușe lacrimile. Cu o privire plină de tandrețe, Harris o încurajă să continue. Se purtase cu o răbdare exemplară în privința ei.

După ce se opriseră, așa cum conveniseră, la hotelul Foothills, ca să rezolve problema mașinii ei, o dusese pe

Charlotte undeva, departe e oraș. Merseseră mult timp pe șoseaua ce străbătea câmpia lințită, vorbind verzi și uscate, ca un cuplu grijuliu să nu rupă fragila armonie ce se stabilise între ei.

Până la urmă, la întoarcere, Charlotte îl invitase pe Harris la ea acasă. El o ajutase să pregătească cina. Spre sfârșitul mesei, Charlotte consimți să se confeseze.

– Am un puternic sentiment de vinovăție față de Jimmy, spuse ea. Este îngrozitor să-l abandonez astfel într-un spital, pe care-l detestă, apoi într-un cămin de bătrâni...

– Din păcate, nu poți face nimic altceva. Medicul are dreptate. Jimmy va fi mult mai bine îngrijit într-un serviciu de specialitate decât aici. Tu singură nu vei reuși niciodată să te ocupi cum trebuie de el. Se spun fel și fel de lucruri despre căminele astea de bătrâni, dar la urma urmei, există și unele foarte agreabile.

– Tu ai accepta să te lași închis într-un asemenea loc, chiar de-ar fi aurit?

– Atâta vreme cât sunt în deplinătatea facultăților mele mentale, nu! Dar mai târziu, când voi avea vârsta bătrânului tău prieten, cine știe...

Harris rămase o clipă îngândurat apoi, privind-o pe Charlotte drept în ochi, spuse:

– Ascultă, Charlotte. Inutil să te mai ascunzi după deget. Trebuie să înfrunți realitatea așa cum este, și să ții cont de ea. După tot ceea ce mi-ai spus acum, Jimmy nu mi se pare a fi în stare să stea singur acasă. Pe de altă parte, faptul că este senil va face ca lucrurile să fie și mai ușor de rezolvat. El nu-și va da seama de nimic.

– Dacă îl las în grija unor persoane necunoscute, va fi foarte nefericit. Este încă foarte conștient.

– Nu mi-ai spus tu că ieri nu te-a recunoscut?

– Era dezorientat pentru că se afla la spital, după șocul pe care l-a avut. Reacția lui a fost absolut normală.

Charlotte știa bine că nu mai era nimic normal în comportamentul lui Jimmy. Sigur, bătrânul ei prieten suferise un șoc. Și creierul lui suferise serioase leziuni. Leziuni ale căror sechele vor merge spre agravare. Toate argumentele expuse de Harris erau justificate. Dar Charlotte nu suporta să le audă rostite. Oricum, nimic și nimeni nu-i va putea înlătura sentimentul de culpabilitate.

Văzând-o gata să izbucnească în plâns, Harris se ridică și se apropie de ea. O ridică ușor de pe scaun și o strânse la piept.

– Știu că este o situație foarte dureroasă pentru tine. Totuși, trebuie să-i faci față, să fii curajoasă.

– Voi încerca, murmură ea.

– Nu ești singură, eu am să te ajut. Chiar de mâine, vom merge împreună să vizităm câteva cămine de bătrâni. Și-ți promit că vom găsi un loc plăcut unde Jimmy va putea să-și sfârșească în tihnă zilele.

– Crezi că se poate? Nu vreau să-l știu nefericit.

– Vom face tot ce ne stă în putere ca să-i asigurăm o viață liniștită, chiar dacă este spre sfârșitul ei. Îți promit.

Charlotte zâmbi slab. Harris îi atinse ușor buzele cu un sărut, apoi continuă:

– Du-te și te relaxează puțin pe canapea, eu voi pregăti cafeaua.

Câteva minute mai târziu, aduse o tavă cu două cești de cafea aburindă. Întinsă pe canapea, Charlotte asculta o

melodie de Glenn Miller. Discul era atât de uzat încât zgomotul de fond acoperea cuvintele cântecului. Nu era nevoie să fii ghicitor ca să-ți dai seama că relicva asta îi aparținea lui Jimmy. Harris puse tava pe măsuță și întinse mâna spre Charlotte.

– Hai să dansăm! zise el.

Tandru înlănțuiți, se mișcau în ritmul languros al muzicii. Cu brațele încolăcite pe după gâtul lui Harris, cu capul pus pe umărul lui, Charlotte simțea cum, încet-încet, întreg corpul i se relaxează, iar gândurile triste își iau zborul. Curând, pentru ea nimic nu mai avu importanță decât prezența caldă a bărbatului pe care-l iubea, și bucuria de a vibra în brațele lui.

Cafeaua se răcise complet. Ultima piesă de pe album era pe sfârșite. Harris se duse și alese un alt disc, apoi un altul... Când în sfârșit se făcu liniște, se înserase de-a binelea, camera se cufundase în întuneric.

Charlotte aprinse lampadarul. În lumina lui blândă, ochii îi străluceau de aceeași dorință ca ochii lui Harris. Totuși, acesta, în loc s-o îmbrățișeze din nou, se îndepărtă câțiva pași.

– Este timpul să plec, spuse el.

La aceste cuvinte, Charlotte simți un nod în gât. Trebuia să-l rețină! Prin orice mijloace, trebuia să-l rețină pe Harris! Lăsându-l să plece însemna să rămână iarăși singură cu grijile ei, cu suferința ei, să înfrunte deșertul apartamentului său îngrozitor de gol, cu amintirile lui fericite sau chinuitoare, cu trista realitate a bolii incurabile a lui Jimmy. Tot ce găsi însă de spus fu:

– Și cafeaua? Nu ne-am băut cafeaua!

– Este mai bine așa. Tu ai nevoie de somn acum.

Veni spre ea și-i mângâie cu degetul cearcănele de sub ochi.

– Ai trecut prin momente dificile, adăugă el. O să-ți facă bine o noapte liniștită și un somn bun.

Preț de câteva secunde, ea îi susținu privirea, fascinată de intensitatea strălucirii ei.

Dintr-o dată însă, ca pentru a se pune la adăpost de magnetismul lui, se retrase, speriată de forța care o atrăgea spre el. Cât de mult ar fi dorit să mai împartă cu el măcar o singură noapte, să mai vibreze sub mângâierile lui... Din păcate, Harris îi aparținea acum lui Janice... El va pleca, așadar, o va lăsa singură. Îngrozitor de singură, pentru că nu mai avea alături nici măcar prezența lui Jimmy pentru a o consola. Toți acești ani lungi, bătrânul ei prieten îi fusese un punct de sprijin de care el nici măcar nu era conștient. Va ajunge oare să se obișnuiască cu absența lui? Cu maniile lui de bătrân, cu caracterul lui nesuferit câteodată, cu încurajările pe care i le dădea atunci când avea de înfruntat obstacole... Toate aceste lucruri care umpluseră viața Charlottei în ultimii ani, îi vor lipsi îngrozitor.

Deodată, își dădu seama că astă-seară, mai mult decât de îmbrățișări nebunești, avea nevoie de tandrețe. Dacă Harris ar accepta măcar să rămână, numai pentru a-i ține companie, pentru a-i ușura suferința. Să-l simtă doar alături... Să-i dăruiască doar o noapte liniștită, fără pasiune. O noapte pe care ar împărți-o fără nici un gând ascuns, într-o totală inocență. În felul acesta, a doua zi, Charlotte o va putea privi pe Janice în ochi fără să roșească...

Aceste gânduri cuminți își luară zborul la fel de repede precum veniseră. Harris tocmai dansase cu ea pe un ritm lan-

guros; trupurile lor, încă pline de dorință, nu vor putea rezista ispitei de a-și potoli setea de îmbrățișări. Era mai bine să pună între ei o distanță rezonabilă.

– Ai dreptate, Harris. Poate că este mai bine să pleci... De altfel, cafeaua s-a răcit, oricum.

Ca să-și facă de lucru, Charlote luă o pernuță de pe canapea, o bătu ușor cu palma, apoi o ținu strânsă la piept. În sfârșit, ridică privirea spre Harris.

El o privea în tăcere. În fața ochilor lui scânteietori, ea se simți din nou vulnerabilă.

– Ești sigură că totul va fi bine? Dacă vrei, pot să rămân! Aș dormi pe canapea și nu te-aș deranja.

– Păi... eu... adică...

– Ascultă, Charlotte. Nu este decât un lucru de făcut. Tu du-te și te pregătește de culcare, culcă-te în patul tău, iar eu o să mă instalez aici în salon. De acord?

Cum de se ajunsese aici? Charlottei i-ar fi fost greu să spună. Rămase blocată. Harris a trebuit s-o ia în brațe și s-o ducă la fel ca pe un copil. O puse în pat și plecă imediat. Așadar, acum erau despărțiți, ea în camera ei, el în salon. Oftând ușor, Charlotte începu să se dezbrace. Cum putea Harris să fie atât de inconștient încât să-și închipuie că o ușă era de ajuns ca să-i protejeze unul de altul? Dacă într-adevăr el nu vedea pericolul, înseamnă că, pentru el, ea nici nu exista. Ce nebunie din partea ei să-și imagineze că el încă o dorea! Cu inima strânsă, își puse cămașa de noapte fină și se culcă.

Capitolul 11

Charlotte se cufundă curând într-un somn profund, fără vise. Era în jur de unu și jumătate când se trezi. Rămase o vreme întinsă în pat, cu ochii larg deschiși, răsucindu-și în minte fel șiffel de gânduri, și până la urmă se sculă.

După ce-și puse în grabă un capot subțire peste cămașa de noapte, se strecură în salonul în care dormea Harris. Zări, în întuneric, silueta lui lungă întinsă pe canapea. Respira liniștit. Atentă să nu-l trezească, trecu fără zgomot până la ușa bucătăriei, pe care o închise în urma ei. Abia atunci aprinse lumina.

*
* *

Era o căldură copleșitoare. Charlotte murea de sete. Căuta în frigider ceva cu ce să se răcorească. Poate o ceașcă de cio-

colată rece? Dacă se gândea mai bine, îi trebuia ceva mai tare, o băutură care s-o ajute să doarmă. Găsi în bufet o sticlă de rom. Deși nu aprecia în mod deosebit alcoolul, își turnă puțin într-un pahar, apoi adăugă Cola, și începu să bea, sprijinită de masă.

Aici o găsi Harris câteva minute mai târziu când intră în bucătărie. Cu bustul gol, îmbrăcat doar în pantaloni, avea ochii umflați de somn. Își înăbuși un căscat și întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Nu reușesc să dorm. Îmi pare rău că te-am trezit!

– Nu-i nimic.

Cum el privea, cu un aer surprins, sticla de rom, Charlotte se crezu obligată să-i explice:

– Nu-mi stă în obicei să consum alcool, singură, noaptea. Mi-am zis că asta o să-i vină de hac insomniei mele.

Luându-i paharul, Harris sorbi o gură din acel amestec.

– Fără îndoială că ar fi mult mai eficace dacă ai pune ceva mai mult rom și mai puțină Cola, zise el cu o grimasă.

Fascinată de paharul pe care el îl pusese pe masă, Charlotte nici măcar nu auzi remarca lui. Acum că Harris își muiase buzele în el, băutura trebuia să fi avut o altă savoare, mult mai dulce. Ea nu îndrăzni, totuși, să mai bea. Harris se apropiase și-i cuprinsese cu tandrețe talia.

– Povestește-mi: de ce nu poți să dormi? Din cauza lui Jimmy?

– Într-un fel, da.

Firește, bătrânul ei prieten era una din cauzele insomniei Charlottei. Dar nu era numai asta. Și Harris avea partea lui de

responsabilitate pentru noaptea ei albă. Cum să poată dormi liniștită când fusese obiectul unor îngrozitoare și nedrepte acuzații?

– Harris, reluă Charlotte, voiam să-ți spun ceva în legătură cu copilul nostru. Eu nu sunt vinovată. Soarta a hotărât să nu pot să-l păstrez.

Eliberând-o din îmbrățișare, Harris se îndepărtă de ea, și începu să se plimbe prin încăpere. Charlotte așteptă o clipă înainte de a îndrăzni să-l privească. Acum, nemișcat, el o privea, cu un aer ciudat de detașat.

– După toți acești ani, asta nu mai are nici o importanță, declară el. Înțeleg foarte bine ce s-a întâmplat. Erai atât de tânără, Charlotte! Mult prea tânără pentru a înfrunta problemele pe care ți le-ar fi creat acest copil. Am fost supărat pe tine, mărturisesc. Dar acum văd lucrurile altfel. Dacă ai ales această soluție, ai făcut-o pentru că credeai că nu există alta. Nu trebuie să-ți fie rușine de asta.

Copleșită de remarca lui, Charlotte rămase fără glas. Așadar, Harris n-o credea că pierduse copilul fără voia ei! Nu o va crede niciodată. Pentru el, ea va rămâne eterna logodnică nedemnă care-și sacrificase copilul pentru a scăpa de acea căsătorie care nu-i convenea. Cuprinsă de disperare, își recăpătă graiul.

– A fost un accident, Harris! exclamă ea. Acest copil, copilul nostru, eu l-am vrut. Pentru nimic în lume nu l-aș fi împiedicat să se nască. Cine a putut să-ți bage în cap asemenea grozăvii?

– Tatăl tău, firește! Cine altcineva era la curent cu situația ta?

– Tatăl meu? Dar când? De ce?

Stupefacția și indignarea o făceau pe Charlotte să tremure.

– Îți amintești de afacerea pe care voia s-o încheie cu familia mea? reluă Harris. Mi-a spus că dacă nu obține câștig de cauză, te va obliga să scapi de copil. Pe moment, nu l-am crezut. Credeam că folosește o ultimă armă, fără să aibă însă de gând să-și pună în aplicare amenințarea. La câteva zile după aceea, am primit scrisoarea ta...

– Cum de a putut tata să aducă un asemenea argument? Știa foarte bine că niciodată nu l-aș fi ascultat în această privință. Pe de altă parte însă, amenințarea lui nu cred că a folosit la ceva. Oricum, tu nu acceptaseși să te căsătorești cu mine decât pentru că eram însărcinată.

– Chiar așa crezi? întrebă Harris.

Charlotte îi susținu privirea. O privire plină de tandrețe, dar și de regrete. Ghemuindu-se la pieptul lui, ea șopti:

– Te-ai fi căsătorit cu mine, chiar și fără copil?

– Eram îndrăgostit nebunește de tine, Charlotte.

– Greu de crezut, dacă îmi amintesc felul în care te purtai cu mine. Mi se părea că nu ești prea grăbit să te însori.

– Știu. Și eu eram tânăr. Tu treziseși în mine o pasiune care mă speria. Ca toți băieții de vârsta mea, îmi jurasem să n-am legături serioase. Mă teroriza gândul că va trebui să-mi petrec restul vieții lângă aceeași femeie. Și apoi, te-am întâlnit pe tine... Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Când te-am văzut pentru prima oară, am fost cucerit imediat de tot ceea ce emana din tine. La început, am crezut că este vorba doar de o

aventură, că vei ieși din viața mea la fel de repede pe cât ai intrat. Credeam prostește că ești o fată la fel ca atâtea altele...

– Acum, sincer vorbind, asta și eram...

– Nu. Eu am știut imediat că erai altfel, că alături de tine viața ar avea un alt sens. Te iubeam, Charlotte dar nu mă simțeam pregătit să-mi asum această dragoste. Și atunci, am luptat din toate puterile ca s-o resping. Tu îți făcuseși obiceiul să-mi telefonezi cu regularitate, îți amintești? Nu trăiam decât în așteptarea telefoanelor tale. Să-ți aud vocea, să te văd, să te țin în brațe, reprezenta pentru mine cea mai mare fericire. În același timp însă, tu erai și o amenințare pentru libertatea mea. Îi mulțumeam lui Dumnezeu că mi te scosese în cale, și-l blestemam în aceeași măsură. Îmi dăruise cel mai frumos cadou: o fată minunată! Dar acesta nu era un cadou otrăvit, din moment ce mă sacrifica pe altarul pasiunii? Acum poți înțelege răceala comportamentului meu? Eram conștient de suferința pe care ți-o provocam. Dar crezi că eu n-am suferit la fel de mult?

Să-l creadă? Charlotte își dorea din tot sufletul s-o poată face. Amintirile pe care le avea din acea perioadă, totuși, nu pledau deloc în favoarea lui Harris.

– Când te-am anunțat că eram însărcinată, te-ai înfuriat cumplit, la gândul că va trebui să te căsătorești cu mine...

– Îmi doream să mă căsătoresc cu tine pentru că așa aș fi ales eu, nu din obligație. M-am simțit frustrat, deposedat de liberul meu arbitru, depășit de evenimente. A fost o reacție stupidă, sunt de acord, care avea drept cauză tinerețea mea. Ceea ce mă supăra însă foarte tare și mă contraria mai ales, era

faptul că venirea acestui copil îți impunea și ție niște obligații. Voiam să fiu sigur că mă iubeai doar pentru mine, nu pentru că eram doar o soluție la problema ta.

– Te iubeam cu adevărat, cu sau fără copil. Nu ți-am spus asta niciodată?

– Într-adevăr, mi-ai spus-o și mi-ai repetat-o. N-ar fi trebuit, desigur, să pun la îndoială cuvintele tale. N-aveai decât șaptesprezece ani, Charlotte. La vârsta asta, nu ești prea sigur de propriile tale sentimente. Și apoi, recunoaște, ideea acestei căsătorii nu părea să te entuziasmeze peste măsură.

– Nu este un act de glorie să obligi un bărbat să-și lege viața de a ta. Mă simțeam îngrozitor de vinovată.

– Auzindu-te ce spui, cineva și-ar putea imagina că tu m-ai înlănțuit cu forța. După câte îmi amintesc, nici eu n-am opus prea mare rezistență... Tatăl tău cunoștea foarte bine sentimentele mele față de tine, și a încercat să profite de ele.

– Te-a mințit. Eu n-aș fi acceptat niciodată să sacrific copilul nostru.

Toți acești ani pierduți din cauza unei neînțelegeri? Ce încurcătură! Pe Charlotte o revolta și o făcea să-i fie rușine gândul că propriul ei tată îi provocase această nenorocire. Cum să-l mai privească, după asta, în ochi pe Harris fără să roșească? Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el o luă în brațe.

– Tu nu ești vinovată de actele tatălui tău. S-a folosit de tine chiar mai mult decât de mine pentru a-i păcăli pe ai mei. Când mă gândesc că l-am crezut! Oare o să mă poți ierta vreodată?

– Să uităm toate astea, dragul meu.

Ridicându-se în vârful picioarelor, Charlotte îl sărută ușor pe buze. Un sărut tandru căruia el îi răspunse cu o ardoare înflăcărată.

În timp ce continua s-o sărute, Harris începu să-i acopere trupul cu mângâieri pricepute. Când mâinile lui se strecurară pe sub cămașa de noapte, un foc delicios o cuprinse pe Charlotte. Gemu de plăcere când în sfârșit palmele lui îi cuprinseră sânii... El o strânse mai tare fără să înceteze s-o mângâie. Ea își lăsă capul pe spate pentru a-și putea oferi mai bine gâtul. Oh! De-ar muri acum! S-ar lăsa ucisă de flacăra devoratoare a dorinței...

– Charlotte, lasă-mă să te iubesc, șopti el.

– Sunt a ta, dragostea mea, doar a ta, ca odinioară...

Charlotte ardea întreagă în focul pe care mâinile lui Harris îl ațâțau în fiecare clipă, nu-și mai dorea decât o ultimă picătură de fericire, când se va contopi cu el. Luând-o în brațe ca pe un copil, el o duse în dormitor, o puse pe pat, apoi, cu infinite precauții, începu s-o dezbrace. Charlotte se lăsă în voia lui, cu inima bătând nebunește, pradă unei minunate stări de plutire...

Era goală, fremătă, în așteptarea îmbrățișării care le va deschide porțile cerului, când, cu totul imprevizibil, își strânse pe ea capotul subțire, ca pentru a se proteja de privirea arzătoare a lui Harris.

– Nu trebuie, murmură ea. Nu avem dreptul.

Descumpănit, el o întrebă:

– De ce?

– Nu-mi aparții. Ești logodnicul Janicei, nu al meu.

– Nu este nimic altceva? Este într-adevăr singurul motiv care te reține?

– Nu ți se pare că Janice este un obstacol suficient între noi?

Nici un răspuns. Atunci, pentru a fugi de ispita de a ceda dorinței sale, Charlotte își aruncă pe umeri capotul, gata să iasă din încăpere. Harris o prinse de mână.

– Și dacă nu m-aș însura cu Janice?

Cum ea îl privea neîncrezătoare, Harris continuă:

– Nu am de gând să mă căsătoresc cu ea.

Părea sincer. De ce să nu-l creadă? Charlotte se lăsă prinsă de vraja privirii lui. Ardea de dorința de a mai vibra sub mângâierile lui, de a se lăsa sărutată, de a-i culege de pe buze gustul amețitor al răsuflării. La fel ca odinioară, el o fermecase și ea, înnobilată de o fericire regăsită, se supunea fără să mai reziste voinței lui. Nu-și mai dorea decât să se abandoneze dorinței, să se ofere buzelor lui senzuale, brațelor lui viguroase și tandre... Din moment ce singura piedică în calea dragostei lor nu mai exista, cu inima plină de bucurie, Charlotte își smulse capotul fin și se oferi fără pudoare mâinilor lui Harris.

*

* *

– Ei bine, ce zici? întrebă Harris.

Cu mâinile pe volan, răbdător, aștepta răspunsul ei. Charlotte mai privi o dată impunătoarea clădire a cărei arhitectură modernă oferea un ciudat contrast cu verdeața care o înconjura.

– Oricum, aici sau în altă parte... răspunse ea. Pentru Jimmy, nimic nu va înlocui casa noastră.

– Ascultă, Charlotte, am vorbit deja despre asta de o mie de ori! Credeam că ai acceptat în sfârșit ideea de a-l încredința pe bătrânul tău prieten unui cămin specializat. Nu există nici o altă soluție, știi foarte bine. Acesta pe care l-am vizitat mi se pare demn de încredere.

De trei zile, nu făcuseră altceva decât să viziteze diverse reședințe, cămine, case de sănătate... Unele mai deprimante decât altele... Unele erau întunecoase, supraaglomerate, adevărate anticamere ale morții, altele, sclipind de curățenie, aseptizate, dar reci ca niște morminte.

Pe lângă aceste locuri care-ți întorceau pe dos stomacul, „La Colombine“ arăta ca o oază. Perfect echipată din punct de vedere medical, fără ca să semene totuși cu un spital, dădea mai mult impresia unei pensiuni de familie decât a unui centru de sănătate. Peste tot, în camere, în sala de mese, în saloane, domnea o atmosferă caldă. Nu era nimic de spus nici despre personal care părea eficient și prietenos.

Harris avea dreptate. N-avea rost să șovăie. Totuși, Charlotte nu reușea să ia o hotărâre. Acești ani lungi petrecuți împreună cu Jimmy lăsaseră asupra ei o amprentă de neînlăturat. I se frângea inima la gândul că se va despărți de el.

O mai preocupa și o altă problemă: cea a banilor. Toate avantajele oferite de acest cămin de bătrâni se plăteau foarte scump. Chiar și cu ajutorul social la care Jimmy avea dreptul, resursele bătrânului nu erau de ajuns ca să acopere cheltuielile. Bineînțeles, Charlotte era pregătită să-l ajute financiar. Dar ce o să-i mai rămână și ei ca să trăiască? Un salariu de învățătoare debutantă nu reprezenta o sumă enormă. Ezista totuși o soluție: pe lângă slujba de învățătoare, s-o continue și pe cea de chelneriță la *Calul negru*. Dar erau oare compatibile aceste două meserii?

În timp ce o năpădeau toate aceste gânduri, Harris nu-și lua ochii de la ea. În aceste trei zile, se purtase cu o răbdare și o delicatețe exemplare. Chiar dacă nu se mutase la Charlotte, își petrecuseră împreună nopțile și zilele. Dar în ciuda acestei intimități, fata prefera să nu abordeze cu Harris spinoasa problemă a banilor.

– Aș putea să-mi păstrez slujba de la bar? întrebă ea.

– Parcă mi-ai spus că ai un post de învățătoare?

– Uite ce este, Harris. Locul acesta mi se pare perfect pentru Jimmy. Dar este deosebit de scump. Fără încă o slujbă pe care să mă bazez, măcar în zilele de sfârșit de săptămână, nu voi reuși să plătesc taxele.

– Cum poți să te gândești să faci două meserii deodată? Mi se pare imposibil.

– Și totuși, asta am făcut – sub altă formă – timp de cinci ani. Nu-ți face griji pentru mine, sunt obișnuită. Dar am absolută nevoie de încă un salariu, înțelegi?

– Este singurul lucru pe care-l poți face ca să-ți rezolvi problema, să lucrezi zi și noapte? Nu crezi că ar fi mult mai simplu dacă te-aș ajuta eu? Nu știu de ce sumă ai nevoie, dar bănuiesc că nu mă va duce la ruină.

Lucrul de care Charlotte se temea cel mai mult tocmai se produsese. Harris îi propusese ajutorul lui financiar. A-l accepta ar însemna o adevărată palmă dată orgoliului ei. Erau amanți, și atâta tot. Nici nu se punea problema pentru Charlotte să se vândă! Chiar și pentru binele lui Jimmy.

– Mulțumesc, dar n-am ce face cu banii tăi! Poți să ți-i păstrezi.

– Preferi așadar să te fâțâi sub privirile pofticioase ale clienților! exclamă Harris.

Părea scos din fire. Fără să se lase impresionată, Charlotte îi replică:

– Să zicem că este mai puțin rău decât ceea ce-mi oferi tu.

– Ce vrei să spui? Poți vorbi mai limpede?

– Este totuși evident. Știi foarte bine felul relației noastre. Aș fi cumplit de umilită la gândul de a primi bani de la tine.

– Tot nu înțeleg. Explică-mi ce are atât de deosebit relația noastră.

Charlotte ridică privirea spre cer, exasperată. Ai fi zis că lui Harris îi făcea plăcere s-o tortureze. Totul ar fi fost atât de simplu dacă s-ar fi oprit aici cu discuția asta sterilă.

– În ultimii ani, mi s-a întâmplat adeseori să trec prin perioade dificile, reluă ea. Cu toate acestea, n-am acceptat niciodată să fiu plătită ca amanta unui bărbat. N-am nici un motiv ca să încep astăzi!

– Așadar, îți imaginezi că am de gând să te întrețin!

De data aceasta, Charlotte mersese prea departe. Fu conștientă de asta văzându-l pe Harris întunecându-se. Acesta porni motorul și apăsă pe accelerație. Mașina demară brusc, evitând în ultima clipă o altă mașină staționată în parcare. Charlotte aruncă o ultimă privire impunătoarei clădiri încojurate de verdeață. Data viitoare când va veni aici, Jimmy o va însoți, și ea va pleca apoi fără el... Nedorind să-i ofere lui Harris spectacolul disperării ei, luptă din răsputeri să-și rețină lacrimile.

*
* *

Mergeau spre oraș. Cerul se întuneca încetul cu încetul. Curând, picăturile de ploaie căzură pe parbriz. Harris porni ștergătoarele. Doar mișcarea acestora pe geam, zgomotul motorului și fâșâitul cauciucurilor pe șoseaua udă tulburau liniștea apăsătoare.

Din când în când, Charlotte se încumeta să arunce o privire spre însoțitorul său, pândindu-i expresia feței, cel mai mic freamăt al buzelor, sau o încruntare fugară a sprâncenelor. Se vedea că era foarte furios. Și de asemenea, rănit profund. Era evident că vorbele Charlottei aveau de ce să deranjeze și pe cineva mai puțin sensibil. Îi părea rău acum că le rostise. Propunerea lui Harris pornise dintr-un elan de generozitate. Ea știa asta și acest lucru o făcea să fie teribil de nefericită. Pe de altă parte, dacă accepta, nu însemna că ar da relației lor un cu totul alt sens?

Tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Cum s-o rupă? Poate cerându-și scuze? Făcându-și curaj, Charlotte se hotărî.

– În legătură cu ce am spus adineauri... vreau să-ți spun că... îmi pare rău. N-a fost frumos din partea mea. Tu ai dat dovadă de generozitate, și eu... Îți cer iertare.

Harris nu se clinti. Ca și cum nici n-ar fi auzit. Nu vorbi decât mult mai târziu, când ajunseră în apropierea hotelului.

– Am să te las aici, zise el. Mașina ta este în parcarea hotelului. Poți să ți-o duci acasă.

Trecuseră trei zile de când mașina Charlottei ocupa un loc în parcarea de la Foothills. Până acum, nu părea să fie nevoie s-o ia urgent de acolo. De ce Harris părea dintr-o dată grăbit să scape de ea? Era o modalitate ca oricare alta de a-i da papucii, fără îndoială. Asta însemna oare sfârșitul relației lor, sau el va profita de situație ca s-o dea afară? Întrebarea asta îi stătea pe buze Charlottei. Era mai bine totuși să aștepte un moment mai potrivit ca s-o pună. Dar mai târziu, după ce-i va fi trecut furia, va fi Harris într-o dispoziție mai bună față de ea?

El opri mașina în spatele celei a Charlottei. Cum nu făcu nici un gest ca s-o ajute să-și desfacă centura de siguranță, o desfăcu ea singură, apoi deschise portiera. Înainte să coboare, se întoarse spre Harris ca să-l salute. Acesta, imperturbabil, nu-i acordă nici o privire. Ei bine, asta e! Ea își ceruse scuze. Ce ar mai fi putut face altceva? Să se ducă naibii, cu susceptibilitatea lui bolnăvicioasă!

Charlotte coborî în ploaia care cădea cu găleata. Imediat, Cadillac-ul demară. Roțile din spate împroșcară un jet de apă noroioasă care o stropi pe Charlotte până la genunchi. Pantalonii cu care era îmbrăcată se udaseră.

– Îmi pare rău, Charlotte.

Harris se afla lângă ea, spășit. Își scoase o batistă din buzunar și șterse stângaci petele de noroi.

– N-am făcut-o special, continuă el.

– Nu se poate!

El o privi. Cu ploaia care-i șiroia pe față, părea mult mai tânăr, aproape vulnerabil. Se ridică, și luă mâinile Charlottei într-ale lui.

– Poate că nu reacționez întotdeauna prea elegant, dar nu mă comport totuși ca un puști prost crescut! Dacă am plecat atât de repede, am făcut-o pentru că refuzul tău de a accepta ajutorul meu m-a rănit profund. Îți cer iertare, Charlotte.

– Nu, eu sunt de vină. N-ar fi trebuit să spun niciodată toate grozăviile acelea.

– Să uităm asta. În ce privește problemele tale bănești, să le lăsăm deocamdată la o parte. O să te mai gândești la ele când vei fi odihnită.

Ce-și închipuia Harris? Că ea se va răzgândi? Că va fi de acord să primească bani de la el? Înseamnă că n-o cunoștea bine. Avea și ea mândria ei. Ceruse vreodată ajutorul cuiva? Nici măcar propriului său tată. Doar din partea lui Jimmy acceptase ajutorul. Un ajutor moral. Niciodată nu fusese vorba despre bani între ei. Acum, era rândul ei să-l ajute pe bătrân,

să-i facă mai ușori ultimii ani de viață. Ce mulțumită ar fi fost dacă ar fi putut să-l țină acasă, să-l îngrijească, să-l încurajeze! Din păcate, trebuia să-l încredințeze altor mâini. El avea nevoie de îngrijiri costisitoare, va face ea într-un fel ca să i le poată plăti. Singură. Fără oferta, oricât de spontană ar fi fost ea, a lui Harris.

Înainte de toate însă, trebuia să se împace. Să pună capăt acestei ciondăneli stupide.

Dornică să rupă tensiunea, Charlotte îi adresă un zâmbet lui Harris. Ploaia împrospătase tenul fetei și-i încrețise părul. Oare ea își dădea seama cât era de atrăgătoare? se întreba Harris. Ochii lui străluciră cu o sclipire mai intensă. Se aplecă spre ea s-o sărute.

În clipa aceea, un fulger sfâșie cerul.

– Dacă rămânem afară, o să pierim fulgerați, șopti Harris.

O luă pe Charlotte de mână și o conduse în fugă până la intrarea în hotel, în vreme ce afară răsună bubuitul primului tunet.

Capitolul 12

Ajunseră în hotel gâfâind, râzând în hohote. Uitaseră de toate grijile. Nu mai aveau decât o grabă: să-și schimbe hainele care erau ude leoarcă.

Evitând intrarea principală, Harris și Charlotte se îndreptau spre ascensorul rezervat personalului când Tony, care își reluase serviciul, răsări în fața lor.

– Mi s-a spus că tocmai v-ați întors, domnule Jordan, zise el. Trebuie să vă vorbesc neapărat.

Charlotte rămăsese cu gura căscată. Știa că veștile se răspândesc repede la Foothills. De data asta, era limpede că cineva îi văzuse îmbrățișându-se în ploaie! Trecuseră doar cinci minute de când Harris își parcase mașina, și deja bârfele erau în toi. Cum Tony o privea cu un aer ciudat, ea roși. Probabil că și prietenul ei era de acum la curent cu acel sărut.

– Suntem uzi până la piele, spuse Harris. Este chiar atât de urgent?

– Urgent? Nu chiar. Vreau doar să vă arăt ceva. Și dumneavoastră și lui Charlie, de altfel. Sunt nerăbdător să aflu ce părere aveți.

Harris ezită. Charlotte, care chiar că nu avea chef să-l urmeze în apartamentul lui de când se știa pândită de colegele sale, consideră nimerit să intervină.

– Să mergem să vedem ce vrea să ne arate Tony.

Harris aruncă o privire spre hainele ude ale Charlottei. Nici ale lui nu erau deloc într-o stare mai bună.

– Trebuie să te schimbi mai întâi, zise el. O să răcești.

Ar fi putut măcar să vorbească mai încet! Tony auzise totul și, în câteva minute, toți angajații hotelului vor afla cu câtă familiaritate îi vorbise domnul Jordan Charlottei! Încercând să vorbească pe un ton cât mai firesc, ea replică:

– Mă simt foarte bine. Și sunt curioasă să văd ce vrea să ne arate Tony.

– De acord. Atunci, numai pentru câteva minute.

Cu o expresie veselă pe față, Tony porni înaintea lor spre bar. Ajunși aici, îi conduse la tejghea. Apoi, cu mândrie, le arătă un tablou atârnat pe perete în locul oribilului tablou pe care, de îndată ce sosise aici, Harris l-a făcut să dispară. În ramă, o pictură în ulei o reprezenta pe Charlotte, îmbrăcată într-o rochie strânsă pe corp, roșie, care-i dezvăluia formele mai sugestiv chiar decât vechea ei uniformă de chelneriță.

„Cel puțin, nu m-a pictat goală!“ Acesta fu primul gând al Charlottei descoperind surpriza pe care i-o pregătise Tony. Dar era ea oare conștientă de extrema senzualitate care emana din fiecare trăsătură a ei, din cotururile trupului său? Ar fi trebuit să fii orb ca să nu remarci asta. Ceva mai subtilă era expresia timidă a privirii, inocența zâmbetului. Portretul acesta dădea o imagine ciudat de vulnerabilă a Charlottei.

Nu-și dădu seama imediat de asta, prea stânjenită să se vadă expusă privirii publicului într-o ținută atât de tulburătoare.

Cum Tony aștepta cu nerăbdare verdictul lor, Charlotte se întoarse spre Harris. Era evident că nici acesta nu aprecia mai mult decât ea opera angajatului său. Grijulie să menajeze susceptibilitatea lui Tony, Charlotte preferă să mintă.

– Este foarte drăguț! afirmă ea cu convingere.

– Drăguț? strigă Tony. Vrei poate să spui: sublim! Este cel mai bun tablou pe care l-am pictat vreodată.

Pe un ton zeflemitor, Harris o întrebă pe Charlotte.

– Ai pozat pentru această capodoperă?

– Firește că nu! Ce ți-ai imaginat?

– Ai noroc! Nu ți-aș fi iertat-o niciodată.

Din fericire, acest schimb de cuvinte fusese făcut cu voce scăzută. Tony nu-i auzise. Altfel, n-ar mai fi continuat să-și admire opera cu un aer din ce în ce mai satisfăcut.

– Mie mi se pare că Tony are talent, remarcă Charlotte în șoaptă.

– Evident, ar fi trebuit să bănuiesc că ție o să-ți placă asta... lucrul ăsta. Așa cum îți place să-ți dezvălui farmecele în fața clienților!

Cât dispreț în glasul lui! Charlotte îi cunoștea multe defecte lui Harris dar, până acum, nu-l știuse și snob. De ce, în ochii lui, munca de chelneriță era atât de înjositoare? Nu era o meserie ca oricare alta? Nu merita puțină stimă? Ei nu-i fusese niciodată rușine să lucreze aici. Existau mijloace și mai umilitoare de a-ți câștiga pâinea...

Tony își luă ochii în sfârșit de la tablou și o privi pe Charlotte, apoi pe Harris. Văzând fața încruntată a acestuia, întrebă:

– Ce se întâmplă?

– Scapă-mă imediat de... lucrul ăsta! Nu ți-am dat voie să-l atârni aici. Nu vreau să-l mai văd.

Bineînțeles că Tony nu prevăzuse o asemenea reacție. Păli brusc. Charlotte suferea la fel de mult ca el pentru umilința la care era supus. Prietenul ei petrecuse multe ore în fața șevaletului. Dumnezeule! De ce n-o fi ales alt subiect? Dacă ar fi pictat un peisaj, sau o natură moartă, sau chiar un nud care ar fi reprezentat altă femeie, ar fi fost evitată această penibilă confruntare. Mișcată de dezamăgirea lui Tony, Charlotte se pregăti să-i ia apărarea. Dar nu mai avu timp.

– Ah! Iată-te, Harris! strigă o voce feminină.

Janice tocmai apăruse, voioasă, exuberantă. Zărind tabloul agățat pe perete, îi aruncă o privire scurtă. După care, se întoarse spre Charlotte.

– Îți seamănă leit, zise ea. Pictorul este foarte talentat. A reușit să prindă ceea ce te caracterizează: dorința dumitale de a pune mâna pe toți bărbații!

Era greu să rămâi de piatră la o asemenea insultă. Charlotte ar fi putut să-i dea o replică pe măsură dacă Janice, adresându-i-se lui Harris, n-ar fi continuat:

– În ultimele zile n-am prea avut ocazia să te întâlnesc. Cum tocmai am aflat că ești aici, n-am pierdut nici o secundă să vin.

Scoțându-și de pe deget smaraldul oferit de Harris, i-l întinse acestuia.

– Poftim! zise ea. De data asta, nu mai poți refuza să-l primești înapoi.

Smaraldul acesta făcuse senzație când Janice apăruse la hotel prima oară. Piatra, de cel puțin șase carate, era superbă. Și le făcuse să viseze pe multe angajate ale hotelului Foothills...

În clipa când Harris luă inelul, Charlotte îi întâlni privirea. A ei spunea multe despre ceea ce simțea în acest moment. Încă o dată, fusese trădată. În ultimele trei zile, se gândise că bărbatul pe care-l iubește îi aparține doar ei. Trei zile și trei nopți în care crezuse în afirmațiile lui Harris: că nu se va căsători cu Janice. O minciună în plus la activul lui! Amară dezamăgire... Charlotte le întoarse spatele și plecă alergând. În spatele ei, Harris striga:

– Așteaptă, Charlotte, așteaptă!

Când ajunse pe coridor, se auzi un tunet teribil și, imediat după aceea, întregul hotel fu cufundat în beznă. Probabil că fulgerul atinsese una din liniile de înaltă tensiune. Fără să piardă nici o clipă, Charlotte fugi spre ușa de la intrare aflată drept în fața ei, binecuvântând pana de curent care-i permitea să scape de ochii lui Harris.

Afară, furtuna se dezlănțuise. Ploaia și vântul îi biciuiau fața. N-avea importanță. Trebuia să fugă. Să fugă departe de cel care o înșelase atât de îngrozitor.

Înfruntând furtuna, alergă până la mașina ei. Fulgerele se succedau cu repeziciune, înspăimântătoare, iar bubuitul tunetelor părea să anunțe sfârșitul lumii. Sub puterea teribilă a vijeliei, copacii de pe marginea șoselei se încovoiau periculos de mult. Cu mâna tremurând, Charlotte deschise portiera.

Chiar în clipa în care demara, Harris ieșea în fugă din hotel. Charlotte abia avu timp să-l zărească în oglinda

retrovizoare înainte de a fi orbită de o jerbă de foc. Cerul se aprinse cu un vuiet asurzitor. O scuturătură violentă zgudui mașina. Parbrizul se făcu țăndări... Buimăcită, Charlotte privea la crengile încâlcite căzute în jurul ei. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că trăsnetul tăiase în două unul dintre ulmii plantați la bordură. În cădere, copacul îi zdrobise capota, îi spărsese parbrizul, iar menghina crengilor îi înfundase portierele. În urma loviturii, Charlotte dăduse cu capul de colțul tabloului de bord. Pe braț, o tăietură lungă până aproape de palmă, sângera. Șocată, nu-și putea desprinde privirea de firișorul stacojiu care i se prelingea pe piele. Deodată, totul se încețoșă. Charlotte vru să țipe, să strige după ajutor. Dar nici un sunet nu-i ieși de pe buze. Își pierduse cunoștința.

*
* *

Cineva o forța să bea. Ea era culcată, fără să poată mișca nici brațele nici picioarele, și cineva voia s-o oblige să bea acest lichid infect!

– Ce este ăsta? întrebă ea.

– Coniac. O să-ți facă bine.

Recunoscând vocea lui Harris, întoarse capul spre el.

– Nu pot să sufăr coniacul! Te arde pe gât și-ți dă dureri de stomac.

– Dar te și ajută să-ți revii după emoții mari.

Harris era așezat pe marginea patului. Cu o mână fermă, o ținu pe Charlotte care începuse să se agite. De parcă pledul cu care o învelise nu era suficient de greu ca s-o împiedice să se miște!

Insistând, totuși, reuși să-și elibereze brațele. Abia atunci vru să afle unde era.

– Te-am adus la mine, în apartamentul meu, declară Harris.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu-ți mai amintești?

Vocea lui Harris răsuna ciudat în capul ei. Era ca amplificată de difuzoare și avea niște intonații blânde și aspre în același timp, mergând de la tonuri ascuțite la grave. Totul avea parcă proporții neobișnuite. Făcea eforturi considerabile să vorbească, să gândească. Și gaura asta neagră din memoria ei... Încetul cu încetul, îi apărură în minte câteva imagini. Imagini foarte vagi.

– Cred că era un copac...

Și apoi amintirile îi deveniră mai precise. Brusc, Charlotte își reaminti totul: mingea de foc, zgomotul infernal, cioburile de sticlă, ramurile care-i zgâriau brațele, fața. Și ea era prizoniera acelei cutii de tablă, încercând să țipe... Trebuia să fugă, să fugă, să scape din capcana ei metalică. Dintr-un salt, se ridică. Imediat, Harris o obligă să se culce la loc.

– Calmează-te, Charlotte. Ești rănită. Am chemat doctorul. Ar trebui să fie deja aici. Probabil că a întâmpinat ceva obstacole pe drum. Pe furtuna asta...

Atunci, ea își reaminti tot ce se întâmplase înainte de accident.

– N-am nevoie de doctor! strigă ea. Nici de tine n-am nevoie. Tot ce vreau este să nu te mai văd niciodată. De ce m-ai adus în apartamentul tău? N-am ce căuta aici. Și în nici un caz, culcată în patul tău.

Charlotte se zbătu. Era însă prea slăbită ca să se poată elibera din mâinile lui Harris. Nu încetă totuși să-l copleșească cu reproșuri.

– Iarăși m-ai mințit. Egoistule! Nu ești decât un egoist!

– Din moment ce spui asta, trebuie să ai motivele tale. Măcar lasă-mă să-ți explic...

– Să-mi explici? Ce să-mi explici? Că aveai de gând să te însori cu Janice, păstrându-mă în continuare doar pentru plăcerea ta? Te-ai gândit măcar că aș fi putut rămâne însărcinată? S-a mai întâmplat în urmă cu câțiva ani... Ai uitat?

Spre marea surprindere a Charlottei, chipul lui Harris se lumină.

– Ești cumva însărcinată cu mine? întrebă el cu o expresie de încântare pe față.

– De unde vrei să știu? Este prea devreme ca să pot fi sigură.

Cu o mutră necăjită, Harris oftă.

– Când ți-am spus că n-am de gând să mă însor cu Janice, spuneam adevărul, reluă el. Nu mințeam, îți jur. Crede-mă, draga mea, singura persoană cu care-mi doresc să mă leg pe viață, ești tu.

Cum el o ținea de mâini, Charlotte vru să se elibereze. Știa prea bine cât valorau promisiunile lui! Dar el insistă:

– Te iubesc, inimioara mea, vreu să fii soția mea.

– Inimioara ta! Nu așa îi spuneai și Janicei? Până în ziua de azi, ați fost logodiți! Îndrăznește și spune că nu-i adevărat!

– Ai dreptate. N-am fost prea sincer cu tine. Îmi pare rău.

Harris se ridică și făcu vreo câțiva pași prin încăpere. Părea îngândurat, cu privirea tristă, incredibil de obosit. În câteva minute, omul de afaceri atât de sigur pe el, seducătorul, devenise o ființă umană care impresiona prin vulnerabilitate. Charlottei i se strânse inima.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Harris se opri din mers. Rămase o clipă pierdut în gândurile lui, apoi se hotărî să vorbească.

– Aceste ultime luni n-au fost ușoare pentru nimeni. Janice și cu mine tocmai ne sărbătoream logodna când tu ai reapărut în viața mea. Ce poate fi mai firesc pentru un bărbat de vârsta mea decât să se gândească să-și întemeieze o familie? Pe Janice o cunoșteam de multă vreme. Aveam amândoi multe puncte comune. Am fi putut să fim un cuplu fericit. Faptul că nu eram îndrăgostit de ea nu mi se părea un obstacol în calea reușitei căsniciei noastre. Cunoscusem dragostea nebună alături de tine. Știi foarte bine unde ne-a dus această dragoste. După acea nefericită experiență, pasiunea nu mi se mai părea un factor indispensabil pentru a realiza o uniune armonioasă.

– Așadar, în această stare de spirit te gândeai la căsătoria voastră? Dar Janice, ea cum vedea lucrurile?

– Nu prea știu exact. Avea prea puțină importanță pentru ea faptul că o iubesc sau nu. Cel puțin, așa credeam. Ea avea

mai degrabă nevoie de siguranță, de confort. Cu mine, era sigură că niciodată nu-i va lipsi nimic. Înțelegi acum de ce mi-a fost atât de greu să rup relația cu ea?

Harris părea sincer dezolat. Pentru Janice. Dar Charlottei îi era greu să admită asta. Rivala ei nu-i făcuse niciodată impresia unei femei lipsite de apărare, vrednică de milă.

– De ce îți faci atâtea griji pentru ea? întrebă Charlotte.

– Janice a avut o copilărie foarte tristă. Și-a pierdut foarte devreme tatăl. Mama ei era mereu bolnavă. Să spunem mai degrabă că se complăcea în starea de boală. Era un mijloc ca oricare altul de a o face pe fiica sa să-i fie aproape. Janice și-a petrecut cei mai frumoși ani ai copilăriei închisă în casă, într-o atmosferă morbidă. Nu ieșea niciodată! Nu-și făcea nici cea mai mică plăcere. Inutil să-ți mai spun că a suferit mult. Ceea ce n-a împiedicat-o, anul trecut, după ce mama ei a murit, să se prăbușească într-o depresie profundă. De fapt, tocmai în momentul acela eu am cerut-o în căsătorie. Cu riscul de a părea înfumurat, mărturisesc că m-am gândit că aduceam în felul acesta o soluție suferinței ei.

– Și acum? Crezi la fel?

– Sincer să fiu, nu! Soarta a eliberat-o pe Janice de tirania mamei sale. Avea într-adevăr nevoie să profite din plin de proaspăta ei libertate. Nu să se lase înlănțuită de noi constrângeri. Și, ca lucrurile să fie și mai complicate, în clipa când te-am revăzut, această legătură a început să mi se pară și mie o povară.

Harris veni și se așeză din nou lângă Charlotte. Aceasta se gândi o vreme, apoi spuse:

– Întâlnirea noastră, vorbesc de cea de acum, a avut loc pe la începutul verii. În tot acest timp, tu ai rămas logodit cu Janice, remarcă ea.

– Asta poate să ți se pară paradoxal, într-adevăr. La început, n-am vrut să recunosc că încă te mai iubeam. Toți acești ani lungi în care am luptat împotriva acestei iubiri, încercând să mi te alung din minte... Devenise o obișnuință. Și apoi, într-o zi, am renunțat... Îți amintești noaptea aceea faimoasă în care Gary te-a agresat? Asta m-a înnebunit! N-aveam în cap decât un gând: să-l ucid pe individul acela sinistru. Aș fi făcut-o dacă nu ne-ar fi despărțit ceilalți.

Charlotte fu străbătută de un fior. Încă puțin, și Harris ar fi devenit ucigaș din cauza ei! Și-ar fi sfârșit zilele în închisoare, din dragoste... Dumnezeule, ce grozăvie! Retrospectiv, se simți inundată de un val de teamă. Vru să-l cuprindă în brațe, de parcă asupra lui plutea o amenințare reală. Vru să-l strângă la piept, să-l protejeze... În loc de asta, ca și cum un geniu al răului se distra stăvilindu-i dorința, reuși doar să spună:

– Acest incident îți oferea ocazia visată pentru a rupe logodna cu Janice. De ce n-ai făcut-o? Mi s-a povestit despre cearta pe care ați avut-o. Ți-a dat atunci înapoi inelul, dar tu nu l-ai acceptat. Ciudat, nu-i așa, din partea unui bărbat care dorea atât de mult să-și recapete libertatea!

– A fost din cauza lui Gary.

– Gary? Ce are el de-a face cu Janice?

– Ea voia să mă părăsească pentru a se căsători cu el.

– Iată cum s-ar fi aranjat totul! Și de ce te-ai opus? Nu, zău, Harris, explicațiile tale nu sunt deloc convingătoare.

– Lasă-mă să termin povestea înainte de a mă judeca. Eu nu eram îndrăgostit de Janice, este adevărat. Mă simțeam totuși răspunzător față de ea. Merita ceva mai bun decât pe ticălosul acela de Gary. Tu, mai mult decât oricine, tu ar trebui să înțelegi, după tot ceea ce te-a făcut să suferi. Trebuia cu orice preț s-o pun în gardă pe Janice. Așa, dintr-o dată, nu era deloc ușor. Ca să câștig timp și s-o împiedic să facă cea mai mare prostie din viața ei, trebuia să încerc totul. Chiar și s-o fac să creadă că eu încă mai țineam la căsătoria noastră.

Harris făcu o pauză. Charlotte îl ascultase fără ca măcar să-l privească. Apropiindu-se de ea, el îi mângâie cu tandrețe obrazul.

– Când Jimmy s-a îmbolnăvit, am știut că vei avea nevoie de mine. Așa că m-am gândit s-o las pe Janice să-și hotărască singură soarta. Dacă se hotărăște să-și lege viața de cea a lui Gary, cu atât mai rău! Eu nu voi interveni. Am încercat de mai multe ori să te pun în temă asupra acestei situații, ca să evităm orice neînțelegere. N-ai vrut niciodată să asculți nimic.

– M-ai mințit. M-ai lăsat să cred că rupseseși relația cu Janice.

– Ți-am spus doar că nu am de gând să mă însor cu ea, amintește-ți. Era într-un fel doar o jumătate de minciună. Nu poți să mi-o ierți?

Charlotte întoarse capul spre el. Imediat orice urmă de resentimente își luă zborul. Nu-i mai rămăsese decât o dorință intensă, copleșitoare, să-l strângă în brațe și să-l sărute. El îi citi în priviri dorința și, aplecându-se spre ea, îi cuprinse cu înflăcărare buzele. În clipa în care ea începu să geamă sub arsura sărutului lui, el o îndepărtă brusc.

– Vrăjitoare mică! șopti el. M-ai făcut să uit că ești rănită.

Aruncă o privire la ceas, apoi adăugă îngrijorat:

– Doctorul ăsta se lasă așteptat. Mă întreb ce o fi pățit.

– Mă simt foarte bine, protestă Charlotte, n-am nevoie de medic.

S-o cuprindă din nou în brațe! S-o sărute iar! Nu erau mângâierile lui cel mai bun medicament? De data aceasta însă, Harris rămase surd la chemările din privirea ei. Îi luă mâna și începu să-i mângâie degetele.

– Charlotte, te-ai supăra într-adevăr dacă ai afla că ești însărcinată?

– Nu... nu știu. Nu prea m-am gândit la asta...

– Ai face bine să studiezi problema. Firește că ne vom căsători, dar poate că nu-ți dorești să ai imediat copii? Aș înțelege perfect acest lucru. Pregătirea diplomei tale de învățătoare ți-a cerut sacrificii considerabile. Este deci dreptul tău legitim să ai de gând să-ți faci meseria câțiva ani, înainte să te consacri familiei. Eu n-aș vedea nici un inconvenient.

– Ce bine! Pentru că exact așa vedeam și eu viitorul.

Izbucni în râs și-și întinse buzele spre Harris. Acesta o sărută ușor și se ridică.

– Dacă nu-ți dorești copii în viitorul apropiat, ar fi bine să ne abținem, zise el, cu un zâmbet ironic.

Ar fi fost el atât de stoic încât să se țină de hotărârea lui înțeleaptă? Nici el nici Charlotte nu avură ocazia să afle, pentru că, în secunda următoare cineva sună la ușă.

– Doctorul, fără îndoială!

Harris se repezi să deschidă. Când se întoarse, Tony îl însoțea.

– Am aflat că ai avut un accident, zise acesta apropiindu-se de Charlotte. Am venit imediat ca să văd ce faci.

– Mă simt foarte bine, nu fi îngrijorat.

Nu era o minciună. Charlotte se simțea într-adevăr bine, capul n-o mai durea. Putea să fie altfel când primise cel mai frumos cadou din viața ei? Certitudinea că Harris se va căsători cu ea, nu cu Janice! Adresându-i lui Tony un zâmbet radios, adăugă:

– Harris a chemat un doctor. Mă întreb de ce.

– Din precauție, fără îndoială. În locul lui, și eu aș fi făcut la fel.

Era ceva ciudat în atitudinea lui Tony. El care de obicei era atât de degajat oricând, acum părea stângaci. Chiar foarte stânjenit, în comparație cu Harris mai ales. Era ca un elev care avea să dea socoteală directorului colegiului.

– Am vrut de asemenea să vă cer scuze amândurora, zise el. Pentru tabloul acela... Când l-am pictat, nu mi-am dat seama că s-ar putea să vă șocheze...

– Nici o problemă. Ți-l cumpăr, răspunse Harris.

Se vedea bine că nici Charlotte nici Tony nu se așteptaseră la acest răspuns. Rămaseră cu gura căscată.

– Pentru bar am să-ți comand un alt tablou, continuă Harris. De preferință, un nud. Cu condiția ca de data asta, să faci apel la un model profesionist, și nu la vreo prietenă de a ta.

– Este cea mai frumoasă zi din viața mea de pictor!

– Și portretul meu? Ce-o să faci cu el? întrebă Charlotte.

– O să-l agăț aici, chiar deasupra patului meu.

Chipul lui Tony radia de bucurie. Grăbit parcă să-și reia pensulele și culorile, o salută pe Charlotte cu un gest amical.

– Trebuie să plec, zise el scuzându-se. Și așa v-am deranjat prea mult.

Ajuns în prag, se întoarse.

– Vă mulțumesc pentru comandă, domnule Jordan!

– Treci mâine pe la biroul meu. Vom discuta condițiile financiare.

Abia se închise ușa că Charlotte exclamă:

– Ce naiba, Harris, de ce vrei să cumperi un tablou pe care-l detești?!

El nu-i răspunse imediat. O învălui pe tânăra femeie îndelung cu privirea și veni să se așeze alături de ea, pe pat. O cuprinse în brațe și începu s-o legene cu o infinită tandrețe.

– Va trebui să înveți să-l cunoști mai bine pe viitorul tău soț, draga mea, șopti el. Adevărul este că-mi place tabloul. Îmi place femeia care a servit de model pentru acest portret. Gândul că alți bărbați ar putea admira frumusețea ei, și s-ar îndrăgosti, îmi este absolut insuportabil. Eu sunt foarte gelos, Charlotte. Va trebui să nu uiți niciodată asta. Apropo, am uitat să te anunț că ești concediată. N-aș mai putea accepta să te văd servindu-le băuturi unor bărbați care te dezbracă din priviri și s-ar putea ca într-o bună zi să mi te răpească.

Cu ochii scânteind de dorință, Harris risipi o ploaie de sărutări pe pleoapele Charlottei, pe nas, pe obraz, pe gât...

– Eu credeam că-ți era rușine cu mine și cu meseria pe care o făceam... șopti Charlotte. Acum, mie îmi este rușine că am

gândit toate aceste lucruri îngrozitoare despre tine. Te iubesc, Harris, te iubesc cu pasiune. Te iubesc atât de mult încât niciodată viața nu va fi destul de lungă pentru ca să-ți pot dovedi puterea dragostei mele. Sărută-mă...

Râzând, el protestă:

– Știu că nu mai sunt patronul tău. Dar este acesta oare un motiv ca acum tu să dai ordine?

– Te rog, iubitule. Un sărut... Doar un mic sărut.

Cum să reziste unei asemenea rugăminți murmurate cu o voce atât de plină de promisiuni?

Cu nespusă iubire, Harris o înlănțui pe Charlotte, apoi o strânse cu pasiune la piept. Ea își abandonă buzele lăcomiei lui, vibrând din tot corpul, amețită de fericire, o fericire care-i dădea senzația că se născuse a doua oară.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.